

GRİ KAPÜŞONLU

SUDE BUCAKLI

Küçük adımlarım, sokak lambalarıyla aydınlanan sokakta hafif sesler çıkarıyordu. Dışarıdan ne kadar ürkek ve saf görünsem de içimde, "Ben buradayım," diye bağıran cesur tarafımı susturamıyordum.

Ben Haziran...

Kendimi milyonlarca kelimeyle anlatabilirim, ancak anlatılacak pek bir şey yok. Annem beni doğururken ölünce beni babam büyüttü.

Yıllardır fazlasıyla tekdüze geçen hayatımın monoton olmayan ilk gecesi buydu galiba.

4 Haziran'dı.

Bu hayattaki tamı tamına on sekizinci yılımdı, annesiz geçirdiğim, dile kolay tam on sekiz yıl. Bütün okul hayatım boyunca sessiz sakin, kendi halinde bir kız olduğum için hiçbir zaman arkadaşım olmamıştı. Babamsa bu durumu bildiğinden benimle daha da ayrı ilgilenmişti.

Açıkçası ben sevdiğim kişinin ölümüne sebep olan birini böyle sevemezdim.

Kendimi sevmediğim gibi.

Sokağın sonuna doğru ilerlerken müzik sesleri gitgide artıyordu. Yavaş adımlarla kapısında güvenlik bile olmayan bara girdim. Bütün ömrüm boyunca iyi kız rolü oynadığım için hiçbir zaman sigara, alkol gibi şeyler kullanmamıştım. Sanırım bu gece iyi kız rolünü biraz esnetebilirdim.

Ter, sigara ve alkolün karışımı mide bulandırıcı bir kokunun hâkim olduğu mekâna girerken etrafı sakince süzdüm. Çoğu kişi kafasına göre dans ederken bazıları da bar tezgâhına başını yaslamış uyukluyordu. Dikkat çekmeyi pek sevmediğim için giydiğim siyah kısa kollu tişört ve siyah tayt, gökkuşağı gibi giyinmiş etraftaki diğer kızlara göre daha az göze çarpıyordu. Bar tezgâhındaki taburelerden birine oturdum ve elindeki turuncu bezle bardakları silen, barmen olduğunu düşündüğüm adamın dikkatini çekmek için hafifçe öksürdüm.

Fakat yoğun müzik yüzünden beni duyabileceğini hiç sanmıyordum. Düşüncelerimin aksine başını kaldırıp yüzüme baktığında açıklama yapmak istercesine, "Hafif bir şeyler," diye mırıldandım. Benim kendimi duyamadığım bu ortamda adamın beni anlayıp arkasındaki içki şişelerinden birinin kapağını açarak bardağa dökmesi beni şaşırtmıştı. Barmen bardağı önüme koyunca, dikkatle incelediğim içki şişelerinden gözlerimi alıp bardağa baktım. Bardağı kafama dikmek üzereyken taytımın arka cebinden gelen titreme buna engel oldu. Önce ne olduğunu anlayamasam da titremenin sebebinin telefonum olduğunu anladım. İçemediğim içkiyi önümdeki masaya koyup elimi cebime attım.

Kimden: Numara yok
"İçme."

Gelen mesajı pek de umursamadan bardağı kafama diktim. Acımsı tat boğazımdan geçerken masanın üzerindeki telefonun ışığı tekrar yanıp söndü. Telefonu alıp gizli numaradan gelen bir diğer mesajı okudum.

Kimden: Numara yok
"İçme."

Bu mesajı da önemsemeyerek barmenden aynısından bir tane daha istedim. Telefonumun ayarlar bölümüne girip gizli numaralardan gelen mesaj ve aramaları kapattım. Barmenin önüme koyduğu bardağı hızla kafama dikip tadının boğazımdan gitmesini bekledim. Son olarak içtiklerimin parasını ödeyip kokusu bile iç açıcı olmayan mekândan çıktım.

Geldiğim yolu geri dönerek en yakın duraktan bir taksiye bindim ve evimin adresini verdim. Kısa bir süre sonra taksinin durmasıyla telefonumun kabından çıkardığım parayı adama uzatıp eve doğru yürüdüm. Elimi zile götürdüğüm an saatin gecenin birine geldiği ve babamın benim evde olmadığımı bilmediği aklıma geldi. Elimi indirip odamın balkon kapısının açık olmasını umarak arka bahçeye geçtim. Başımı yukarı kaldırıp balkon kapısının açık olduğunu görünce içimden şanslı günümde olduğumu geçirip gülümsedim. Sanırım bira kafa yapmıştı.

Evden çıktığım gibi yukarı çıkmayı planlıyordum, alt

katlardaki demirlere tırmanarak balkona çıkmaya başladım. İçtiklerimden olsa gerek başım fazlasıyla dönüyordu. Balkona ulaşmama kısa bir süre kalmışken yerle aramdaki mesafeyi görmek için aşağı baktım. Zaten dönen başıma daha da ağır bir sızı girdi ve vücudum kafamı taşıyamaz oldu. Demirin tırtıklı yerleri de ellerimi acıttığından daha fazla bu yükü taşıyamayarak kendimi bıraktım. Yeşil çimenlerin üzerine düşmeyi beklerken kendimi mayıştırıcı bir kokusu olan birinin kollarında buldum. Vücudum şiddetle bedenine çarparken gözlerimi açmakta zorlanıyordum. Büyük çabalarımın sonunda bir nebze olsun kendime gelebilmiş ve gözlerimi açabilmiştim. Kafamı göğsünden ayırmaya çalıştıkça o daha da bastırıyordu. Zaten ağrıyan başıma yapılan baskı da eklenince bilinçsizce gözlerimi kapadım.

Sabah gözlerimi açıp çoktan öğle vaktini geçtiğini fark edince okula geç kaldığımı düşündüm. Ancak bu düşünce bugünün pazar olduğunu hatırlayana kadar sürdü.

Yataktan ayaklarımı sürüyerek indim ve banyoya girip elimi yüzümü yıkadım. Odama geri döndüğümde yatağımın yanındaki sehpada duran telefonumun ekranının yanıp söndüğünü gördüm. Aşağı inmek yerine yatağıma oturup telefonumu elime aldım.

Kimden: Numara yok

"Günaydın."

Gelen mesajla aniden kaşlarım çatılırken telefonumun gizli numara ayarlarına baktım ve kapalı olduğunu bir kez

daha gördüm. Beni bu düşüncelerden uzaklaştıran şey telefonun bir kez daha titremesi oldu.

Kimden: Numara yok

"Ayarları defalarca kontrol ettiğine yemin edebilirim boşuna zaman harcama."

Kaşlarımı bilmem kaçıncı kez çatarken bu beladan kurtulmak için çözüm yolu düşünüyordum. Numaramı değiştirebilirdim. Zaten telefonumu sadece babamla haberleşmek için kullandığımdan benim için pek de sıkıntı olmazdı. Ne ara giydiğimi hatırlamadığım geceliklerimi çıkarıp üzerime günlük bir tişört ve dar kot pantolon giydim. Evdeki sessizlikten babamın evde olmadığını tahmin etmiştim. Mutfağa girip buzdolabının üstündeki mısır gevreği paketini aldım. Buzdolabından süt çıkarıp ikisini de kâseye boşalttıktan sonra kaşıkla yemeye başladım. Bir süre sonra bu kadarının midem için yeterli olacağını düşünerek odama çıktım. Üzerime bir ceket alıp telefon kabıma bir miktar para koyarak ayakkabılarımı giydim.

Ağır ağır evimin yakınındaki telefoncuya doğru yürüdüm. Kendime yeni bir hat aldıktan sonra diğer hattı da kırdım ve yeni telefon numaramı babama mesajla gönderdim. Aynı yavaşlıkta sahile doğru yürüyüp boş olan banklardan birine oturdum. Hiçbir şey düşünmemeye çalışarak denizi seyrettim. Ancak o anki huzurumu gelen mesajla telefonumun titremesi bozdu.

Kimden: Numara yok

"Sana zaman harcamamanı söylemiştim."

Mesajların kimden ve nasıl geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu, ancak benim her hareketimden haberdar olması canımı sıkıyordu. İkinci bir mesaj sesiyle tekrar telefonuma baktım.

Kimden: Numara yok

"Büyük sözü dinle küçük kız."

Etrafıma kısaca göz gezdirdiğimde yan tarafımda oturan ve sevgili oldukları her hallerinden belli olan bir çift dışında kimse olmadığını fark ettim.

Peşimde gizli bir sapık varken dışarıda daha fazla vakit geçirmenin mantıksız olacağını düşünerek banktan kalkıp eve yürüdüm.

Cebimden çıkardığım anahtarla evin kapısını açtım ve odama gitmek için merdivenlere yöneldim. Daha rahat hareket edebilmek için pantolonumu çıkarıp tayt giydikten sonra mutfağa indim ve bardağa meyve suyu doldurdum. Salondaki üç kişilik koltuğa olabildiğince yayıldım. Televizyonu açıp zaten bir işime yaramayan zamanı öldürmeyi planladım. Yabancı bir aksiyon filmi bulunca kumandayı sehpaya koyup seyretmeye başladım.

Gözkapaklarımı taşıyamayacak hale geldiğimde de gözlerimi kapadım.

Bir süre sonra yüzüme çarpan esintiyle gözlerimi yavaşça araladım. En son televizyon karşısında uyuyakaldığımı hatırlıyordum. Fakat şu an koltukta değil kendi yatağımdaydım. Elbette bu olay çocukluğumun travmasıydı ancak artık

babamın beni odama taşımak yerine uyandırabileceği bir yaştaydım. Saatin kaç olduğunu öğrenmek için telefonuma bakınırken onun yatağımın hemen yanındaki sehpada durduğunu gördüm.

Ekran kilidini açtığımda babamdan gelen birkaç cevapsız aramayla bir mesaj vardı. Cevapsız aramaları görmezden gelerek doğruca mesajı okudum.

Kimden: Babam

"İzmir'de önemli toplantılarım olduğu için birkaç gün evde olmayacağım. İşim acil olduğu için şirketten eve geçmeye zamanım olmadı kendi başının çaresine bakabileceğini düşünüyorum."

Benim en çok canımı sıkan şey, babamı birkaç gün göremeyeceğim değil, onun bugün eve hiç uğramamış olmasıydı. Zaten babamın iş seyahatlerine alışkındım ve evde tek başıma kalabilirdim.

Ben koltukta uyuyakaldığıma emindim peki ya odama nasıl gelmiştim? Koltukta uyuyakaldığımdan ne kadar eminsem bir uyurgezer olmadığımdan da bir o kadar emindim. Babama sorun olmadığını bildiren mesajı attıktan sonra saate baktım. Sabaha az kaldığını görünce erken uyandığım için kendi kendime kızmadan edemedim. Ancak yeterince uyuduğuma karar verip aşağı indim. Kahvaltının ardından odama çıkıp daha önce okuduğum kitaplardan birini seçtim ve yatağıma uzandım. Kendimi kitaba fazlasıyla kaptırmışken gelen mesaj sesi dikkatimin dağılmasına neden oldu.

Kimden: Numara yok

"Bir daha evinin balkon kapısını kapatmayı unutma küçük kaz."

Bu sapığın ne yapmaya çalıştığını gerçekten anlamıyordum ve anlayacağımı da sanmıyordum.

Resmen evime girmişti!

Bir yandan da kendime sövüyordum. *Benim evime tanımadığım bir sapık girip beni kucaklıyor, bense bunların hepsinden habersiz mışıl mışıl uyuyorum. HARİKA!*

Okul saatimin yaklaştığını görünce telefonu sehpaya koyarak okul formamı giydim. Tamamen hazır olduğumda çantama birkaç kitap sıkıştırıp telefon ve anahtarımı cebime atarak evden çıktım. Okulum evimize pek de uzak olmamasına rağmen yarım saatten fazla zamanım kaldığı için kulaklığımı takarak yürümeye başladım.

Okulun kapısına yaklaştığımda kulaklığımı çıkarıp okul ceketinin cebine koyduktan sonra demir kapıyı açıp bahçeye girdim. Gruplar halinde takılan öğrenciler kapı sesiyle benim olduğum tarafa dönüp sonrasında umursamazca arkadaşlarıyla muhabbetlerine devam ettiler. Babamı maddi durumundan dolayı tanımayan yoktu. Ama kimseye bulaşmayıp, kimseyle arkadaş olmadığım, olmak isteyenleri de kendimden uzaklaştırdığım için biraz ezik bir tiptim. Üzerimdeki gözlerin uzaklaşmasıyla rahatladım. İlgi odağı olmaktan pek hoşlandığım söylenemezdi. Adımlarımı okul binasına çevirip merdivenden sınıfımın olduğu kata çıktım. Sınıfa girdiğimde

tek başıma oturduğum duvar kenarındaki sondan üçüncü sıraya oturdum.

Öğretmen gelene kadar gözlerimi dinlendirmek mantıklı bir fikirdi. Kollarımı kavuşturup başımı kollarımın üzerine koyarak gözlerimi kapattım ve öğrenciler sınıfa yavaş yavaş doluşurken seslerini dinledim. Kısa bir sürenin ardından kapının açılıp sınıfın gürültüsünün kesilmesiyle öğretmenin sınıfa girdiğini anladım. Başımı kaldırıp kendime çekidüzen verdikten sonra ayağa kalkmak için hazırlanırken yanımdaki hareketliliğe başımı çevirdim.

Sarı saçlı mavi gözlü bir kız gülümseyerek bana bakıyordu.

Benim duygusuz çıkan sesime göre fazlasıyla şirin ya da fazlasıyla cıvık gelen bir sesle, "Merhaba," diye cıvıldadı.

Onun neşeli sesi ve güler yüzünün aksine asık bir suratla, "Merhaba," diye cevap verdim. Cevabıma karşın ağzını hevesle açarak konuşmaya başladı.

"Ben Derya, okula yeni geldim senin yanın boş olduğu için oturdum, umarım sorun olmaz." Sorun yok dercesine başımı sallayıp derse başlayan hocaya dönerek dersi dinledim.

Teneffüs zilinin çalmasıyla kitap ve kalemleri çantama tıkıp kendime uyumak için yer açtım. Ancak yeni kızın uyumama izin verdiği pek söylenemezdi.

"Adın ne?"

"Haziran."

"Ne zamandan beri bu okuldasın?"

"Dört yıl."

Bu kızın neden bu kadar meraklı olduğuna anlam vermeye çalışırken teklifiyle sabahki kahvaltıya rağmen karnımın doymadığını anlamıştım.

"Benimle kantine gelir misin? Tam olarak nerede olduğunu bilmiyorum da."

Cevap vermeye tenezzül etmeden ayağa kalktım ve çekilmesini bekleyerek yüzüne baktım. Kenara kayıp bana yol verirken teklifini kabul etmediğimi düşünüp başını yere eğerek, "Peki," diye mırıldandı.

O tekrar eski yerini alırken başucunda dikildiğimi henüz yeni fark etmiş olacak ki başını kaldırıp yüzüme baktı. "Hadisene." İlk önce algılayamasa da sonra ne demek istediğimi anlamış olacak ki sırıtarak ayağa kalktı. Ve aynı hızla koluma girip beni sınıfın kapısına doğru sürükledi.

Son ders zili de çaldığında çantamı doldurup Derya'ya, "Görüşürüz," diyerek okuldan çıktım. Kulaklığımı takarak aynı yoldan geri döndüm. Eve geldiğimde çantamdan anahtarı çıkardım ve kapıyı açtım. Çantamı kapının girişindeki askılığa asıp odama çıkmak için merdivenlere yöneldim. Rahatsız edici okul formamdan kurtulup daha rahat edebileceğim eşofmanımı giymemin ardından aşağı inip televizyon izledim. Bir süre sonra sıkılınca aynı şeylerin bir daha olmaması için bütün pencere ve kapıları kapatıp odama çıktım. Çalışma masasına geçip uzun zamandır boşladığım derslerime yoğunlaştım. Çok kısa bir süre sonra, belki de bütün ha-

yatımı değiştirecek bir sınav vardı. Kendime ne kadar güvensem de derslerimi aksatmamam gerektiğinin farkındaydım.

Günler birbirini kovalayıp cuma gününün son ders zili çaldığında çantamı toparlayıp her günkü gibi Derya'yla vedalaşıp eve doğru yol aldım. Son bir hafta içerisinde yeni bir arkadaş edinmek dışında hayatım eski monotonluğuna geri dönmüştü. Gizli sapığımdan günlerdir mesaj gelmediğinden artık onun peşimi bıraktığını düşünsem de bu işin ardından başka bir oyun çıkmaması için dua etmediğim de söylenemezdi. Eve geldiğimde üzerimi değiştirdikten sonra mutfağa geçip tost yaptım ve yedim. Bulaşıkları toparlamamın ardından odama gitmek için mutfaktan çıkarken kapı zilinin sesiyle yönümü değiştirip kapıyı açtım.

Karşımda omuzlarından sarkan sarı saçları, üzerindeki Galatasaray formasının altına giydiği siyah tayt, siyah spor ayakkabı ve yanağının iki tarafına da parmaklarıyla çizdiği sarı kırmızı çizgiler ve alnındaki sarı kırmızı bandanasıyla Derya duruyordu.

"Sürpriz!" diye bağırmasıyla yerimden sıçrayarak şaşkın gözlerle ona baktım. Elini arkasından çıkarıp bana uzattığı iki kâğıttan birini çekerek okudum. Bugünkü Galatasaray-Fenerbahçe derbisine iki bilet aldığını anlamam uzun sürmedi.

"Ben maça gitmekten pek hoşlanmam, sanırım kendine başka bir arkadaş bulman gerekecek." Bu sözlerimin üzerine dudaklarını büzüp, "Beni mi kıracaksın yani?" diye sordu.

Dudaklarını büzmek çoğu kızda yapmacık dursa da bu kız gerçekten işini biliyordu. Gülerek, "Peki," dedim. Sevinçle çığlık atarak elindeki GSStore poşetini bana uzatıp, "Hadi bunları çabucak giy maça az kaldı," diye cırlayıp içeri geçti ve tekli koltuğa oturup telefonuyla ilgilenmeye başladı. Benim hâlâ ayakta dikilip ona baktığımı fark edince, "Ay hadi illa ben mi giydireyim seni?" dedi. Sözlerinin üzerine gözlerimi devirerek odama çıktım ve Derya'nın üzerindekilerle aynı olan kıyafetlerimi giydim. Sonrasında Derya'yla birlikte evden çıkıp taksiye bindik, stadyumun yanında inip, oldukça kalabalık olan gişeden büyük zorluklarla geçerek nihayetinde yerimize oturduk. Maç süresince Derya'nın sevinç çığlıklarına ve karşı takıma sövmesine maruz kaldım. Maç bittiğinde stadyumun çıkışına doğru ilerlerken siyah pantolonumun arka cebinde olması gereken telefonumu bulamayınca Derya'ya, "Sen beni kapıda bekle ben etrafa bir bakayım," dedim. Derya ne kadar benimle gelmek istese de, kabul etmeyerek kalabalığın geldiği yönün tersine aralardan kaynayarak ilerledim. Kısa bir arayışın ardından telefonumu bulamayacağımı anlayıp tekrar kalabalığa karıştım.

Çıkışa az kalmışken bacaklarıma sarılan küçük bedenle çığlık attım. Başımı ayaklarıma çevirmemle sarışın yeşil gözlü küçük bir kız çocuğunun yüzüme tebessümle baktığını gördüm. Korkudan karnımda birleştirdiğim ellerime benim olduğunu sonradan anladığım telefonu bıraktı.

Ayaklarının ucunda kalkarak ona yaklaşmam için eliyle işaret yaptı.

Ona doğru eğildiğimde elini kulağıma götürüp, "Seni çok seviyormuş," diye fısıldadıktan sonra kalabalığın tersi yönüne doğru koştu.

Peşinden gitmek yerine arkasından baktığımı göz ardı ederek onu izledim. Bir süre koştuktan sonra kolon direklerinden sadece bacaklarını saran siyah kotunu ve kapüşonunu kafasına geçirdiği gri ceketini görebildiğim birinin karşısına geçip bir şeyler söyledi. Kapüşonlu dizlerinin üzerine çöküp küçük kızın eline bir şeyler tutuşturdu ve kızı pışpışlayarak yanından gönderdi. Kendisi de arkasından baktıktan sonra koşar adımlarla gözden kayboldu.

Bir yanım peşinden koşup teşekkür etmek istese de diğer tarafım Derya'yı çok fazla beklettiğimi söylüyordu. Ve ben hata yaptığımı bile bile Derya'yı daha fazla beklettiğimi için çıkışa doğru yürüdüm. Yanına geldiğimde Derya'ya hiçbir şey anlatmadan sadece telefonu kendim bulduğumu belirterek onu taksiye yönlendirdim. Sonunda evime gelebildiğimde babama evde olduğumu bildiren bir mesaj atıp telefonun tuş kilidini kapatmak üzereyken mesaj sesinin gelmesiyle kendime lanet okuyarak olduğum yerde mıhlandım.

Kimden: Numara yok

"Telefonuna sahip çıkmalısın her zaman senin arkanı toplayamam cici kız."

Kendime milyonuncu kez lanet okuyarak başımı iki elimin arasına aldım. Sanırım şimdiye kadar yaptığım en büyük

hatalardan biri, bugün Derya'yı çok beklettiğimi düşünüp Gri Kapüşonlu'nun peşinden gitmememdi. Belki de günlerdir merakından öldüğüm numarasızın kim olduğunu öğrenebilirdim. Kendime bir kez daha lanet okumaya başlayacağım an avuçlarımın içindeki telefon bir kez daha titredi. Ekran kilidini açıp mesajı okudum.

Kimden: Numara yok

"Senden bu kadar kolay vazgeçeceğimi mi sanıyorsun? Üzdün beni cici kız."

O an Gri Kapüşonlu'nun bir sapık değil FBI ajanı olduğuna karar vermiştim. Resmen aklımdan geçenleri anlıyordu. *Kendime daha ne kadar kazabilirim?* diye düşünürken telefon tekrar titredi.

Kimden: Numara yok

"Benden haber almamış olman benim senden vazgeçmiş olmam ya da senin gölgen olmadığım anlamına gelmez küçük."

Kafamı böylesine önemsiz ve gelip geçici bir konuya daha fazla yormamak için rahat bir gecelik giyip yatağıma uzandım.

Tavana bakarak yaşadıklarımı gözden geçiriyordum. Bu konuyu önemsiz bulduğumu düşünerek kendimi kandırıyordum. Gayet de önemliydi. Ne kadar farkında olmak istemesem de peşimde her hareketimden her düşüncemden haberdar olan bir sapık vardı.

Keşke bana rahatsız edici sözler söyleseydi, onu şikâyet etmem için mantıklı bir sebebim olabilirdi. Ancak şu an herhangi bir suçlamada bulunmam fazlasıyla saçma kaçabilirdi. Düşüncelerimi susturarak gözlerimi yavaş yavaş kapattım.

Sabah gözlerimi yüzümün her santimine konulan öpücüklerle açtım. Karşımda bana gülümseyerek bakan babamı görünce kollarının arasına girip şefkat kokan kokusunu içime çekerken boğuk bir sesle, "Hoş geldin," dedim. Babam da saçlarımın arasından, "Hoş buldum prensesim," diye cevap verdi. Ben başımı kaldırıp, "Keşke gelmeden önce bana da haber verseydin erken kalkabilirdim," dedikten sonra, "Erken kalkmana gerek yoktu zaten ben de yeni geldim hem senin doğum günü hediyeni geciktirmiştim, sanırım zamanı geldi," diyerek kolumdan tuttu ve beni hızlıca merdivenlerden aşağı indirdi. O, evin dış kapısını açıp kapının önünde duran siyah mat renkli Audi'yi gösterince şaşkın bakışlarımı babama çevirdim. Sağ elinde tuttuğu, arabayla aynı renkte olan anahtarı bana doğru uzatıp, "Güle güle kullan," dedi. Yüzümdeki tebessümle babamın elinden anahtarı aldıktan sonra tekrar ona sarılıp, "Teşekkür ederim ancak henüz bir ehliyetim bile yok ki," diye cevap verdim.

Babam, "Şu an ehliyetinin olmaması hiçbir zaman ehliyetinin olmayacağı anlamına gelmez," deyip içeri girerken bana beklememi işaret etti, ben de gözlerim arabada bekledim. Babamın ayakkabısından çıkan tok sesleri duyup arkamı döndüğümde babamın bana uzattığı kartı aldım ve bu ne der gibi ona baktım. "Bu seni kaydettiğim ehliyet kursu-

nun kartı, üzerinde adresi yazıyor. Bir ay boyunca haftanın istediğin üç günü okulun ardından bir saat kursa gideceksin." Tekrar sarılıp teşekkür ederken dışarıda kahvaltı yapma teklifini geri çevirmedim. Odama çıkıp üzerimi değiştirdikten sonra beni arabada bekleyen babamın yanına gidip arabaya bindim. Deniz kenarında küçük sade bir kafede durduk ve arabadan inip yavaş adımlarla içeri doğru ilerledik. Boş masalardan birine oturup siparişlerimizi verdikten sonra hiç konuşmadan bakışlarımızı denize çevirdik. Siparişlerimiz geldiğinde de aynı sessizlikle karnımızı doyurduk. Kahvaltımızı bitirip çaylarımızı içerken aramızdaki sessizliği babamın sözleri bozdu. "Seni bu akşam biriyle tanıştırmak istiyorum Haziran."

"Kim?"

"Aysel." Ona şaşkın gözlerle bakarken açıklama yapma gereği görmüş olacak ki tekrar ağzını açtı. "Onunla uzun zamandır tanışıyoruz, bu süre zarfında onun gerçekten iyi birisi olduğu kanısına vardım. Ancak senin de onayını almak istiyorum. Senin de kararın olumlu olursa kendi hayatımı onun hayatıyla birleştirmek istiyorum, hem onun da seninle aynı yaşta kızı var. Bade, görsen o da çok tatlı bir kız ve çok iyi anlaşacağınızı düşünüyorum." Bu sözleri üzerine başımı sallayarak, "Sen mutlu olacaksan," dedikten sonra gözlerimi ona çevirerek yarım kalan konuşmama devam ettim. "Tanışalım."

Odamdaki boy aynasının karşısında siyah gömleğimi içine soktuğum siyah pantolonumu ve atkuyruğu yaptığım

saçlarımı son bir kez kontrol edip odamdan çıktım, merdivenleri inerken kapının zilini duydum. Sanırım babamın mutluluğu için buna katlanabilirdim.

Aşağıda babamla tokalaşan otuz-otuz beş yaşlarında bir kadın ve arkasında etrafı süzen kumral bir kız duruyordu. Yüzüme hafif bir tebessüm yerleştirip merdivenlerdeki adımlarımı hızlandırınca ayakkabılarımın sesiyle bütün gözlerin bana kaydığını fark edip gülümseyerek onlara baktım. Adının Aysel olduğunu düşündüğüm kadın dizlerinin birkaç parmak üzerindeki elbisesi, siyah dolgu topuk ayakkabısı ve çok az makyajıyla fazlasıyla zarif görünüyordu. Arkasında duran benimle aynı boylardaki kızıysa benimkine çok benzeyen bordo bir gömlek ve gri bir pantolon giymişti. Yanlarına geldiğimde adının Aysel olduğunu düşündüğüm kadın, tokalaşmak için uzattığım elimi görmezden gelip yaklaşarak bana sarıldı. Ben ani hareketiyle afallasam da ayıp olmaması için sarılışına karşılık verdim. Ayrıldıktan sonra beni bir kez daha hızlıca süzerken konuştu. "Çakır'ın öve öve bitiremediği güzeller güzeli kız sensin demek ki." Biraz bekledi ve sadece benim duyabileceğim bir sesle, "Anlattığından daha da güzelmişsin," diye fısıldadı.

Ona tekrar gülümseyip arkasında duran kızına doğru ilerledim ve, "Merhaba," diye mırıldandım. O da aynı şekilde cevap verip benimle tokalaşırken babamın sesiyle ikimizde aynı anda gözlerimizi ona çevirdik. "Hadi yemekler soğumadan masaya geçelim." Herkes salondaki büyük masaya doğru ilerledi. Yemek boyunca Aysel Hanım ve babamın

ortak arkadaşlarından ve işlerinden bahsettikleri sohbetlerinden anladığım tek şey Aysel Hanım'ın avukat olduğuydu. Bir süre sonra Bade'nin de benim gibi sıkıldığını hissettiğimde ona odama çıkmayı önerdim. Gülümseyerek ayağa kalktık. Babamdan ve annesinden müsaade istedikten sonra merdivenleri çıkarak odama girdik. Yatağıma karşılıklı oturup birbirimizin yüzüne bakarken aramızdaki sessizliği bozan ilk o olmuştu. Ancak sorduğu soru bugün duymak istediğim son soru olabilirdi.

"Annen..." Konuşmaya başlarken eğdiği başını kaldırıp yüzüme bakarak sorusunun devamını getirdi. "Ona ne oldu?"

"Benim doğururken fazla kan kaybettiği için vefat etti." Cevabıma karşılık, "Başın sağ olsun," demekle yetinen Bade'ye bu sefer ben bir soru yönelttim. "Senin babana ne oldu?"

"Benim doğumumda annem ve beni terk etmiş."

Onun cevabına diyecek bir söz bulamadığım için konuyu değiştirerek günlük hayat, okul, dersler, kitaplar, filmler gibi mevzulardan konuşarak kafamızı dağıttık. Günün sonunda Bade ve Aysel Hanım'ı yolcu etmemizin ardından babama onlardan hoşlandığımı söyledim. Günün yorgunluğunu atmak için odama geçip duş aldıktan sonra giyindim. Ancak saçlarımı kurutmaya üşendiğim için yatağıma girip telefonumdan sosyal medya hesaplarımla ilgilenirken uzun bir süre harcadıktan sonra ertesi günün pazartesi olduğu aklıma geldi. Alarmı kurup telefonumu şarja takmak için yatağın sol yanındaki sehpanın hemen üzerinde prize takılı olan şarj cihazına elimi uzattığım an gelen mesaj sesiyle şarjdan elimi çekerek telefonuma bak-

tım, Gri Kapüşonlu'dan gelmişti. Gece gece huzursuz olmamak için okumak istemesem de meraklı tarafıma yenilerek telefonun tuş kilidini açıp mesajı okudum.

Kimden: Numara yok

"Yeni araban ve yeni ailen hayırlı olsun cici kız."

Günlerdir gelen mesajlara artık alıştığımdan olsa gerek her zaman yaptığım gibi bunca şeyden nasıl haberinin olduğunu düşünmeden başımı yastığa koyup çabucak uykuya dalmak için gözlerimi kapadım.

Sabah gözlerimi alarmın kulak tırmalayıcı sesi ve açık balkon kapısından gelen esintiyle açtım. Haziran ayında olmamız geceyi sabaha bağlayan saatlerin hâlâ soğuk olmadığı anlamına gelmediği için, her gece yatmadan önce pencere ve kapıları kapatan bir kız olarak dün akşam da balkon kapısını kapattığımdan adımın Haziran olduğu kadar emindim. Ancak son zamanlarda benim gibi kendi halinde takılan bir kıza göre günlerim fazlasıyla hareketli geçtiğinden dün geceki mesajı umursamadığım gibi kapattığımdan emin olduğum balkon kapısını da umursamadım ve tekrar kapattım. Banyoda günlük işlerimi hallettikten sonra okul formamı giymek için odama döndüğümde yatak başlığına yapıştırılmış postit kâğıt dikkatimi çekti. Her zamanki gibi merakıma yenik düşerek kâğıdı alıp okudum.

"Gölgen olmaya devam edeceğim ve sapık bir ajan değilim."

-Numara yok-

Daha önceden de evime girmişti hatta daha önce bu yaptığından da ileri gidip beni odama kadar taşımıştı, ancak o beni bu kadar iyi tanırken benim onu Gri Kapüşonlu olarak bilmem beni kızdırıyordu.

Yatağıma oturup bana şimdiye kadar attığı bütün mesajları tek tek inceledim. Bütün mesajların tek ortak noktası her hareketimden her düşüncemden haberdar olmasıydı. Bu da demek oluyor ki işini gücünü bırakmış beni takip ediyordu. Zaten bunu benim anlamamın bir faydası yoktu, neredeyse her mesajında benim gölgem olduğundan bahsediyordu. Ve bunu son bıraktığı notta da açıkça dile getirmişti. Profesyonel bir ajan edasıyla okul saatim gelen kadar bütün mesajları defalarca okuduktan sonra herhangi bir yere herhangi bir araçla yolculuk yaparken bile sürekli etrafımı kollama kararı aldım. Ben onun kadar başarılı bir ajan olmadığım için kendimi geliştirene kadar bu şekilde onu bulmaya çalışacaktım. Biraz zaman öldürdükten sonra okul formamı giyip evden çıkıp okula gittim.

Her zaman olduğu gibi rutin geçen bir günün bittiğini haber veren son dersin zili çaldığında Derya'yla biraz çene çalıp okuldan ayrıldım.

Babamın ayarladığı ehliyet kursunu bir an önce bitirmek istediğim için kursa doğru yürüdüm. Kursun tabelasını görüp yolun karşısına geçtim kursun yağlanması gereken kapısını gıcırtıyla açtım. Babam tarafından kayıt edildiğimi açıklamamın üzerine yirmi-yirmi beş yaşlarındaki gömleğinin yakasına iliştirdiği yaka kartından öğrendiğim kadarıyla adı

Mert olan şahıs beni kursun uzun koridorunda beş-altı kapı mesafesi kadar ilerletti ve beyaz bir kapı açtı. Babamın isteği üzerine dersi kendisinin vereceğini açıklayıp beş-on dakika beklememi söyleyince deri koltuklardan birine oturdum.

Kimden: Numara yok

"O hoca bozuntusundan hiç hoşlanmadım."

Oysaki bütün yol boyunca etrafımı kolaçan ederek ilerlediğimi düşünüyordum. Ancak telefonuma gelen bu mesajla yanıldığımı anlıyordum.

Kendini bu kadar gizlemesine de anlam veremiyordum belki telefonumu bana ulaştırmasa onun bir erkek olduğunu bile bilmeyecektim.

Gri Kapüşonlu'nun deyimiyle hoca bozuntusunun odaya girmesiyle kafamdaki düşünceleri geri dönüşüm kutusuna atıp anlattıklarını dinledim.

Dersin ardından bilgi almak için, daha doğrusu bir teklifte bulunmak için danışmaya doğru ilerledim. Kadın başını bilgisayara gömmüş danışmada otururken dikkatini çekebilmek için sessizce, "Merhaba," dedim.

Başını kaldırıp aynı şekilde cevap veren kadına birkaç saat önce düşündüğüm teklifi sundum. "Babama haftanın istediğim üç günü gelip bir saat ders alacağımı söylemişsiniz ama ben altı gün boyunca gelip günde iki saat ders alsam ve kurs bir an önce bitse?"

"Tamam, o zaman hocanızın saatlerini ayarlar size bildiririz."

"Teşekkür ederim. İyi akşamlar."

Kursun kapısını bir kez daha gıcırdatarak açıp kendimi dışarıya bıraktığımda derin bir nefes aldım. Zaten okuldan beş gibi çıktığım için ve birkaç saati de kursta harcadığımdan saat yediye yaklaşmıştı. Havanın yavaş yavaş kararmaya başlaması ve yorulduğumdan eve kadar yürüyemeyeceğimi düşünerek yakın bir taksi durağı bulmak için etrafıma göz gezdirdim. Yolun karşı tarafında üzerindeki sarı tabelada LED ışıklarla taksi yazan durağı görmem uzun sürmedi. Tam yolun karşısına geçmek için birkaç adım atacaktım ki kulağıma gelen korna sesi ve gittikçe yaklaşan araba farını engellemek için kollarımı başıma doğru kaldırıp bekledim. Beklentimin boşa çıkmasını sağlayan şey belime dolanan bir çift kolun beni kendine doğru çekmesi oldu. Vücudumun kaldırıma yapışacağını düşünürken kaslı ama yumuşak bir bedene çarptım. O anın şokuyla kafam sarsıldı ve tam kalbinin üzerinde durdu. Bu durumda benim kalbimin daha hızlı atması gerekirken beni yoldan çeken kişininki benimkinden on misli hızlı atıyordu. Ne olduğunu anlayamadığım kokusunun beni mayıştırmasına izin vermemek için başımı kaldıracağım sırada hayatımı kurtaran ve şu an üzerinde olduğum kişi bir eliyle başımı kalbine bastırarak ayağa kalktı. Beni dikkatle kaldırım kenarındaki bir banka cam bebekmişim gibi bıraktıktan sonra koşarak uzaklaştı. Ayağa kalkıp peşinden koşmaya kendimi hazırlamıştım ki etrafıma toplanan kalabalık buna izin vermedi.

Ve benim tek yapabildiğim şey benim okul formama sinen kurtarıcımın kokusunu içime çekmek olmuştu.

Bir ay sonra

İlk defa gördüğüm hatta adını bile ilk defa duyduğum okulun girişinden dışarı çıkıp kimisi sınavdan çıkmış çocuklarının ağzından laf almaya çalışan, kimisi kapıdan çıkanın kendi evladı olup olmadığını anlamaya çalışan velilerin arasından geçerek bahçenin köşesinde arabasına yaslanmış meraklı gözlerle bana bakan babama sıkıca sarıldım.

"Seni ilk dakikadan sıkmak istemezdim ama sınavının nasıl geçtiğini de sormadan edemeyeceğim."

"Tahminimden daha iyi geçti baba en azından sen ve ben elimizden geleni yaptık."

"Haklısın. Hayırlısı olsun güzel kızım." Alnımı öptü ve ön yolcu kapısını açarak binmemi bekledi. Ben bindikten sonra kapımı kapatıp kendi tarafına geçti ve arabayı hareket ettirdi.

Bir ay içinde genel olarak çok bir şey değişmemişti aslında. Kaza gününden sonra babam okulların kapanmasına az kaldığı ve benim sınav için fazlasıyla hazırlıklı olmadığımı düşündüğü için aile doktorumuzdan okulun kapanmasına kadar sürecek üç haftalık bir rapor aldı. Haftanın dört günü için özel öğretmen tutarak Bade ve bana özel ders verdirtti. Boş kalan günlerimdeyse Bade'yle birlikte ehliyet kursuna gittik. Bade'nin ehliyeti olduğu halde bütün ısrarlarıma rağmen yaşadığım son kazadan dolayı benimle gidip gelmeye başlamıştı. Son bir ay içinde onunla ve annesiyle çok iyi anlaşmıştım. Hatta Bade'yi kız kardeşim ilan etmemek

için kendimi zor tuttuğum bile söylenebilirdi. Aysel Abla ne kadar kendisine "anne" demem konusunda ısrarlarda bulunsa da on sekiz yıldır ağzımdan çıkmamış olan kelimeyi bu saatten sonra söylemenin zor olacağını düşündüğümden ona "anne" diyemeyeceğimi nazik bir dille anlattığımda bana sarılmıştı. Ama hayal kırıklığını gözlerinden okuyabilmek çok da zor olmamıştı.

Benim Aysel Abla'yla iyi anlaştığım gibi Aysel Abla'nın beni kızı gibi benimseyişini ve babamın da Bade'yi benden ayırmadığını görebiliyordum.

Babam da Aysel Abla da abartılı bir düğün yerine sadece kendi kendimize olacağımız sade bir nikâhla evlenmek istemişlerdi. Sonuç olarak ikisi de yaşını başını almış olgun insanlardı, o yaşlarından sonra büyük bir düğünün kendilerine yakışmayacağını düşünüyorlardı. Ne kadar kabul etmeseler de ben babamın kredi kartını çalıp Bade'yle birlikte yurtdışından bir haftalık tatil ayarlamıştık. Fazlasıyla geç olsa da onların mutluluğu bulduğunu biliyordum. Babam yıllarca bana hem anne hem baba olmuştu. Artık aklı bende kalmadan sevdiği kadınla gezip tozmasını, hayatını yaşamasını istiyordum. Bade de ben de en azından bir hafta boyunca kendi başımızın çaresine bakabilecek kadar büyümüştük. Şimdi bu anlattıklarıma rağmen aklınıza takılı kalan bir soru vardır kesin.

Gri Kapüşonlu beni kurtardığı günden sonra ne bir mesaj atmış ne de bir haber vermişti.

Oysaki onunla bir kez tanışıp hayatımı kurtardığı için

teşekkür edebilmeyi ne kadar çok isterdim. Benden vazgeçmiş olabileceği düşüncesi aklımın ucundan her geçtiğinde, ondan haber alamadığımda bana attığı mesajı bir kez daha okuyup aklımın kenarına kazımaya çalışıyordum.

"Senden bu kadar kolay vazgeçeceğimi mi sanıyorsun? Üzdün beni cici kız. Benden haber almamış olman benim senden vazgeçmiş olmam ya da senin gölgen olmadığım anlamı gelmez küçük."

Ondan haber alamadığım her saniye benden vazgeçmiş olmasına üzülmemek için bu sözleri kafama kazımak istercesine aklımda dolandırıp durdum. Ancak her geçen dakika yavaş yavaş dibini görmeye başladığım umutlarım tükeniyordu. Babam arabayı bir restoranın önünde durdurdu. O otoparkta yer ararken ben arabadan inip restorana girdim. İçeriye yavaş yavaş göz gezdirirken restoranın sol köşesinde oturan Aysel Abla ve Bade'yi gördüm. Ayağa kalkıp benimle öpüştükten sonra kısa bir "sınav nasıl geçti?" konuşması yapıldı. Yemeklerimizi yedikten sonra babamı şirkete gönderip Bade ve bana elbise, Aysel Ablaya da gelinlik almak için restorana en yakın alışveriş merkezine girdik.

İlk gördüğümüz gelinlik mağazasına girerek reyonlardaki gelinliklerin arasından en sade olanlara baktık. Sonunda Aysel Abla için sade, sırt dekolteli bir gelinlik seçmemizin ardından Aysel Abla'yı da kendi evine gönderip Bade'yle birlikte üst kattaki elbise mağazalarını gezip kendimiz için elbise ve ayakkabı aldık. Gezmekten yorulmuş bedenlerimizi dinlendirmek için en üst kattaki kafeterya bölümüne geçip

içecek bir şeyler söyleyip sohbet ettik. "Seninkinden hâlâ bir haber yok mu?"

"Hayır" der gibi başımı sallayıp önümdeki soğuk çaydan bir yudum aldım. Bade'yle aramızdaki güven, ilişkimizi fazlaca güçlendiği için ona Gri Kapüşonlu'yu anlatmakta sakınca görmemiştim.

"Sanırım benden vazgeçmeyeceğini söylerken büyük bir günaha yelken açıyordu."

"Ne alaka?"

"Kızım böyle yalan mı atılır Allah aşkına? Zaten kendimi ona karşı fazlaca mahcup hissediyorum."

"Yalan söyleyen taraf o ama kendini mahcup hisseden taraf sen, bu da farklı bir ironi sonuçta."

"Ya öyle değil, belki de o olmasa şimdiye ben tahtalıköyü boylamıştım, siz de arkamdan ağıt yakıyor olacaktınız."

"Haziran ülkede tek gri kapüşonu olan kişi o değil."

"Ama benden yüzünü saklayan tek gri kapüşonlu o, yani sonuç olarak dünyadaki bütün gri kapüşonlular hobi olarak benden yüzünü saklamıyor değil mi?"

"Ben burada sen kendini daha çok mahcup hissetme diye neler yapıyorum senin yaptığına bak kardeşlik kurallarına aykırı kızım bunlar."

Söylediklerine başımı arkaya atarak güldüm. Doğrulduğumda iki masa ötemizde bar taburelerinin üzerinde gri ceketinin kapüşonunu kafasına geçirmiş birini gördüm.

Aniden ayağa kalkarken Bade ne yapmaya çalıştığımı

anlamadığından şaşkın gözlerle bana bakıyordu.

"Biliyordum," diye fısıldayıp koşar adımlarla onun yanına vardım. Gri Kapüşonlu olduğunu düşündüğüm kişiyi hızlıca kendime çevirdim.

Karşımda kızıl saçları omuzlarından sarkan, yüzünün her bir santiminde *piercing* olan mor kazağından ötürü sadece boynunu ve köprücükkemiğini görebildiğim emo tipli bir kız duruyordu.

Her yeri dövmelerle kaplı olan kızın yüzüne bakmamaya çalışarak, "Kusura bakma birine benzettim," dedim. Cevabını beklemeden gülmekten ağlamak üzere olan Bade'nin yanına doğru ilerlerken başımı iki elimin arasına aldım.

Karşısına oturduğumda, "Sen abayı efsane yakmışsın kızım," dedi.

"Yo hiç de bile ne alakası var."

"Sen diyorum bu Gri Kapüşonlu'ya yakmışsın abayı."

"Ya ben sadece teşekkür etmek için şey ettim canım yoksa bana ne."

"He tabii tabii."

"Ya deme öyle daha yüzünü bile hiç görmedim. Kapüşonlusuna da abayı yakamayacağıma göre."

"Sevmek için güzele mi bakmalı? Çirkin bir tende güzel bir ruh kalbi bağlayamaz mı?"

Beni sinirlendirmek için her seferinde bana karşı Gri Kapüşonlu'nun repliklerini kullanıyordu. Ancak bunlar beni kızdırmaktan çok anılarımın canlanmasına sebep oluyordu.

"Sonuç olarak her halükârda beni kandırdı bundan sonra onun için kafamı yormayacağım."

"Sen bilirsin."

Makyajım bittiğinde kafamı Bade'nin dizinden kaldırıp son bir kez aynada kendimi süzdüm. Sonunda nikâh günü gelip çatmıştı.

Kendi aramızda abartısız bir nikâh olacağı için hepimiz sade giyinmiştik.

Haliyle kuaföre gitme gereği duymadan birbirimizin saçını ve makyajını kendimiz yapmıştık. Nikâhın kıyılacağı salona geldiğimizde hem babamın hem Aysel Abla'nın ne kadar heyecanlı olduğunu görebiliyordum.

Bade'yle birlikte nikâh şahitlerinin oturacağı bölüme oturduğumuzda kadife çantam titredi.

Çantamın içindeki malzemelerin arasından telefonumu zar zor çıkarıp gelen mesajı okumak için ekran kilidini açtım. Mesajlar bölümüne girmemle gördüğüm mesaj, bana sorulan soruları tamamıyla es geçip beş karış açık ağzımla elimdeki telefonu kaldırıp Bade'ye okuttum.

Kimden: Numara yok

"Nikâha kimsenin gelmemesi benim için iyi oldu. Senin üzerinde o elbise varken katliam yapabilirdim."

Bade de benim gibi ağzı beş karış açılarak mesajı okurken babamın dürtmesiyle kendimize geldik ve nikâh memurunun, "Sizlerde şahitlik ediyor musunuz?" sorusuna ikimiz de aynı anda, "Evet," cevabını verip önümüze konulan def-

tere imzalarımızı attık.

Ben hâlâ olayın şokunu üzerimden atamadığımdan şaşkın gözlerle ve hiç kapanmamış ağzımla sessizliğimi koruyordum. Bade bana çimdik atıp konuştu. "Kızım kalksana seninki burada ve seni izliyor, sense ağzını açmaktan başka bir şey yapmıyorsun." Sözlerine hak vererek merdivenleri inip büyük salondan çıktım. Upuzun koridorda etrafıma bakındım. Üzerimdeki elbiseyi gördüğüne göre buralarda bir yerde olmalıydı. Birkaç temizlik işçisi dışında boş olan koridorda, "Neredeysen çık artık karşıma," diye bağırdım. Bağırmam hiçbir işe yaramamış sadece temizlikçilerin dikkatini çekmemi sağlamıştı.

Sinirden dolan gözlerimdeki yaşlar yanağımdan süzülürken elimdeki telefona bir bildirim daha geldi.

Kimden: Numara yok

"İnsanların dikkatini çekmeyi kes küçük. Sanırım benim kim olduğumu öğrenmenin zamanı geldi."

Onun şu an beni görebildiğini bildiğim için gözümden akan yaşlara engel olmaya çalışırken başımı hevesle salladım.

Ancak bütün hevesim gelen bir diğer mesajla kırıldı.

Kimden: Numara yok

"Dememi bekliyorsan yanılıyorsun canımın içi. Benim için emek harcamanı her şeyden çok istiyorum. Arada sırada sana ipuçları bırakıp beni bulmanı kolaylaştırabilirim yeter ki ağlama."

Salonun kapısının önünde benim delirdiğimi düşünen ailemi daha fazla korkutmamak için gözümdeki yaşların akışına son verip sakin adımlarla nikâhını mahvettiğim babamın yanına gittim ve ağlamaktan cılızlaşan sesimle konuştum.

"Sorun yok baba bavullarınız arabanızda buradan doğruca havaalanına geçin biz de benim arabamla eve geçeriz."

Babam ne kadar beni bu halde bırakmak istemese de, onları zorla arabaya bindirip yola çıkarttık. Arabanın gözden kaybolmasıyla birlikte gözlerim yeniden dolarken arkamı dönüp sıkıca Bade'ye sarıldım. Bade omzunda ağlamama izin verdikten sonra elleriyle başımı kaldırdı ve, "Ne oldu?" diye sordu.

Cevap vermek yerine elimdeki telefonu ona uzatıp okumasını bekledim. Tek kaşını kaldırıp telefonu bana uzattı. "Pardon da senin ağlamana sebep olabilecek bir mesaj göremiyorum."

"Onca gün hiç haber vermiyor sonra gelip laubali laubali konuşup beni deli ediyor."

"Hadi ama kes ağlamayı! Bu iyi bir şey verdiği ipuçlarını beraber çözeriz sen de bu şekilde sapığına kavuşmuş olursun." Başımı sallayıp Bade'nin koluna girerek nikâh dairesinin arkasındaki otoparka gittik.

Ekranda beliren, saçları, yüzü kısacası her yeri kan içindeki kadını bilmem kaç milyonuncu kez izlerken bir kez daha Bade'nin kolunu sıkarak başımı boynuna yasladım.

"Kızım ne korkak çıktın sen de alt tarafı bir film işte."

"Ya öyle deme zaten hepsi senin suçundu ne güzel ko-

medi filmi izleyecek..."

Sözümü kesen şey ekranda aynı mahlukattan bir tane daha görünmesi oldu. Bir çığlık daha atarak, "Ben gidiyorum ya," diye bağırdım.

"İyi be ama gece uyuyamadım diye yanıma gelme sakın."

Odama girip yatağın altından çıkardığım yorganı havanın sıcaklığına rağmen başıma kadar çektim.

Telefonumdan oyun oynayarak kafamı dağıtmaya çalışsam da hiçbir işe yaramıyordu.

Her gözümü kapatışımda aklıma o canavarımsı mahlûkat geliyor ve gözlerim tekrar açılıyordu. Elimdeki titremeye engel olmak için telefonun kilidini açıp mesajı okudum.

Kimden: Numara yok

"Çok mu korkmuş benim kızım. Benim ciğerlerim oksijenle dolduğu sürece kimse senin kılına bile zarar veremez güzelim. Artık uyur musun?"

Bu gecenin böyle bitmeyeceğine karar vererek homurdana homurdana odamdan çıkıp Bade'nin odasına gittim.

"'Çokmo korkmoş bonom kozom.' Nerden kızı oluyorum acaba. Allah'ın amelesi."

Bade'nin odasının kapısını çalmadan içeri girip çift kişilik yatağın boş kalan yerine kıvrıldım, gözümü kapatmaya hazırlanırken Bade konuştu. "Hani gelmeyecektin ne oldu şimdi?"

"Ya ben şaka olsun diye şey ettiydim yani normalde şey olmazdı ama yani sen tanırsın beni ben şeyi şey ettim."

"Tamam Allah aşkına sus artık yat, zıbar ne yaparsan yap ama yeter ki sus."

Zaferle sırıtışımı görmediğini bile bile gözlerimi kapattım.

Sabah kalktığımda Bade'yi yanımda göremeyince korksam da mutfaktan gelen seslerden ve patates kızartması kokusundan kahvaltı hazırlamaya indiğini anladım.

Telefonuma herhangi bir ipucu gelip gelmediğine baktıktan sonra gelen mesajlar kutusunun boş olduğunu görüp somurtarak kendi odama geçtim ve işlerimi halledip aşağı indim. Bade'yle kahvaltı yapmamızın ardından tatilin tadını çıkarmak için kıyafetlerimizi giyip, arabaya atlayıp sahile indik. İki tane şezlong ve şemsiye kiraladıktan sonra kabine gidip üzerimize bikinilerimizi giydik.

Şezlonglara doğru gidip şemsiyeleri başımıza diktikten sonra uzandık.

Çantasından çıkardığı kitabı okurken Bade'nin dikkatini dağıtmamak için telefonumu çıkarıp sosyal medya hesaplarıma göz attım. Bir süre sonra sıcaktan bunalan bedenimi serinletmek için denize gitmek üzere havluyu atıp ayaklandığımda çantama koymak üzere olduğum telefonuma bildirim sesi geldi.

Kimden: Numara Yok

"O üzerindeki kumaş yoksunu şeyi çıkartmaz ve etraftakilerin seni gözleriyle soyup saçma salak hayaller kurma-

sına izin vermeye biraz daha devam edersen ipuçlarını geç, ömrünün sonuna kadar kim olduğumu bile öğrenemezsin."

Kızgınlıkla çığlık atmamla yerinden sıçrayan Bade bana şaşkın gözlerle bakarken, telefonu ona uzatıp okumasını beklemeden deniz çantasından çıkarttığım mayoyu elime alarak ayaklarımı kumlara vura vura kabine yürüdüm. Daha öncekine göre biraz daha kapalı olan mayoyu giyip Bade ve benim şezlonglarımızın arasında kalan sehpadaki telefonumu kontrol ettim. Mesaj gelmediğini görünce telefonu aynı yerine koydum. Bade'ye, "Ben denize giriyorum," dedikten sonra kumlardan yanan ayaklarımın daha fazla acımaması için adımlarımı hızlandırıp denize girdim.

Büyük kulaçlarla derinlere doğru gittikten sonra kendimi dünyadan soyutlamak için derin bir nefes alıp kafamı suya gömdüm ve bacaklarımla kollarımı hareket ettirerek daha derinlere doğru daldım. Küçüklüğümde her yaz tatilinde İzmir'deki yazlığımızda babam bana yüzmeyi öğrettiği için çocukluğumdan kalma bir derinlere dalma hevesim vardı. Tam kendimi suyun hâkimiyetine bırakıp özgür hissedeceğim sırada belimin iki tarafına dolanan kollar buna engel oldu. Bütün çırpınışlarıma rağmen beni yukarı çekmeye çalışan kollara baktığımda kırmızı ojeli tırnaklarından Bade olduğunu anlamıştım. Sonunda ikimiz de suyun üstüne çıktığımızda Bade'nin bağırışıyla suyun altından hiç çıkmamış olmayı istedim. "Mal mısın kızım sen, ne kadar korktum biliyor musun, geri zekâlı!"

"Ya ne biliyim ben? En son kitap okuyordun, hem ben alışkınım dalmaya."

"Alıştıracağım ben seni dalmaya yürü gidiyoruz bugünlük bu kadar hareket yeterli."

Eve gelmemek için yaptığım bütün mızmızlanmalara rağmen şu an evde limonata içiyor olmam da ayrı bir konu tabii ki. Ha bu arada denizden çıktıktan sonra telefonuma gelen mesajla Bade'ye uzunca bir süre sövmekten de kendimi alamamıştım. Mesajda, *Bade seni o suyun içinden çıkarmasa ben çıkartıp bir güzel pataklayacaktım (ve evet bunları beni görme olasılığına rağmen yapacaktım) korkuttun beni küçük*, yazıyordu.

"Bak aklıma geldikçe çıldırıyorum ya sen beni niye kurtarıyorsun? Ben belki kenara çekilip ölmek istiyordum sen ne diye beni kurtarıyorsun?"

"Ay yeter be sabahtan beri aynı şeyleri söylüyorsun papağan gibi. Kurtardım artık oldubitti yani. Teşekkür edeceğin yere dediklerine bak."

"Hâlâ oldubitti diyorsun ya ne güzel onu görecektim."

"Of Haziran of."

O oflaya oflaya merdivenleri çıkarken ben de telefonuma gelen mesajı okuyordum. Gri Kapüşonlu şimdiye kadar beni birçok kez şaşırtmıştı, ama en ilginci çok büyük ihtimalle bugün hatta şu an yaşıyordum.

*Kımden. 05*********

"Boşu boşuna Bade'ye çemkirmeyi kes, sana hâlâ kızgınım küçük kız."

Mesajı dokuzuncu kez okuduktan sonra gözlerime inanamayıp telefonu kapatıp açarak mesajı bir kez daha okudum. İlk defa telefon numarasını gizlemeden bana mesaj atmıştı, sanırım bugünün tarihini not almalıydım. Çünkü tarihe geçebilecek bir gündü. Çığlık atarak Bade'nin odasına girince üzerini değiştirdiğini görüp girdiğim gibi geri çıkmıştım. Beş on saniye geçmeden kapı açıldı. Ben sevinçle ekrana bakarken, "Ne var kızım, niye pat diye odama dalıyorsun," dedi. Elimdeki telefonu ona doğru atıp olduğum yerde zıpladım.

Benim gibi mesajı birden fazla kez okuyan Bade telefonu yavaş hareketlerle yatağın kenarına bırakıp kocaman gözleriyle yüzüme baktı. "Ne yani numarasını mı ifşa etti şimdi bu?"

"Evet. Yani sanırım evet. Ne yapacağım ben şimdi?"

"Ee şey yap şey yap şey..." Sonunda söyleyecek bir şey bulamayınca sinirle soluyup, "Ay ne yapacaksın sen şimdi?" dedi. Yatağa çıkıp saçlarımı aşağı doğru sallandırdıktan sonra derin bir of çektim. Bade de başımda dikilmeyi bırakıp benimle aynı pozisyonu alarak boş boş tavanı izledi. "Sence bilerek mi numarasını gizlemedi yoksa unuttu mu? Bence unuttu yani bana kızgın olduğunu söyledikten sonra numarasını ifşa etmesi saçma olur."

Bade yatakta bağdaş kurup heyesle konuştu. "Bunu anlamanın bir yolu var."

"Neymiş o?"

"Şimdi telefonunu çıkar ve ona mesaj at."

Elimdeki telefondan başımı bir kez daha kaldırıp Bade'nin yüzüne baktım. "Acaba göndermesek mi? Zaten unutarak gönderdiyse kendisi fark eder zaten."

"Saçmalama sabahtan beri bu mesajı yazacağız diye münasip bir yerlerimizi yırttık resmen sen gelmiş göndermeyelim diyorsun."

"Peki, madem," diye fısıldayıp yazdığım mesajın sağ köşesinde bulunan gönder butonuna basarak beklemeye başladım.

*Kime: 05*********

"Sanırım birazcık numaranı gizlemeyi unutmuşsun."

Tekrar bildirim sesi geldiğinde heyecanla ekran kilidini açıp mesajı okudum.

*Kimden:05*******

"Hayır unutmadım, numaram senin için ilk ipucu olsun."

Neyse ki artık kafamı onun kim olabileceğine değil, onun verdiği ipuçlarını çözmeye yoracaktım. Bade'yle bu konunun üzerinde biraz daha tartıştıktan sonra denizde yorulduğum için gözkapaklarıma ağırlık çökmeye başlamıştı. Uykumun geldiğini anlayıp Bade'ye iyi geceler dileklerimi ilettikten sonra Gri Kapüşonlu'nun numarasını telefon rehberime kaydedip ona ilk mesajımı attım.

Kime: Gri Kapüşonlu

"İyi geceler."

Kısa bir bekleyişin ardından ondan mesaj gelmeyeceğini

anlayıp telefonumun kilidini kapatacağım sırada elimin titremesiyle gülümsemem bir oldu.

Kimden: Gri Kapüşonlu

"Sana da iyi geceler."

Dün Bade'nin kahvaltı jestine karşılık bugünkü kahvaltıyı ben hazırladım. Birlikte kahvaltı yaptıktan sonra bütün gün evde oturup dedikodu yapıp, film izledik. Akşam yemeği için de eve yakın bir pizzacıya gidip karnımızı doyurduk. Pizzacı eve yakın olduğu için yürümeyi tercih edip bütün yol boyunca sustuk. Ortamdaki sessizliği bozan şey telefonuma gelen mesaj sesi olmuştu. Bade kısa bir süre bana baktıktan sonra gözlerini tekrar kaldırım taşlarına çevirdi. Ben de soru sormamasına şaşırıp gelen mesajı okudum.

Kimden: Gri Kapüşonlu

"Dört."

Kimden: Gri Kapüşonlu

"Uğurlu sayım."

Mesajını cevapsız bırakıp son zamanlarda hayatımda dört rakamıyla ilgili olan olayları düşündüm.

"Seninki mi?"

"Hı hı."

"Ne diyor?"

"Uğurlu rakamı dörtmüş."

"Şaşırmadım."

"Neden?"

"Dört Haziran senin doğum günündü değil mi?"

Bade'nin benim jetonumu düşürmesiyle yüzümde oluşan tebessüm ve sırıtma karışımı, değişik bir ifadeye engel olamamıştım.

Doğum günüm daha önce yüzünü bile görmediğim bir adamın uğurlu rakamıydı ve bu fazlasıyla egomu tatmin eden bir durumdu. Ya da boşuna sırıtıyordum belki de uğurlu rakamının dört olmasıyla doğum günümün hiçbir alakası yoktu. Bütün gece boyunca derin düşüncelerime engel olamayıp uyuyamadığım için sabah gözlerimin altının patlıcan morundan bile daha koyulaştığını ayna sayesinde öğrenebilmiştim. Hiçbir fondötenin bu morlukları kapatamayacağını anladıktan sonra umudumu keserek aşağı indim.

Şaşırtıcı bir şekilde Bade gözaltlarımın sebebini sormuş ancak net bir cevap alamamasına rağmen üstelememişti. Açıkçası bu durum benim de işime gelmişti. Öğle saatlerinde televizyonda haberleri izlerken YGS sonuçlarının açıklandığını görünce koşar adımlarla odama çıkıp uzun zamandır kullanmadığım bilgisayarımı alarak aşağı indim. Çok kullanıcı olduğundan yavaşlayan site sonunda yüklendiğinde ilk olarak Bade'nin kazandığı yeri öğrenmek için giriş yaptık.

"Çok heyecanlıyım."

"Ne kadar çok ortak yönümüz var."

İstediği üniversite ve bölümü tutturan Bade sevinçle bir kahkaha patlatırken heyecandan tırnaklarımı kemirdim. Aynı uğraşları kendim için de vererek MEB ekranına girebildim.

Ekranda yazanları görmemle ayağa kalkıp çığlık atarak

babamı aramam bir oldu. Babam telefonu çığlık atarak açmamdan korkmuş olacak ki, "Ne oluyor orada," diye açtı.

"Baba oldu."

"Ne oldu Haziran açık konuşsana kızım?"

"Baba Akdeniz Üniversitesi Hukuk Fakültesi!"

Babam sevinçle güldükten sonra, "İşte benim kızım!" diye bağırdı.

Babamla biraz daha dertleştikten sonra Aysel Abla'yla konuşan Bade de benimle aynı anda telefonunu kapattı. İkimiz de kısa bir süre birbirimizin yüzüne ifadesizce baktıktan sonra aynı anda koşarak birbirimize sarıldık.

"Bade hadisene ya yardım et, birazcık ellerim yağlı karıştıramıyorum şu kremayı."

"Niye nazikçe çağırmak varken böğürüyorsun sağır mı var senin karşında?"

Gözlerimi devirip elimden sürekli kayıp düşen karıştırma şeysini ona doğru uzatıp elimdeki hamurlara kurabiye şekli vermeye başladım. Şekillendirdiğim kurabiyeleri kare tepsiye yerleştirdim ve boyum yüzünden uzun uğraşlar vererek buzdolabının üstünden bonibonları aldım. Kurabiyelerin üzerine serpiştirip daha önceden ısıttığım fırının içine koydum. Bade'nin de işi bittiğinde birlikte benim odama çıkıp, uzanarak tavanı izledik. Her zamanki gibi aramızdaki sessizliği bozan şey telefona gelen mesaj olmuştu. Mesajın ondan geldiğini düşündüğüm için heveslensem de mesajın Derya'dan geldiğini görünce dudaklarımı büzüp okudum.

Kimden: Derya
"Neresi?"
Kime: Derya
"Akdeniz Hukuk, sen?"
Kimden: Derya
"İTÜ :)"

Ben mesajına cevap verme gereği duymazken, aşağıdan kurabiyelerin pişti̇ğini belirten fırının sesi gelmişti. Fırından çıkardığımız kurabiye ve poğaçaları yedikten sonra sıkıntıdan ne yapacağımızı bilemediğimiz için arabaya atlayıp en yakın alışveriş merkezine gittik. Bütün mağazaları gezip elimizdeki poşetlerle dinlenmek üzere kafe ve restoranların olduğu üst kata çıkmak için yürüyen merdivene adımımızı attık. Ancak planımız Bade'nin çığlık atıp beni yürüyen merdivenlerden sürüklemesiyle son buldu. Bade beni çekiştirirken insanların gözü üzerimizdeydi. Hiç mi arkadaşını kolundan tutup mağazaya sürükleyen bir kız görmemişlerdi? *İnsanların size uzaylı görmüş masum köylü gibi bakmasının sebebi yukarı çıkan yürüyen merdivenden aşağı doğru inmeye çalışmanız olabilir mi?*" diye içimden geçiriyordum. İç sesimin ne kadar zeki olduğunu düşünürken daha fazla rezil olmamak için Bade'ye karşı koymayı bırakıp adımlarımı hızlandırarak yürüyen merdivenden inişimizi hızlandırdım.

Bade ise kolumu bıraktıktan hemen sonra koşuşturarak bir mağazanın vitrininden içeriye doğru hevesle baktı.

"Ya şu mavi elbiseyi görüyor musun?"

Başıyla işaret ettiği yere gözlerimi çevirip elbiseye baktım.

"Görüyorum da ne olmuş?"

"Sana çok yakışacak."

Cevabımı beklemeden mağazaya girerek vitrindeki elbiseyi bir çalışana tarif etti. Bense mağazanın köşesindeki deri koltuğa oturmuş bütün bu olanları izliyordum. Bade bugün kolumu koparmaya yemin etmiş gibi az önce tuttuğu yerden bir kez daha tutarak yine beni sürükledi. Kadın reyonunun kabini çok kalabalık olduğu için mavi elbiseyi koyduğu erkek kabinine beni sokarak perdeyi çektikten sonra, "Eğer üç dakika içinde o elbiseyi giyip dışarı çıkmazsan gelir ben giydiririm," diye tehdit etti. Gayet ciddi olduğunu sesinin tonundan anladığımda siyah kotumun cebindeki telefonu askılığa düşmeyecek şekilde yerleştirdim ve giyindim. Elbise Bade'nin övdüğünden bile güzeldi ancak bu boyuyla ve göğsünün altındaki göbek dekoltesiyle giymem mümkün değil gibi görünüyordu.

Tam elimi uzatıp perdeyi açacağım sırada telefonum gelen mesajla titreyerek askılıktan kayıp yere düştü.

Oflaya oflaya yerden telefonu alıp önce bir kırığının olup olmadığına baktım daha sonra Gri Kapüşonlu'dan gelen mesajı okudum.

Kimden: Gri Kapüşonlu

"Farkındaysan mağazanın erkek bölümündeki kabindesin eğer o elbiseyle o kabinden çıkarsan nikâhta yapmadığım toplu katliamı orada yaparım."

Tekrar oflayıp telefonu sıkarak cevap yazdım.

Kime: Gri Kapüşonlu

"Pardon da senin işin gücün yok beni mi takip ediyorsun ve sana ne sen kimsin ki bana karışıyorsun."

Kimden: Gri Kapüşonlu

"Evet işim gücüm yok seni takip ediyorum ve kim olduğum önemli değil. Senin yüzünden insanların ölmesini istemiyorsan o kabinden çıkmazsın."

Derin bir nefes alıp Bade'yi kabine çağırdım. "Ben neden geliyorum kızım sen çıksana kabinden."

"Ben çıkamam sen gel."

Cevap vermeyince kabul ettiğini düşünsem de bir anda kabinin perdesi açıldı. Daha ne olduğunu anlamadan Bade'nin beni dışarı doğru çekmesiyle kendimi avlayacakları ceylanı seyreden aslanlar gibi beni kesen erkeklerin arasında buldum. Ufak bir küfür mırıldanarak arkamı dönmeden geri geri kabine girdim. Aynı zamanda silah sesi duymayı bekliyordum. Hemen kabine girip askılıktaki telefonumu alarak mesaj yazdım.

Kime: Gri Kapüşonlu"

"Bak eğer beni takip ediyorsan sen de gördün Bade zorla çıkardı."

Kimden: Gri Kapüşonlu

"Şimdilik affedildin ancak sana bakan o şerefsizleri güzel bir oyun bekliyor :) Git o üzerini değiştir adamı sinir hastası etme."

Kime: Gri kapüşonlu

"Oyun derken?"

Cevap vermesini beklememe rağmen beyimiz böyle bir zahmette bulunmadığı için elbiseyi çıkarıp askısına astım. Kendi kıyafetlerimi giyerek kabinden çıktım. Düzgünce askısına astığım elbiseyi Bade'nin aldığı yere koymak için ilerlerken Bade elbiseyi elimden kaptığı gibi kasaya doğru koştu. Peşinden bütün bağırışlarıma rağmen yine de elbiseyi kasadan geçirip poşetini elime tutuşturdu.

Somurtarak mağazadan çıkıp arkamdan söylene söylene gelen Bade'yi umursamadan yürüyen merdivenleri tercih etmeyerek asansörlere yöneldim.

Eve geldiğimizde Bade, "Tamam kızım surat asma nerden bileyim ben seninkinin katliam çıkartacağını iddia ettiğini," diyerek kendinin affettirmeye çalıştı.

"Nerden benimkisi oluyor o?"

"Ne diyeyim Gri Kapüşonlu demek çok uzun sürüyor seninki deyince anlıyorsun işte." Gözlerimi devirip odama çıktım. Ilık bir duşun ardından giyinip yatağımın girdim. Gözlerim kapanmak üzereyken telefonuma gelen bildirim buna engel oldu.

Kimden: Gri Kapüşonlu
"Sevdiğim renk gri."
Kime: Gri Kapüşonlu
"Bunu zaten biliyordum."
Kimden: Gri Kapüşonlu
"İyi geceler."

Sabah kalkıp ona günaydın mesajı attıktan sonra aşağı

indim. Kahvaltı hazırlamaya üşendiğim için dolaptan süt ve Nesquik çıkarıp ikisinde aynı tabağa boşalttıktan sonra Bade'nin de kahvaltısını benim gibi yapacağına emin olduğum için uğraşmak yerine yemeğimi yiyerek masadan kalktım.

Bade'yi uyandırmak için merdivenlere yönelmişken zilin çalmasıyla rotamı değiştirip kapıya doğru ilerledim. Ancak kapıda balayları henüz bitmemiş olan Aysel Abla ve babamı görmeyi beklemiyordum.

İlk önce babama sonra Aysel Abla'ya sıkıca sarıldım ardından kaşlarımı çatarak konuştum.

"Ya siz ne yapıyorsunuz burada daha üç gün vardı tatilinizin bitmesine."

Cevap vermek için ağzını açan Aysel Abla'nın laflarını ağzına tıkayarak babam bana cevap verdi.

"Sizi özledik kızım hem bu kadar tatil yeter bize."

Aysel Abla da babamı onaylayınca omuz silkip içeri geçmeleri için kenara çekildim. Onlar bavullarını dolaplarına yerleştirmek üzere odalarına çıkarken ben de Bade'ye haber vermek için odasına gidip olanları anlattım. Bade'nin yatağına oturup onun giyinmesini beklerken ilk soruyu o sordu.

"Seninki ne oldu?"

"Benimki kim?"

"Ya uzatma işte bir de anlamazdan geliyorsun. Gri Kapüşonlu diyorum bir daha mesaj attı mı?"

"Dün gece bir ipucu daha verdi."

"Vay be bu sefer ne dedi?"

"En sevdiği renk griymiş. Şaşırdık mı?"

"Tabii ki de hayır."

Bade cevap vermek için ağzını açtığı sırada odanın kapısı sertçe açıldı. İkimiz de korkuyla yerimizden sıçrarken kapıya döndük.

Babam çatılan kaşlarıyla bakışlarını ben ve Bade arasında gezdirdikten sonra en son bende durdu.

"O kim?"

Bütün konuştuklarımızı duymamasını umarak salak ayağına yattım. "Kim kim, neden bahsediyorsun baba?"

Kaşları daha da çatılıp kızgınlıkla, "Haziran," demesinin ardından sabır dilercesine gözlerini kapatıp bekledikten sonra gözlerini açıp kaşlarını yine ve yine çattı.

"Haziran beni kendi yöntemlerimle öğrenmek zorunda bırakarak uğraştırma." Babamı ilk defa bu kadar kızgın görüyordum. Ama sonuna kadar direnmeyi göze alarak salak ayağına yatmaya devam ettim.

"Babacım seni anlamıyorum kim kim daha açık konuşabilir misin?"

Çatık kaşlarını gevşetince kızgınlığının bir nebze geçtiğini anlasam da söylediği iki kelime kendimi dört duvar arasına sıkışmış kurbanlık bir koyun gibi hissetmemi sağlamıştı.

"Telefonunu ver."

"Niye ki?"

"Haziran telefonunu ver."

Onaylamayarak başımı sallayınca üzerime doğru yürüdü.

Burnumun dibine kadar yaklaşıp hemen arkamdaki yatağa doğru eğilerek yatağın üzerinde durduğundan habersiz olduğum telefonumu aldı ve ayakkabısından çıkan tok seslerle uzaklaştı.

Babamın şifresi olmayan telefonumu alıp kapıyı çarparak odadan çıkışının ardından kocaman gözlerimle ellerimi ağzıma götürüp Bade'ye baktım. Bade ise gözlerini kısarak yanıma yaklaştı.

"Lütfen telefonundaki mesajları sildiğini söyle."

Hayır anlamında başımı salladığımda kafasını hevesle kaldırıp, "Ama telefonuna şifre koyacak kadar zeki bir kız olduğunu düşünüyorum," dedi. Başımı bir kez daha salladığımda, "Geri zekâlı," diye fısıldadı. Aradan geçen on dakikanın sonunda Aysel Abla odaya gelip, "Babanız sizi aşağıda bekliyor," dedi.

İkimiz de cevap vermeyerek dudaklarımızı dişleye dişleye aşağı indik. Aşağıda gergin bir ortam bizi beklerken ortamdan daha gergin olan babamı görmem uzun sürmedi.

Tekli koltuğa oturmuş ellerini önünde kavuşturmuştu. Beni görmesiyle ayağa kalkıp karşımıza geçti.

"O çocuk ne zamandır var?"

"Çok zamandır."

"Açık konuş."

"Kazadan üç dört hafta önce."

"Bana anlatmalıydın."

"Özür dilerim."

"Bir daha onunla görüşmeni istemiyorum."

"Baba o benim hayatımı kurtardı."

"Ben anlamam bir daha onunla görüşmeyeceksin."

Babamı daha fazla kızdırmamak için onaylayarak başımı salladım.

"Ancak bu böyle olmaz bu çocuk hep senin peşinde." Bir süre düşünceli düşünceli bekledikten sonra konuştu.

"Gidiyorsun buradan," dedi.

Gözlerim ve ağzım aynı anda kocaman açılırken, "Nereye?" diye sordum. "Biliyorum daha gitmene iki buçuk ay var ama daha fazla burada kalmana izin veremem yarına kadar uçak biletini ve evini ayarlayacağım."

Biraz bekledikten sonra devam etti.

"Antalya'ya gidiyorsun."

Bavulumu son bir kez daha kontrol ettikten sonra gözyaşlarıma hâkim olmaya çalışarak merdivenleri indim. Kapının önüne geldiğimde ilk olarak hayatıma yeni girmesine rağmen "iyi ki"lerim listesinde ilk sıraya yerleşen Bade'ye sarıldım.

Onun yeri bende bambaşkaydı. Dün beni Antalya'da yalnız bırakmamak için resmen babamın ayaklarına kapanmıştı.

Ancak babam bunun bana bir ceza olduğunu düşündüğü için onu reddetmişti.

Gözyaşları dinene kadar Bade'ye sarıldıktan sonra kısa süre olsa da bana anne şefkati gösteren Aysel Abla'ya sarıldım. En son beni kendinden kilometrelerce uzağa sürgün etmesine rağmen hâlâ gereğinden fazla sevdiğim ve bizim

vedalaşma faslımızı kapıya yaslanarak izleyen babama doğru ilerledim ve çok da samimi olmayan bir şekilde ona sarıldım.

Aksi takdirde hıçkıra hıçkıra ağlayabilirdim.

Vedalaşmamızın ardından babam cebinden çıkardığı kredi kartını bana uzatıp, "Bu karta her ay sana yeteceğini düşündüğüm miktarda para yatıracağım arabanı da arkandan yollarım. Eski bir dostum seni havaalanından alıp evine götürecek. Devamını da kendin halledebilirsin diye umuyorum."

Onu onaylayarak başımı sallayınca elini tekrar cebine sokarak dünden beri vermediği telefonumu elime tutuşturup, "Bu da telefonun hattını değiştirdim ve sana lazım olabilecek numaraları kayıt ettirdim. O çocuğun tekrar mesaj göndermesi ihtimaline karşı telefonun her saniye benim gözetimim altında olacak," dedi.

Babamın sözlerine gülmemek için yanaklarımı ısırdım. Sanki hattımı değiştirmek benim denemediğim bir şeydi. Babama cevap vermeden merdivenin başındaki bavulumu alıp kapıya yürüdüm.

Dönüp onlarla konuşmaya devam edersem ağlayacağımı biliyordum. Arkama bakmamaya dikkat ederek kapıdan çıkıp gözyaşlarımın özgürlüğünü ilan ettim.

Ağlaya ağlaya arabaya binip havaalanına doğru sürdüm.

Nihayet rötar yapan uçakta koltuğumu bulunca derin bir nefes alarak oturdum. Telefonumu çıkarıp Bade'ye uçağa bindiğimi haber veren bir mesaj attıktan sonra cebimden ku-

laklığımı çıkarıp müzik dinlemeye başladım. Gözlerimi açtığımda inişe çok az kaldığını anlayıp kendime çekidüzen verdim.

Havaalanının çıkış kapısında beni bekleyen arabanın bagajına bavulumu yerleştirip arka koltuğuna binerek önceden sadece bir kez geldiğim Antalya'nın sokaklarına bakındım. İlk defa görmediğim üniversite görüş açıma girdiğinde gözlerimle etrafı taramaya başladım. Kısa bir süre daha ilerledikten sonra çok da eski görünmeyen bir binanın önünde durduk.

Arabanın bagajından bavulumu aldıktan sonra adamın uzattığı anahtarı cebime koyarak açık binanın kapısından girdim. Üçüncü kat olduğunu öğrendiğim daireme çıkıp cebimden çıkardığım anahtarla kapıyı açtım.

Dört artı bir ve Amerikan mutfaklı dairenin bana büyük geleceğini düşünsem de iki buçuk ay sonra Bade'nin de yanıma geleceğini hatırlayınca düşüncelerimi çöpe attım. Evin tamamını gezmemin ardından siyah beyaz düzenlenmesinden dolayı beğendiğim odaya girip kıyafetlerimi dolaba yerleştirdim ve üzerimi değiştirip babamın verdiği kartı alarak evden çıktım. Merdivenleri inerken ailemi daha fazla merakta bırakmamak için elime telefonumu alarak Bade'nin numarasını tuşladım.

"Alo."

"İndin mi kız sen?"

"Evet indim. Eve de yerleştim şimdi bir şeyler almaya gidiyorum."

"Hım tamam o zaman baban yarın arabası kapısının önünde olur diyor."

Biraz daha sohbet ettikten sonra telefonu kapatıp eve en yakın bankadan bir miktar para çekip yakınlardaki bir markete girerek yiyecek bir şeyler aldım ve eve dönünce de aldıklarımı yerleştirdim.

Konserve mısır ve kaşık alıp televizyonun karşısına geçmek için hazırlanırken kapının zili çaldı. Herhangi birini görmeyi bekleyerek kapıyı açınca karşımda bir sürü renkli uçan balon gördüm. Dizlerimin üzerinde eğilerek balonların ucuna baktım. Son model bir iPhone ve üzerinde katlanmış sarı bir kâğıt vardı. Balonları ve telefonu içeriye aldıktan sonra odamdaki yatağın üzerine oturdum. İlk olarak balonlardan kurtulup odamın tavanına yapışmalarını izledim.

Daha sonra katlanmış sarı kâğıdı açıp kusursuz bir biçimde yazılmış satırları okudum.

"Merhaba küçük ilk olarak sana kendimi tanıtmalıyım. ya da tanıtmamalıyım sen zaten anlamışsındır."

Yazdıkları sıratmama sebep olurken benim peşimden İstanbul'dan buraya kadar gelmiş olmasının da mutlu etmediği söylenemezdi.

Artık onun tescilli bir işsiz olduğunu anlamıştım. Merakıma yenik düşmemek için geriye kalanları da okudum.

"Sanırım sana bir özür borçluyum. Benim yüzümden iki buçuk ay yalnız kalmak zorunda kaldın ancak ben mesajlarımla rahatsız ederek keyfinin yerine gelmesini sağlamaya çalışacağım. Baba nın yaptığı ihnelikderden haberdar oldu-

ğumu da bilmeni istiyorum.

"Ancak kimse sana ne olursa olsun ulaşabileceğimi anlamış değil.

Ama senin anladığını umuyorum."

Anladım.

"Harika beynimi çalıştırarak sana bu telefonu gönderdim. Kendine iyi bakman dileğiyle. Gerçi bakmasan da olur ben bakarım."

Egoistliği biraz daha gülmemi sağlarken gönderdiği telefonu elime alıp rehbere girdim. Kendi numarasını Gri Kapüşonlu diye kaydetmişti. Telefonun mesajlar bölümüne girip ona yeni telefonumdan ilk mesajımı attım.

Kime: Gri Kapüşonlu

"Gri Kapüşonlu?"

Benim mesajı gönderdiğim anda gelen mesaj gönüllerimizin bir olduğunu bir kez daha kanıtladı.

Kimden: Gri Kapüşonlu

"Küçük Kız?"

Kime: Gri Kapüşonlu

"Çok düşüncelisiniz bayım."

Kimden: Gri Kapüşonlu

"Prenses için değer."

Kimden: Gri Kapüşonlu

"Mümkünse bu telefondan kimseyle iletişim kurma eminim babana bir kez daha yakalanmak istemezsin."

Onun bu düşünceli hallerine gülümseyip cevap vereceğim sırada kapının zili çaldı. Yataktan atlayarak indikten sonra koşup kapıyı açtım. Karşımda altmış beş-yetmiş yaşlarında tombul yanaklı bir teyze vardı.

"Merhaba, kızım."

"Merhaba," diye mırıldandım.

"Sen buraya yeni taşınmışsın yerleşmekle zaman harcarsın aç kalma yavrum."

Elindeki tepsiyi bana doğru uzatıp kollarıma bıraktıktan sonra bana gülümseyerek merdivenlerden yukarı çıktı. Elimdeki tepsiye göz attıktan sonra midemden gelen sesleri dizginlemek için mutfağa geçip teyzenin getirdiklerini yedim.

Bulaşıkları toparlayıp yatağıma dönünce Gri Kapüşonlu'dan gelen mesajları gördüm.

Kimden: Gri Kapüşonlu

"Kendimi biraz unutulmuş hissediyorum!"

Kime: Gri Kapüşonlu

"Sen unutulabilecek bir insan mısın cici çocuk?"

Kimden: Gri Kapüşonlu

"Unutulmadığıma sevindim ve o benim repliğim."

Kime: Gri Kapüşonlu

"Öyle olsun bakalım. İyi geceler."

Poşetleri sıkıca tutarak merdivenleri çıktım. Kapımın önüne gelince poşetleri koluma geçirip cebimdeki anahtarı çıkararak kapımı açtım.

Kıyafetlerimin çoğunu kendi evimde bıraktığım için yakındaki bir alışveriş merkezine gidip kendime yeni kıyafetler almamın ardından eve geçtim. Aldıklarımı dolaba yerleştirdikten sonra üzerime uzun bir hırka geçirip etrafı keşfetmek için dışarı çıktım.

Sahil kenarındaki banklardan birine oturup düşüncelere daldım.

Hiç görmediğim biri yüzünden bütün yaşantımı ve ailemi bırakıp tanımadığım bir şehre yerleşmiştim. Ama bir yerde de o biri dediğim kişi hayatımı kurtarmıştı. Beni kendimden daha iyi tanıyordu. Her dakika peşimdeydi. Belki de bana zarar verebilirdi. Ancak zarar verecek olsa şimdiye kadar istediği her şeyi yapabilirdi. Ne bir zararı vardı ne de faydası.

Benimle arkadaşlık kurmaya çalışsa şimdiye kadar bir kez olsun yüzünü gösterebilirdi.

O benimle ilgili birçok şey bilmesine rağmen benim onun hakkında bildiklerim sınırlıydı.

En sevdiği renk griydi.

Uğurlu rakamı dörttü, Bade'nin düşüncesine göre benim doğum günüm olduğu için.

Onun hakkında bildiklerim bu kadardı.

Ha bir de unutmamak gerekir ki gerçekten harika kokuyordu.

Bir ara ona parfümünü sormalıyım.

Kafamı ne kadar yorarsam yorayım her zamanki gibi ne yapmaya çalıştığını anlayamamıştım. Kafamdaki uçsuz bu-

caksız derin düşüncelerden beni koparan şey hankın yan tarafındaki hareketlilik olmuştu

Başımı çevirince benimle aynı yaşlarda bir erkeğin, kafasını denize çevirmiş hiç hareket etmeden durduğunu gördüm. Ben de onun aynı pozisyona geçip az önce yaptığım gibi denizi izlemeye devam ettim. Tam düşüncelerime geri döneceğim sırada yan tarafımdaki konuştu.

"Seni bu kadar derin düşüncelere daldıran şey ne?"

"Önemli bir şey değil peki ya seninki?"

"Benimki de önemli değil."

Hava kararana kadar yanımdaki çocukla hiç konuşmadık.

Buraları tam olarak bilmediğimden karanlıkta evimi bulmakta zorlanacağımı düşündüğüm için banktan kalkıp hâlâ aynı yerinde oturmaya devam eden çocuğa dönerek, "Sanırım gitmem gerek kendine iyi bak," dedim.

Başını yavaşça çevirip, "Sen de," diye fısıldadı. Birkaç adım atıp son bir şey söylemek için arkamı döndüm. Ancak hankta hiç kimse yoktu. Etrafa bakınmama rağmen o çocuktan hiçbir ize rastlayamamıştım.

Her zaman böyle insanlara özenmişimdir. Oysaki benim hayatımdaki en büyük aksiyon eski evimdeki merdivenlerin tırabzanlarından kayarak inmekti.

Başıma gelen onca şeye rağmen her zaman yaptığım gibi bunu da umursamayarak eve yürüdüm. İlk defa geçtiğim bir sokağı adımlarken hissettiğim korku bütün bedenimi ele geçirmişti.

Akşama kadar bir bankta otururşam höyle olur, diye geçirdim içimden.

Çalışan birkaç sokak lambasının aydınlattığı sokakta evimin yolunu bulmaya çalışırken arkamdan gelen adım seslerini duymazdan gelmeye çalışıyordum.

Umursarsam daha da korkacağımı bildiğim için aldırış etmemeye çalıştım. Ancak bu umursamazlığım arkamdaki seslerin fazlasıyla yaklaşması ve takip edildiğimi fark etmemle son buldu.

"Pişt!"

Koşar adımlarımı tamamen değiştirip bildiğimiz koşmaya başlamıştım.

Arkamdakilerin de koştuğunu anlayınca aramızdaki mesafeyi görmek için arkamı döndüm. Bana oldukça yakınlardı ve ben bu sefer cidden faka basmıştım.

Ve önüme döndüğüm an sert bir şeye çarpmamla burnumun direği sızladı.

Bir süre sonra çarptığımın bir duvar olmadığını kaslı bir beden olduğunu anlamıştım. Kim olduğuna bakmak için başımı kaldırdığım sırada gözbebeklerim kocaman olmuştu. Biliyorum şimdi sizler karşımda Gri Kapüşonlu kurtarıcı prensimi gördüğümü falan zannettiniz değil mi?

Açıkçası şu an karşımda az önce bankta saatlerce oturduğum çocuğu görmek yerine onun o nur yüzünü görmeyi tercih ederdim ama olsun. Yüzüme hiç bakmadan beni arkasına alıp bana bulaşanların üzerine doğru yürüyünce iki kişi olduklarını yeni anladığım sarhoşlar ellerindeki bira şişele-

rini kenara fırlatarak kaçtılar.

Adını henüz bilmediğim çocuk iki elini sallayarak karşıma geçti ve suratıma baktı. Aramızdaki sessizliğin yeterli olacağını düşünerek konuşmaya başladım.

"Şey sanırım sana bir teşekkür borçluyum."

"Borcunu ödediğini sayıyorum şimdi bana evini tarif ediyorsun ve ben de seni sağ salim evine bırakıyorum."

"Peki," diye mırıldanıp hatırladığım kadarıyla evimi tarif ettim. Kısa bir sürede evimin önüne geldik arkamdan yürüyen, hâlâ adını bilmediğim çocuğun adını öğrenmek ve son kez teşekkür etmek için arkamı döndüğümde yine onu aynı yerinde göremedim.

Sanırım benimle oyun oynuyor olmalıydı.

Uzun ve derin bir nefes aldıktan sonra arka cebimdeki anahtarı çıkarıp kapıyı açtım. Yorgun adımlarla merdivenleri çıkıp evimin kapısını açtım ve ayakkabılarımı çıkartarak içeri girdim.

Kıyafetlerimi değiştirdikten sonra gözlerimi kapatmak üzere yatağa girdim.

Uzun zamandır haber alamadığım ancak bir saniye bile aklımdan çıkmayan Gri Kapüşonlu'dan gelen mesaja telefonu yastığımın altından alıp aynı şekilde yanıt verdim. Aslında bugün yaşadığım tatsız olaydan haberdar olacağını düşünüyordum ancak şu an bunu sorgulamayacak kadar yorgundum. Bunun yerine üzerimdeki yorgunluktan arınmak için gözlerimi kapattım.

Kimden: Gri Kapüşonlu

"İyi geceler, küçük."

Etrafımdaki şamatadan dolayı zilin sesini duyamasam da şortumun arka cebinden gelen titremeden telefonlardan birinin çaldığını anlayabiliyordum.

Titremenin hangi telefondan geldiğini anlayamadığım için elimdeki poşetleri bir tezgâhın kenarına koyduktan sonra iki elimle arka ceplerimi kontrol edip çalan telefonu elime aldım ve durmak bilmeden beni arayan Bade'nin telefonunu cevapladım.

"Efendim, Bade."

"Kızım niye açmıyorsun meraktan öldüm burada, hem sen neredesin o arkadan gelen gürültü de ne öyle?"

"Önemli bir şey yok Bade ellerimde poşetler vardı o yüzden açamadım, pazardayım."

Bir süre ses gelmeyince hâlâ hatta olduğundan şüpheli olduğumdan, "Bade orada mısın?" diye sordum.

"Ha ben mi evet yani buradayım da sen gerçekten pazarda mısın?"

"Evet, bu yani fazlasıyla doğal bir şey."

"Haklısın işte, neyse ben seni tutmayayım, annemlerin de selamı var, hoşça kal," diyerek telefonu suratıma kapattı.

Telefonu yerine koyarak Gri Kapüşonlu'nun verdiği telefona mesaj gelip gelmediğini kontrol ettikten sonra poşetleri tekrar elime aldım ancak daha fazla taşıyamayacağımı anlayıp evime doğru yürüdüm.

Uzun uğraşlar sonucu aldıklarımı buzdolabına yerleştirdim ve telefonumda sosyal medya hesaplarımda uzunca bir süre bakındım. Bu şekilde zamanın geçmeyeceğini fark

edince geldiğim günden beri elimi sürmediğim sırt çantamı açıp içindeki bilgisayarı telefonumun internetine bağlayarak zaman geçirebileceğim bir film açıp izlemeye başladım.

Filmin sonlarına doğru, tam da en heyecanlı sahnesinde kapının çalmasıyla homurdana homurdana yerimden kalkıp kapıyı açtım. Karşımda, daha önce hiç görmediğime emin olduğum ve her hareketinden sarhoşluğu fark edilen, benden üç-dört yaş büyük gösteren bir çocuk vardı. Gözlerini hafifçe kırpıştırarak açtıktan hemen sonra bana daha dikkatli baktı.

"Oooo sanırım yanlış kata geldim."

Hafifçe sırıttıktan sonra, "Kusura bakma bacım," deyip elini kalbine götürdü.

Aynı şekilde elimi kalbime götürüp ardından el sallaıktan sonra kapıyı kapatıp odama geçtim ve kaçan hevesimden dolayı filmi bırakıp bilgisayarı kapattım, derin bir uyku çekmek için yatağıma girdim.

Sabah kapının zilinin çalınışıyla henüz uykumu alamadan yatağımdan kalkmak zorunda kaldım. Ev resmen yolgeçen hanına dönmüştü. Sanki önüne gelen zile basıyordu. Gözlerimi ovuşturarak uyuşuk hareketlerle kapıyı açtım. Karşımda Bade'nin gözlerinden hile daha koyu mavi gözlere sahip otuz dört-otuz beş yaşlarındaki bir kadın dokunsam ağlayacakmış gibi yüzüme bakıyordu. Gözlerimden uyku akmasına rağmen gülümseyerek konuşmaya çalıştım.

"Buyurun?"

"Şey ben şeye bakıyordum."

"Siz neye bakıyordunuz?"

"Ben Haziran Akarslan'a bakmıştım."

"Haziran benim buyurun?"

Ellerini ağzına götürerek dakikalardır dizginlemeye çalıştığı gözyaşlarını gün yüzüne çıkardı.

Ellerini kaldırıp saçlarımı okşayarak aşağı doğru kaydırdı.

"Çok büyümüşsün."

Beni baştan aşağı bir kez daha süzdükten sonra, "Çok güzelleşmişsin." diye devam etti.

"Ama şey yani ben sizi tanıyamadım."

"Tanıyamazsın."

"O zaman kimsiniz?"

"Ben, ben, ben şeyinim, şey."

Yere bakarak yarım kalan sözlerine devam etti.

"Senin annenim."

Uzun zamandır hiç olmadığı kadar gür bir kahkaha attıktan sonra başımı kapıdan çıkararak apartmana baktım.

"Hani nerede kameralar? Kabul ediyorum güzel bir şakaydı."

Kadının gözlerinden yaşlar akmaya devam ederken bunun bir şaka olmadığını anlamıştım.

"Saçmalamayın isterseniz. Bir yanlışlık olmalı benim annem öldü, yok öyle biri." Bir an başını kaldırıp, *"Saçmalanmaz taranır,"* diyerek kameraları göstermesini umdum, ancak o başını kaldırmadan ağlamaya devam etmişti.

Şu anki ciddiyetimle dinlemeye devam edersem o saç-

malıklara inanacağım için bir kahkaha daha patlattım. Ancak bir anda ciddileşerek, "Lütfen kapımın önünden gidin ve ucuz yalanlarınızı başka birilerine sallayın," diyerek onu kovdum.

Sessizliğini koruyacağını düşündüğüm kadın ben kapıyı kapatmak üzereyken mırıldanarak konuştu.

"Yalan değil sana yemin ederim yalan değil." Kapatmak üzereyken kapının boşluğundan kafamı dışarı çıkarıp saçlarımla dolan gözlerimi örtmeye çalışarak onu dinlemeye devam ettim.

"Gitmek zorunda kaldım. Bırakmak zorunda kaldım."

"Gitmek zorunda kaldın öyle mi? Ne güzel."

Kapıyı sonuna kadar açıp içeri geçmesi için bekledim. Elimle salonu işaret edip telefonumu almak için odama gittim. Işığı yanıp sönen telefonu elime alıp gelen mesajlara baktım.

Kimden: Gri Kapüşonlu

"Şu an mantıklı düşünemeyebilirsin babanı ara ve Antalya'ya gelmesini söyle."

Her şeyden olduğu gibi bundan da haberinin olmasına şaşırmayarak diğer telefonla babamı aradım.

Uzun uzun çalan telefonu tam kapatacağım sırada babamın sesini duymamla telefonu tekrar kulağıma götürüp babamın uykulu sesine karşılık verdim.

"Günaydın kızım. Hayırdır sabah sabah?"

"Baba hemen buraya gelmen gerekiyor."

"Neden ki?"

"Bir kadın var."

Uykulu sesiyle mırıldandı.

"Eee."

"Annemmiş."

Nedense bir anda uykulu sesinin yerini dinç bir ses almıştı.

"Ne annesi ya?"

"Bayağı, ne kadar benim bir annemin olmadığını söylesem de sürekli annem olduğunu iddia ediyor."

"O kadının söylediği hiçbir şeye inanma ilk uçakla yanına geliyorum tamam mı?"

"Tamam," dedikten sonra salona geçip kadının oturduğu koltuğun karşısındaki koltuğa oturdum ve konuşmasını bekleyerek yüzüne baktım.

"Baban ve ben mutluyduk."

Sözünün devamını getirmesini beklemeden araya girdim.

"Şimdi daha mutlu."

"Biliyorum ama biz de mutluyduk sen doğacaktın biz ne kadar severek evlensek de ailem bizim birlikteliğimizi hiçbir zaman istememişti. Zaten bu yüzden kaçarak evlendik. Babam yaşadığımız şehrin en zenginlerinden en bilinenlerindendi. Haliyle de beni bulması zor olmadı. Doğumuma günler kala beni buldu. Beni seninle tehdit etti, Haziran. Eğer onun köyünden ve onun istediği kişiyle evlenmezsem elindeki bıçağı karnıma saplayacağını söyledi. Babanın işi gücü

fazlasıyla yerindeydi. Benim sana veremeyeceğim geleceği o sana verebilirdi. Gördüğüme göre vermiş de."

"Gerçekten inandırıcı gelen yalanına inandığımı varsayalım, o zaman şimdi neden buradasın?"

"Seni benden sakladı. Çünkü benim senin peşini bırakmayacağımı biliyordu."

Kimden bahsettiğini anladığımda gözyaşlarımı tutamayarak ayağa kalktım.

"On sekiz yıl boyunca bir kere bile olsun yanımda mıydın da şimdi gelmiş annelik taslıyorsun!" Mutfağı salona bağlayan tezgâhtaki tabağı alarak hemen arkasındaki duvara fırlattım.

"On sekiz yıldır bulamadın mı ha? On sekiz yıl sonra mı aklına geldi bir çocuğunun olduğu?"

Kadının ağlamasını umursamadan kolundan tutup sürükleyerek onu kapı dışarı ettim.

"On sekiz yıl boyunca yanımda olmadığın gibi bu saatten sonra da olamazsın. Çünkü ölüler dirilmezler, şimdi buraya nasıl geldiysen öyle gideceksin tamam mı?"

Başını eğip ağlamaya devam ederken herhangi bir cevap vermemesine kızarak komşuların dikkatini çekecek güçte bir sesle, "Tamam mı dedim sana?" diye bağırdım.

Yerinden sıçrayarak başını sallayıp yavaş yavaş merdivenlerden indi.

Kapıyı sertçe kapatıp sırtımı duvara yaslayarak ağır ağır aşağı kaydım en sona geldiğimde dizlerimi kendime çekerek hıçkırıklara boğuldum. Kesinlikle yalan olmalıydı.

Çünkü benim annem yoktu, olmamıştı.

Hâlâ dayandığım duvarın dibinden kalkmamışken zilin çalmasıyla birlikte toparlanarak kapıyı açtım. Karşımda sulu gözlerle bana bakan babamı ve Aysel Abla'yı görünce geçmeleri için kenara çekildim.

Kapıdan girdikten sonra evi bilmediklerinden olsa gerek benim kapıyı kapatıp oturmaları için bir oda göstermemi beklediler.

İki elimi kaldırıp önden yürüyerek onları salona yönlendirdim.

Babam oturur oturmaz lafa girdi.

"O kadın sana ne dedi?"

"Annem olduğunu söyledi ilk önce inanmadım fakat ardından ailesi tehdit ettiği için beni sana bıraktığını daha sonra da bulamadığını söyledi."

"Ona inandın mı?"

"Bilmiyorum."

"Ona inanma kızım kim olduğunu bile bilmiyoruz senin biyolojik annen öldü." Elindeki evrak çantasını biraz karıştırdıktan sonra içinden çıkardığı kâğıdı uzatıp, "Oku," dedi. Elinde tuttuğu annemin ölüm belgesini okudum.

"O zaman o kadın neden böyle bir şey iddia etti."

"Bilemiyorum."

Babama yerleşmeleri için bir oda verip kendi odama girdim ve düşünmeye başladım. Yıllardır ölü olduğunu bildiğim annem bugün karşıma çıkmıştı.

Ama kendimi bu şekilde umutlandırmanın bir anlamı yoktu.

Zaten bugün gördüğüm ölüm belgesiyle de o kadının bir dolandırıcı olduğu kanıtlanmıştı.

Ancak burada benim anlayamadığım iki şey vardı. Birincisi bu kadının eline beni kandırarak ne geçebilirdi ki? Para mı? Elbette babam varlıklı bir insandı. Ancak gelip benimle oynamak yerine gidip babamı kandırabilirdi. Benim gibi bir öğrenciden medet umması saçma gelmişti. Anlamadığım ikinci şeyse madem babam bu kadının öldüğünden eminse neden bu kadar telaşlanmıştı ki.

Bu kadar kısa sürede Antalya'ya gelmek yerine bu konuyu telefondan da halledebilirdi.

Daha fazla yorum yapmamak için yataktan kalkarak mutfağa geçtim ve kahvaltı hazırlamaya karar verdim.

Aysel Abla ve babamın odasının kapısını çalarak kahvaltının hazır olduğunu haber verdikten sonra üzerimi değiştirip masaya ilerledim.

Tam Aysel Abla'nın karşısına yani babamın yanına oturacağım sırada zilin çalmasıyla kalkıp kapıyı açtım. Karşımda Bade'yi görünce sabah olan bütün uğursuzluklara rağmen gülümseyip ona sarıldım. Sabah babamla yaptığım konuşmamı dinledikten sonra buraya geleceklerini anlamış, babamlardan bir sonraki uçağa bilet almış.

Uzun bir sarılma faslının ardından kahvaltı edip Bade'yle babamı ikna etmek için planlar yaptık.

Koltuğunda gazetesini okuyan babama arkasından yak-

laşıp kollarımı boynuna sarmaladım.

"Babacığımm."

"Efendim."

"Şey ya şimdi ben burada kalıyorum ya..."

"Eee."

"Hani siz şimdi gideceksiniz ya ben şimdi yalnız kalacağım ve her zamanki gibi korkacağım."

"Ne olacak ki alışırsın."

"Ya baba öyle deme ben ne yaparım bu el topraklarında tek başıma acaba diyorum ki..."

Lafımı tamamlamama izin vermeden sert bir dille cevap verdi.

"Hayır."

Biraz duygu sömürüsünden kim ölmüş ki bana bir şey olsun.

"Ama yani olmuyor ki burada dışarıda işim oluyor kayboluyorum hani yanımda bir arkadaşım olsa iyi olmaz mı Allah aşkına."

"Ev arkadaşı mı istiyorsun? Tamam. Erkek olmaması haricinde hiçbir şartım olmayacak."

Şu an "Aman be baba ne anlamaz insansın sen be" demek istesem de çenemi tutarak alttan almaya devam ettim.

"Ya baba ben tanımadığım biriyle nasıl geçineyim ki şöyle tanıdığım kardeşim gibi olan Badeciğim kalsa böyle biz kardeş kardeş geçinsek gitsek ya?"

"Haa senin derdin anlaşıldı. Ancak hâlâ sana kızgınım."

Yalandan ölen birini de görmediğime göre sorun yok.

Sanırım.

"Ya baba bitti zaten o çocuk bir daha mesaj atmadı vallahi billahi telefonuma bak istersen."

"İyi bakalım öyle olsun."

"Yani Bade benimle kalıyor?" Başını sallayınca kahkaha atıp babamın iki yanağından öptükten sonra koşturarak odama gittim ve Bade'ye olanı biteni anlattım.

Bir süre boyunca birlikte sevindikten sonra ona Gri Kapüşonlu'nun yaptıklarını anlatmayı unuttuğum aklıma geldi. Daha önceki vakadan dolayı evde anlatmayı göze alamadığım için daha doğrusu götüm yemediğinden Bade'ye hiçbir şey anlatmadan babamdan hava alma bahanesiyle izin alarak evden çıkardım. Apartmandan çıkar çıkmaz konuşmaya başlayan Bade'ye gözlerimi devirdim. Bu kızın motoru falan yok mu ya?

"Ay ne oldu niye böyle alelacele çıkarttın evden?"

"Yürü sana anlatacaklarım var."

"Yoksa beni aldatıyor musun?"

Türk filmlerindeki hüzünlü sahneyi anımsatmaya çalışarak yalancıktan ağladı. "Gri Kapüşonlu..."

Yine lafımı tamamlamama izin vermeden önüme atılıp heyecanla konuşmaya başladı.

"Gey miymiş? Hayır de. Yoksa kalbim bu acıya dayanmaz."

Derin bir iç çekip güldükten sonra onaylamayarak başımı sallayıp Bade'nin suratının düşmesini izledim.

"Anlatırım ama sözümü kesersen seni keserim."

"Aman iyi be. Zaten gey değilse büyük bir sorun yoktur."

"Antalya'ya ilk geldiğim gün eve yerleştikten sonra kapının zili çaldı. Açtım karşımda uçan balonlara bağlanmış bir telefon ve telefonun üzerinde de bir not duruyordu. Hemen balonları içeri alarak notu okudum.

Merhaba küçük. İlk olarak sana kendimi tanıtmalıyım, ya da tanıtmamalıyım sen zaten anlamışsındır.

Sanırım sana bir özür borçluyum.

Benim yüzümden iki buçuk ay yalnız kalmak zorunda kaldın. Ancak ben mesajlarımla rahatsız ederek keyfinin yerine gelmesini sağlamaya çalışacağım. Baba'nın yaptığı ibneliklerden haberdar olduğumu bilmeni istiyorum.

Ancak kimse, sana ne olursa olsun ulaşabileceğimi anlamış değil.

Ama senin anladığını umuyorum.

Harika beynimi çalıştırarak sana bu telefonu gönderdim. Kendine iyi bakman dileğiyle... Gerçi bakmasan da olur ben bakarım.

Haliyle ilk ne olduğunu anlamadım ama sonradan çaktım köfteyi. Bu, babamın telefonumu izlettiğini öğrenmiş babamla aramız daha çok açılmasın diye sadece kendisiyle konuşabileceğim bir telefon ve hat almış."

Yüzüme hayranlıkla baktıktan sonra cıvıldarcasına konuştu.

"Ay çok romantik ya senin için buralara kadar gelmiş."

Bade'yi onaylayarak başımı sallayıp önünden geçtiğimiz markete girip içecek bir şeyler alarak yolumuza devam ettik.

"Ya Haziran seni üzmek istemem ama bir şey sormak istiyorum."

"Sorabilirsin."

"Bugün olanlar tam olarak neydi yani annemler benim buraya geleceğimi bilmiyordu onlar çıktıktan sonra ben de çıktım evden. Bu yüzden pek bir şey anlamadım."

"Sabah eve bir kadın geldi. Ben senin annenim falan dedi. Güya babası tehdit ettiği için kendine öldü süsü vermiş. Ya saçmalık işte dolandırıcının teki."

O da, "Umarım," diye mırıldanıp benimle aynı hızda yürümeye devam etti.

Beni o sapıklardan kurtaran çocukla birlikte oturduğumuz banklar görüş alanıma girdiğinde gülümsemeden edemedim. O gizemliye de bir teşekkür etmek nasip olmamıştı. Benim güldüğümü gören Bade kaşlarını çatarak, "Âşık mı oldun kız? Ne bu kendi kendine sırıtmalar hayırdır? Bak eğer âşık oldunsa bana söy..."

"Ne âşık olması kızım ya aklıma bir şey geldi de ona gülüyordum."

"Ne geldi?"

"Şu bankta bir çocukla saatlerce oturmuştuk. Sonra eve giderken peşime düşen sarhoşlardan korumuştu."

Bade sert adımlar ata ata banka oturup homurdandı. "Allah'ım ben de insanım yani hep romantik romantik olaylar şu pis paçozun başına geliyor. Hani diyorum birazcık da

beni görsen ha nasıl fikir?"

Arkasından başına vurarak yanına oturdum. "Geri zekâlı Allah'la işbirliği yapmaya mı çalışıyorsun sen?"

"Ay haklısın. Allah'ım sen benim günahlarımı affet ya rabbim."

"Neyse en azından artık birlikteyiz."

"İnşallah senin yanında dura dura şansından da faydalanırım biraz."

Tek kaşımı kaldırarak, "Ha şanssız birisi olsam benimle kalmayacaktın?" dedim. Şirin şirin sırıtarak bana cevap verdi.

"Ne alakası var Haziran aşkım beni birazcık aklınla dinler misin?"

Konuyu uzatmaya gerek görmeyerek başka konulara atladım.

"Senin aşk durumları nasıl?"

"Aman bebeğim benim senin gibi milyonlarca talibim yok yani yalnızlığımla mutluyum ve gururluyum ben."

"Bu sözlerden sonra iki gün sonra karşıma kolunda enişteyle çıkmazsan iyidir." O da elini havaya kaldırıp sallayarak, "Nerdeeee," diye hayıflandı.

Ben Bade'nin koluna girdikten sonra birlikte babamların arkasından merdivenden indik. Sonunda babamı ve Aysel Abla'yı İstanbul'a göndermeye ikna etmiştik. Apartmandan çıkıp arkadaki otoparka geçtik. Uzun bir vedalaşma sonunda onları yolcu edebildik. Babamın arabası gözden kaybolur

kaybolmaz arka sağ cebim titredi. Telefonu elime aldıktan sonra mesajın babamın burada olmasından dolayı iki-üç gün gündür konuşamadığımız Gri Kapüşonlu'dan geldiğini görünce sırıtmadan edemedim. Ben mesaja sırıtarak bakarken Bade başıma hafifçe vurup konuştu.

"Bir de âşık değilim diyor."

Onunla Gri Kapüşonlu'ya âşık olmadığım konusunda bir tartışma başlatacaktım. Ama şu an değil.

Kimden: Gri Kapüşonlu

"Kurtuldum sonunda."

Kime: Gri Kapüşonlu

"Anlamadım."

Kimden: Gri Kapüşonlu

"Babandan diyorum. Kurtuldum."

Kime: Gri Kapüşonlu

"Babamın sana ne zararı vardı ki?"

Kimden: Gri Kapüşonlu

"Seni izleyip izleyip yazamamak ne kadar acı verici biliyor musun sen?"

Kime: Gri Kapüşonlu

"Sen beni dikizlemekten bıkmaz mısın?"

Kimden: Gri Kapüşonlu

"O kadar şey yazdım bunu mu çıkardın? Ama merak ediyorsan evet şu an seni otoparkta izliyorum. Ve Bıkmadım."

Kime: Gri Kapüşonlu

"Sanırım şu ipucu verme kararından vazgeçtin?"

Kimden: Gri Kapüşonlu

"Hayır vazgeçmedim. Baban gittiğine göre yine aynı aralıklarla ipucu vereceğim."

Kime: Gri Kapüşonlu

"Acaba daha elle tutulur bir şeyler öğrensem en sevdiğin renk ve en sevdiğin sayı hiçbir işime yaramıyorlar da."

Kimden: Gri Kapüşonlu

"Sen bilirsin küçük."

Kime: Gri Kapüşonlu

"Bana küçük dediğine göre sen oldukça büyüksün galiba?"

Kimden: Gri Kapüşonlu

"Ben büyük değilim sen küçüksün."

Cevap vermek yerine gülümsedikten sonra apartmana girdim. Evin kapısını açınca gelen su seslerinden Bade'nin duş aldığını anladım. Henüz sabahın sekizi olduğu için biraz daha uyumakta bir sakınca görmeyerek yatağa girdim ve gözlerimi kapattım.

Kolumun dürtülmesiyle yanaklarımı şişire şişire kalkıp Bade'nin yüzüne baktım.

"Sıkıldım kalk da film izleyelim."

"Tek başına izleyemez misin? Hem saat kaç ki?"

"Dokuz ama sabah değil akşam dokuz saatlerdir uyuyorsun."

"Ben açım."

"Ayarlarız bir şeyler kalk artık."

Elimi yüzümü yıkadıktan sonra, koltuğa yayılmış olan

Bade'nin yan tarafındaki koltuğa geçip cebimdeki telefonu elime alarak kurcalamaya başladım. Masanın üzerindeki sandviçlerden birini elime alıp koca bir ısırık alırken, "Beni boşuna mı uyandırdın kalk da film falan aç," dedim.

Bade odasına gidip bilgisayarını getirerek kucağıma koydu ve, "Ne açıyorsan aç," diyerek yanıma oturdu. Belki de film izlemekten daha uzun süren bir film arayışından sonra, daha önce milyonlarca kez izlediğim ve seri halinde olan filmin ilkini açtım. İkimizin arasındaki sehpaya koyup ezbere bildiğim sahneleri izledik.

Gece yarısına doğru yaklaşırken biten filmi kapatıp bilgisayarı kanepenin altına koydum ve Bade'ye döndüm.

"Nasıldı beğendin mi?"

"Beğenmez miyim? Thomas aşkım için kırk kere daha izlerim."

"Yatalım artık uykum geldi."

"Sen sabahtan beri yatıyorsun nasıl uykun geldi anlamıyorum."

"Uyku deyince akan sular durulur Badeciğim. Her şartta, mekânda ve saatte uyuma potansiyeline sahibim ben. Bu yüzden sana iyi geceler."

Tam odama girecekken Bade'nin seslenmesiyle salona döndüm.

"Efendim?"

"Telefonunu burada unutmuşsun."

"Hangisini?" Sırıtarak sorduğum soruya gözlerini devirerek, "Enişte beyin verdiğini unutmuşsun," dedi.

Bunu beni kızdırmak için söylediğini bildiğimden cevap vermeyerek telefonumu az önce oturduğum koltuktan alıp tekrar odama döndüm ve yatağıma uzandım.

Telefona gelen mesaja gülümseyerek cevap verdim.

Kimden: Gri Kapüşonlu

"Sanırım ipucu vakti geldi."

Kime: Gri Kapüşonlu

"Bence de geldi."

Kimden: Gri Kapüşonlu

"Mesajıma hemen cevap verdiğine göre keskin kulakların var."

Kime: Gri Kapüşonlu

"Hayır telefon elimdeydi ama kulaklarımın keskin olmadığını da söyleyemem."

Kimden: Gri Kapüşonlu

"Yani telefon elinde benden mesaj bekliyordun?"

Kime: Gri Kapüşonlu

"Ne kadar egoist bir şeysin sen? Ve yeni almıştım elime hem konuyu çevirme hani ipucu verecektin?"

Kimden: Gri Kapüşonlu

"Tatlı bir egoist diyecektin galiba? Ve ipucu ise İstanbul'dayken seninle aynı okuldaydık."

Bir an kendimden utandığımı hissettim. Resmen belki aylarca belki yıllarca onunla aynı okulda olmuştuk ve ben onu fark etmemiştim.

Kime: Gri Kapüşonlu

"Sanırım okulda gri kapüşonlunu giymiyordun yoksa seni fark etmemem mümkün değil. Kaç yıldır o okuldaydın?"

Kimden: Gri Kapüşonlu

"Okul kurallarına uyan harika bir öğrenci olduğum için forma kullanmayı tercih ediyordum. Ve kaç yıl o okulda okuduğum başka bir ipucu olsun."

Kime: Gri Kapüşonlu

"Söylesen ölmezsin :)"

Kimden: Gri Kapüşonlu

"Hayır Prenses. Ne kadar bütün gün yatmış olsan da şimdi uyku vakti. İyi geceler."

Sabah gözlerimi Bade'nin her zamanki gibi kolumu deşercesine dürtmesiyle açmak zorunda kaldım.

"Millet öpülerek uyandırılır ben nasıl uyanıyorum. Bari her seferinde aynı yeri dürtüp durmasan kolum çürüdü resmen küf kokmaya başladı."

"Aman be ne cırlıyorsun sabah sabah haber vermeye geldik buraya."

"Ne oldu yine, Bade?"

"Kayıtlar başlamış kalk da erkenden gidelim çok sıra beklemeyelim."

Bade odamdan çıktıktan sonra giyinip yanına gittim. "Hadi şimdi çıkalım işimiz erken biterse dışarıda kahvaltı yaparız."

Başımı sallayarak onu onaylarken bir yandan ayakkabılarımı giymeye çalışıyor bir yandan da tek elimle gelen me-

saja cevap vermeye çalışıyordum.

Kimden: Gri Kapüşonlu

"Hayırdır? Erkencisin."

Kime: Gri Kapüşonlu

"Kayıtlar başlamış."

Kimden: Gri Kapüşonlu

"Peki. Kendine dikkat etme."

Bu cevaba neden diye sormayı gereksiz bulmuştum. *Kondono koromono gorok yok bon sono kororom.*

Arabaya binip yoğun trafiğe rağmen kısa sürede üniversitenin önüne geldik.

Bade'yi Edebiyat Fakültesi'nin olduğu binaya gönderip onun hemen yanındaki binaya girdim.

Şansımdan kalabalık olmayan sıraya girip sallana sallana bekledim. Sonunda sıra bana geldiğinde elimdeki dosyayı kadına uzatıp incelemesini ve bilgisayara geçirmesini bekledim. İşlemler bittiğinde binanın dışındaki bahçeye çıkıp Bade'yi aradım.

"Neredesin."

"Hâlâ sıra bekliyorum ya daha çok var."

"Benim işim bitti de gideyim mi bekleyeyim mi bilemedim?"

"Yok ya sen git ben gelirim daha çok kişi var önümde."

"Sen bilirsin," diye mırıldanıp eve yol aldım. Arabayı park edip çantamın içindeki ev anahtarını araya araya binanın

kapısına doğru ilerlerken bir anda birine çarptım, duraksayıp başımı kaldırdım.

"Kusura bakmayın yanlışlıkla çarp... Yine mi sen? Ne istiyorsun?"

Güldüğünü hiç görmediğim kadın yine ağlayarak konuştu.

"Bana inanmalısın sana yalan söylemiyorum."

"Hadi git başka birini dolandır. Mümkünse benden de uzak dur."

"Yemin ederim yalan değil."

Küçümser bir bakış attıktan sonra, "Kanıtla o zaman," dedim.

"Peki. Sen bilirsin. Test yaptıralım. DNA testi."

"Benim seçtiğim hastanede yapılacak"

"Sen nasıl istersen anneciğim."

Dolan gözlerimi saklama gereği duymadan sert adımlarla yaklaşarak tehdit ederek ellerimi salladım.

"Ne sen benim annemsin ne de ben senim kızınım. Bir daha bana böyle hitap etmeyeceksin."

Birkaç adım gerileyip başını sallamasına tepki vermeyerek çantamdan çıkardığım anahtarla apartmana girdim. Kapıyı sertçe yüzüne kapatıp aynı sertlikteki adımlarımla merdivenleri tırmandım. Henüz evime bir kat kalmışken açılan kapının sesiyle adımlarımı yumuşatıp başımı o tarafa çevirdim.

Karşımda geçen gece kapımı çalan çocuğu görünce hafifçe selam verdim. Tam arkamı dönüp merdivene adımımı atacağım sırada arkamdaki çocuğun sesini işittim.

"Ya şey sanırım geçen gece biraz fazla kaçırmışım, katlar karışmış rahatsızlık verdiysem kusura bakma."

Onun ensesini tutarak söylediklerine gülümsedikten sonra, "Önemi yok zaten uyumamıştım," dedim. "Bu arada ben Haziran."

O da aynı şekilde elini uzattı, tokalaştık.

"Memnun oldum Haziran, ben de Cihat."

"Memnun oldum, Cihat. İyi akşamlar."

"İyi akşamlar." Evin kapısını açmaya çalışırken titreyen telefonun kilidini açtım.

Kimden: Gri Kapüşonlu

"O şort üzerindeyken başka bir erkekle konuşman ne kadar doğru? Hem de evinin kapısının önünde."

Kime: Gri Kapüşonlu

"Şu an seninle konuşmam ne kadar doğruysa o da o kadar doğru."

Kimden: Gri Kapüşonlu

"Peki ya benim lafımı dinlememen ne kadar doğru?"

Kime: Gri Kapüşonlu

"Seninle konuşmam doğru değil. Yani en azından sen kendini bana gösterene kadar doğru olmayacak."

Kimden: Gri Kapüşonlu

"O zaman benimle konuşmanın doğru gelmesi için çok kısa bir süre kaldı."

Benim kurduğum sofrayı Bade'nin kaldırması için yemeğimi yediğim gibi odama koşuşturup kapıyı kilitledim ve

yatağın üzerinde ışığı yanan telefonu elime aldım.

Kimden: Gri Kapüşonlu

"İpucu vakti geldi!"

Kime: Gri Kapüşonlu

"Bence de benimle kaç yıl aynı okulda okuduğunu söyleyebilirsin mesela."

Kimden: Gri Kapüşonlu

"Aslında uzun süredir birlikte okumuyoruz. Ben seni gördükten sonra o okula geçtim."

Kime: Gri Kapüşonlu

"Beni ne zaman tanıdın ki?"

Kimden: Gri Kapüşonlu

"Bu da başka bir ipucu olsun."

Kime: Gri Kapüşonlu

"Peki."

Tek bir kelimeyle tribimi de attıktan sonra Bade'ye de bulaşıkları toplaması için bir süre verdim. Odamdan çıkıp parmak uçlarıma basa basa salona ilerledim.

Bulaşıkların toplayıp koltukta uyuya kalan Bade'nin göremeyeceğini bile bile ona dil çıkardım.

Odamın karşısındaki banyoya girip suyu ayarladıktan sonra duş yaptım.

Saçlarımdan akan suları havluyla beceriksizce aldım. Yeni bir havlu alıp yastığıma serdikten sonra kitaplıktan rastgele aldığım kapağı ve isminden aşk kitabı olduğunu anladığım kitapla yatağa uzandım. Sıkıcı geçen birkaç saatin

ardından saatin iyice geç olmasıyla kitabı yanımdaki sehpaya koyup telefonumu elime aldım.

Kimden: Gri Kapüşonlu

"Bugün ikinci bir ipucunu hak ettin mi sence?"

Kime: Gri kapüşonlu

"Bilemem."

Kimden: Gri Kapüşonlu

"Seni üç yıldır tanıyorum."

Ondan her ipucu mesajı aldığımda olduğu gibi kendime kızdım. Belki de üç yıldır beni takip ediyordu. Beni bu kadar tanımasının sebebi de bunca yıldır peşimde olmasıydı. Madem beni onca yıldır tanıyordu da neden şimdi ortaya çıkmıştı.

Kime: Gri Kapüşonlu

"Onca yıl beni tanıyordun ve sadece birkaç aydır konuşuyoruz?"

Kimden: Gri Kapüşonlu

"O üç yıl boyunca seni izleyip konuşamamak ne kadar zordu biliyor musun? Cesaretimi toplamam bu kadar sürdü."

Kime: Gri Kapüşonlu

"Cevapların benim için oldukça yetersiz."

Kimden: Gri Kapüşonlu

"Bunun için ne yapmalıyım."

Kime: Gri Kapüşonlu

"Bundan sonra sen bana günlük kota koy ben de ona göre sorular soracağım."

Kimden: Gri Kapüşonlu

"O zaman kota sınırını aşmak yok."

Kime: Gri Kapüşonlu

"Kota kaç ki?"

Kimden: Gri Kapüşonlu

"Onu her sabah sana bildiririm. Ama bugünlük kota filan yok. Yat zıbar artık."

Kime: Gri Kapüşonlu

"Sen?"

Kimden: Gri Kapüşonlu

"Ne olmuş bana?"

Kime: Gri Kapüşonlu

"Sen hiç uyumaz mısın?"

Kimden: Gri Kapüşonlu

"Uyuyorum."

Kime: Gri Kapüşonlu

"Nerede?"

Kimden: Gri Kapüşonlu

"Herkesin olduğu gibi benim de bir evim var Haziran."

Kime: Gri Kapüşonlu

"Ama sabah akşam benden haberdarsın."

Kimden: Gri Kapüşonlu

"Meslek sırrı güzelim."

Kimden: Gri Kapüşonlu

"İyi geceler."

O gece bana ettiği iltifatın verdiği huzurla gözlerimi kapattım.

Her günkü gibi kapının çalınmasıyla homurdanarak kapıyı açtım.

"Ya gene mi sen?"

"Sen demiştin ya beraber hastaneye gideceğiz diye."

Bu kadın ağlamaktan başka bir şey bilmez miydi canım.

"İyi aşağıda bekle geliyorum."

Başını sallayıp merdivenlere yöneldi. Üzerime kot pantolon ve tişört geçirdim, Bade'ye de evde olmadığımı bildiren bir not bırakıp arabanın anahtarını alarak evden çıktım. Bina kapısına dayanmış beni beklerken anneme başımla gelmesini işaret edip otoparka gittim.

İkimiz de arabaya bindikten sonra anahtarı çevirmeden Antalya'daki hastaneleri araştırdım. Nihayet uzak ama kaliteli bir hastane bulunca aracı çalıştırıp haritadan takip ettim. Danışmadan birkaç form aldıktan sonra zemin kata inip kan verdik. Hastanenin çıkışında telefonumdaki mesaja cevap verirken arkamdaki kadına da, "Yarın sabah sonuçları almak için burada ol," diyerek arabama bindim.

Eve girdiğimde Bade kahvaltı yapıyordu, ona bugünkü olanları -neden ve nereye gittiğimi- ikinci kez açıklayıp odama geçtim ve telefonumu elime alarak yatağa oturdum.

Kimden: Gri Kapüşonlu

"Bugünlük kotan dört."

Kime: Gri Kapüşonlu

"Hemen başlayabilir miyim? Lütfen."

Kimden: Gri Kapüşonlu

"İster hepsini şimdi bitir ister aklına gelince sor tama-

men sana kalmış."

Kime: Gri Kapüşonlu

"Tamam o zaman ilk sorum geliyor."

Kime: Gri Kapüşonlu

"Adın ne? Günlerdir konuştuğum birine Gri Kapüşonlu diye hitap etmektense adını öğrenmeyi tercih ederim."

Kimden: Gri Kapüşonlu

"Bu sence de zor bir soru değil mi?"

Kime: Gri Kapüşonlu

"Ama ne sorarsam cevaplayacağını söylemiştin."

Kimden: Gri Kapüşonlu

"Seni mi kıracağım be."

Kimden: Gri Kapüşonlu

"Adım Furkan."

Kime: Gri Kapüşonlu

"Anlamı ne?"

Kimden: Gri Kapüşonlu

"Bilmem."

Kime: Gri Kapüşonlu

"İnsan kendi isminin anlamını bilmez mi?"

Kimden: Gri Kapüşonlu

"Sanki sen biliyorsun."

Kime: Gri Kapüşonlu

"Biliyorum tabii."

Kimden: Gri Kapüşonlu

"Neymiş bakalım?"

Kime: Gri Kapüşonlu

"Ne olacak on iki aydan biri işte."

Kimden: Gri Kapüşonlu

"Değil."

Kime: Gri Kapüşonlu

"Sen çok biliyorsun."

Kimden: Gri Kapüşonlu

"Haziran doğru yolu bulmak demek. Bunun en büyük örneği benim galiba."

Attığı mesaja bakıp bakıp sıntırken bir mesaj daha geldi.

Kimden: Gri Kapüşonlu

"Sonuçları ne zaman alacaksınız?"

Kime: Gri Kapüşonlu

"Yarın sabah alacağız."

Kimden: Gri Kapüşonlu

"Sonuçların nasıl olmasını istersin?"

Kime: Gri Kapüşonlu

"O kadının dolandırıcı olmasını her şeyden çok isterdim."

Kimden: Gri Kapüşonlu

"Senin için hayırlısı olsun."

Bu çocuk çok tatlı bir şey değil mi ya?

Cevap vermeyerek üzerime gri kapüşonlu bir ceket giyip anahtar ve telefonlarımı alarak evden çıktım.

Bade her zamanki gibi uyuduğu için ona açıklama yapma gereği duymadım. Yavaş yavaş yürüyerek koşu yo-

luna ulaştım.

Yavaş adımlarımın yerini koşar adımlar almaya başladığında kendimi kasmayarak koşmaya devam ettim. Daha fazla ilerlememişken sağ cebimin titremesiyle Furkan'ın aldığı telefonu cebimden çıkardım.

Kimden: Gri Kapüşonlu

"Gri kapüşon ha? Yakaşmış."

Kime: Gri Kapüşonlu

"Sana daha çok yakışıyor."

Onun beni gördüğünü bildiğimden gülümsedim.

Telefonu tekrar cebime sıkıştırıp koşmaya devam ettim.

Yan koltukta duran telefonu elime alıp arabadan indim. Hastanenin yanındaki banklardan birinde oturan kadına başımla beni takip etmesini işaret ettim. Hastanenın kapısından girerken elimdeki telefonu daha sıkı kavradım. Bedenimi kasarak kalbimin göğsümden dışarı fırlayacakmış gibi atmasını engellemeye çalıştım. Ancak başaramıyordum.

Bir kat tırmanıp kocaman harflerle danışma yazan bölüme geldiğimde konuşmaya başladım.

"Ben dün DNA testi yaptırmıştım bu sabah alabileceğimi söylemişlerdi."

"İsminiz?"

"Haziran Akarslan."

Arkasını dönüp kasa gibi bir yeri anahtarla açtıktan sonra birkaç zarfın içinden bir zarf çıkardı. Döner sandalye-

siyle tekrar bana dönüp elindeki kâğıdı bana uzattı. Gülümseyerek aldıktan sonra hızlı adımlarla hastanenin bahçesine inip banklardan birine oturdum ve onun da yanıma gelmesini bekledim. "Bu belgede ne yazarsa yazsın sen hiçbir şekilde benim annem olmayacaksın." Kâğıdı çabucak açtım ve içinde beni yakıp kavuran kelimeleri yüksek sesle okudum.

"Alınan kan örnekleri doğrultusunda yapılan araştırma sonucu iki örneğin birbirine %98,9 oranla uyuştuğu görülmüştür."

Elimdeki kâğıdı parçalara ayırıp yanımdaki kadının kucağına attım. Arkamdan gelen hıçkırık seslerini umursamayarak hızlı adımlarla arabama ilerleyip doğruca evime gittim. Küçük sırt çantama birkaç parça kıyafet ve bir miktar para koyduktan sonra çantayı sırtıma takıp aşağı indim. Sabah trafiğinden dolayı zar zor havaalanına ulaştım. En yakın uçuş olan bir saat sonraki İstanbul uçağına bilet aldıktan sonra kafeterya bölümüne geçip kendime bir kahve alarak bekledim. Cebimdeki iki telefonu da çıkardıktan sonra ilk olarak ışığı yanan Furkan'ın verdiği telefonu aldım. Ona uzun zamandır Gri Kapüşonlu diye hitap ettiğimden Furkan demek bana değişik hissettiriyordu.

Kimden: Gri Kapüşonlu

"Rica ediyorum ağlamayı keser misin?"

Kime: Gri Kapüşonlu

"Böyle bir durumda ne yapmalıyım?"

Kimden: Gri Kapüşonlu

"Senin yanındayım."

Kime: Gri Kapüşonlu

"Hani uzaktan uzaktan bakmasan yanıma gelip bana destek versen."

Kimden: Gri Kapüşonlu

"Ben gölgen olarak mutluyum."

Gözyaşlarımın arasından mesajına gülümsedim. Çünkü onun beni gördüğünü biliyordum. Uzunca bir süre onu görme umuduyla gözlerimi etrafta gezdirsem de ona dair hiçbir izle rastlamadım. Sonunda pes ederek önüme döndüm ve kendi telefonumu elime aldım.

Kime: Badecim

"Uyanınca beni ara. Merak etme ben iyiyim kısa bir süreliğine İstanbul'a gidiyorum."

Uçağımın anonsu yapılınca yerimden kalkıp ilerlemeye başladım.

Üç dört saat sonra

Yolun kenarında müşteri bekleyen taksilerden birine binip çocukluğumun geçtiği evin adresini verdim ve arkama yaslandım. Eve yaklaşırken Bade'nin aramasını açtım.

"Neredesin kızım sen? Ne İstanbul'u?"

"Bade DNA testi yüzde doksan sekiz çıktı, sanırım ba-

bamla konuşmanın vakti geldi."

"Gelmemi ister misin?"

"Yok, zaten ben de çok kalmayacağım en yakın zamanda gelmeye çalışacağım."

"Tamam, kendine dikkat et ve üzme görüşürüz."

"Görüşürüz."

Taksiciye borcumu ödedikten sonra çantamı sırtıma takıp bahçe kapısından içeriye girdim. Zile bastıktan sonra bekledim. Kapıyı beyaz sabahlığıyla Aysel Abla açtı. Onu duymazdan gelerek yatak odalarına ilerledim. Kapıyı çalmadan sertçe açıp aynı sertlikle kapattım. Aysel Abla'nın babamla aramdaki soruna karışmasını önlemek için kapıyı kilitleyip aynanın karşısında kravatını bağlamaya çalışırken şaşkın şaşkın bakışlar atan babama yaşlı gözlerle yaklaştım. İşaretparmağımı göğsünü saran beyaz gömleğinin üzerine dokundura dokundura konuşmaya başladım.

"Beni kandırdın."

"Ben seni neden kandırayım Haziran hem senin ne işin var burada?"

"Hani o kadın dolandırıcıydı baba?"

"İnandın mı ona?"

"Baba DNA testi yaptırdım."

"Sonuç?"

"Yüzde doksan sekiz uyumlu."

Babam cevap vermeyip başını önüne eğdiğinde bütün hayatımın yalandan ibaret olduğu tescillendi.

"Kandırdın beni. Tam tamına on sekiz yıl boyunca kan-

dırdın." Aynanın önündeki makyaj malzemelerini ve parfüm şişelerini yere fırlatıp ağlayarak bağırmaya devam ettim. "Ben annesiyle parka giden çocukları görüp özenirken kandırdın beni. İlk defa komşumuza anne dediğimde bile kandırmaya devam etmişsin baba. Yıllarca kimin mezarına götürdün beni?"

"O seni bıraktı Haziran, seni terk etti. En azından arkasından ellerini açıp dua edebileceğin bir annenin olduğunu düşün istedim sadece."

Cevap vermeyerek odanın kapısını açtım. Merdivenlerden koşarak inip nefes alabilmek için bahçeden çıkıp iç çeke çeke ağladım.

Cebimdeki telefon aralıksız çalmaya devam ederken biraz daha hıçkırarak, ağlamaktan bulanıklaşan gözlerimdeki yaşları silip ekranı okudum.

Gri Kapüşonlu arıyor...

Gözlerimi birkaç kez daha kırpıştırdıktan sonra telefonu açıp kulağıma götürdüm.

"Haziran."

Sesi fazla mükemmeldi. Ağlamaktan yorgun düşmüş bedenime bir ninni gibi gelmişti.

"Furkan."

"N'olursun ağlama."

"Lütfen gel," diye fısıldadım.

"Haziran gelemem."

Yoldan geçenler bana deliymişim gibi bakarken, "Ne

olursun," diye bağırdım.

Gözümdeki yaşları silip, "Lütfen gel," diye devam ettim fısıltıyla.

Ancak beni duyduğuna da emindim. Cevap vermesini beklerken telefonun kapandığını bildiren *dıt dıt* seslerini duymamla gözyaşlarım daha da şiddetlenerek asfalt yola damlamaya başladı.

Ayaklarım beni taşımayacak hale gelip kendimi yere bırakmak üzereyken arkamdan sarılan kollar ve tanıdık gelen kokuyla sarsıldım. Ellerimi ağzıma götürüp ağlamaya devam ederken arkadaki kollar beni daha sıkı sararak kendine bastırdı.

"Şşşttt sakin ol lütfen."

Sesini duymamla heyecanım daha da artarken gözlerim kapandı.

Kolumun hayvan gibi dürtülmesiyle gözlerimi açtım.

"Kalksana kızım."

Bade'nin sesini duymamla gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Ben o kadar İstanbul'a gittim.

Furkan bana sarıldı.

Ne yani hepsi rüya mıydı?

Ancak yatağım bu kadar sert değildi ki...

Kocaman gözlerimle etrafıma bakınınca arabamda olduğumu fark ettim.

"Ne oluyor ya?"

"Asıl sana ne oluyor? Hani sen İstanbul'a gitmiştin?"

"Ben gitmiştim zaten."

"Burada ne işin var o zaman?"

"Bilmiyorum en son Furkan bana sarılmıştı."

"Sabah zil çalıp kapıyı açtığımda önümde 'arabaya bak' yazan bir notun üzerinde senin araba anahtarın duruyordu. Ben de aşağı indim, sen arabada yatıyordun. Ayrıca Furkan kim ki?"

"Gri Kapüşonlu yani Furkan bana sarıldı."

"Ha?"

"Ben İstanbul'a gidince o da peşimden gelmiş. Ben çok ağlayınca da bana sarılmıştı."

"Vay be sonunda kavuştunuz. Yakışıklı mı bari eniştem?"

"Bilmiyorum görmedim sonra bayıldım ve az önce sen uyandırdın."

"Ay kalk hadi şu koltuktan ayrıntıları evde anlatırsın." Ön koltuktan çantamı alıp telefonların yerinde olup olmadığını kontrol ettikten sonra arabadan inerek kapılarını kilitledim.

Sırtımdaki çantayı kendi sırtına alarak kapıyı açıp geçmemi bekleyen Bade'ye gülümsemeye çalışarak merdivenleri tırmandım. Kıyafetlerimi değiştirip kahvaltıyı hazırlayan Bade'nin işinin bitmesini beklerken telefonları karıştırmaya başladım.

Kime: Gri Kapüşonlu

"Sen çok mu kandırıkçısın?"

Kimden: Gri Kapüşonlu

"Çok uykucusun."

Kime: Gri Kapüşonlu

"Kırk yılın başı bir şey istemiştim senden."

Kimden: Gri Kapüşonlu

"Sen istedin de ben mi gelmedim? Geldim. Bir de üstüne üstlük sarıldım."

Kime: Gri Kapüşonlu

"Antalya'ya geri getirmek yerine uyandırabilirdin."

Kimden: Gri Kapüşonlu

"Kıyamadım."

İlk defa ona bu kadar yakın olduğumu hatırlayıp gülümserken kalbimin deli gibi atmasını engelleyemedim.

"Ne sırıtıyorsun sen?"

"Hiç öyle."

Bade arkasını dönüp işine devam etse de ben onun, "Salak âşık," diye mırıldanışını duymuştum. Bütün mutluluğum aklıma DNA testi sonuçlarının gelmesiyle berbat olmuştu.

O sonuçların hayatımda nasıl bir değişiklik yapacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ancak eskiden nasılsa bundan sonra da o şekilde devam etmesini tercih ederdim.

Tabii bir şey dışında.

Gri Kapüşonlu.

Onun dışında her şeyin eski monotonluğuna dönmesini isterdim. Onunla bu denli yakınken bir o kadar uzak olmak beni üzüyordu. Ama isteklerden öteye geçemeyeceğini biliyordum. Ne kadar inkâr etsem de o adını bile bilmediğim kadın annemdi.

On sekiz yıldır koskoca bir yalanın içinde yaşıyordum. Hızlıca kahvaltımı yapıp Bade'den izin alarak odama çekil-

dim ve düşünmeye devam ettim. Onca saat kafa yormama rağmen hiçbir sonuca ulaşamamıştım. Ancak en çok üzülüp zarar gören bendim, bu kesindi. Babama elbette ki çok kızgındım. Yıllardır beni hiç uğruna oyalamıştı. Fakat hak vermiyor da değildim. Sonuç olarak annem beni terk etmişti. Babam ise yolunu gözleyeceğim bir annenin yerine hiç kimseyi koymamayı tercih etmişti. Ve bana hem anne hem baba olmuştu. Annem, belki de beni gerçekten seviyordu. Cidden önemsiyordu belki de. Yolumu gözlemişti belki. Benim onun yolunu gözlediğim gibi.

Beni ağlamaya mahkûm eden düşüncelerimden ayıran şey arka cebimdeki telefondan gelen titreme oldu.

Kimden: Gri Kapüşonlu

"Bu kadar çok ağlamak zorunda mısın?"

Kime: Gri Kapüşonlu

"Her şeyi görmek zorunda mısın? Odama kamera falan mı koydun?"

Başımı kaldırıp bütün odayı herhangi bir kamera olasılığına karşı incelemem sonuçsuz kalınca tekrar başımı telefona çevirdim.

Kimden: Gri Kapüşonlu

"Ben görürüm ve odanda kamera falan yok."

Konuyu değiştirmek amacıyla aklıma gelen ilk şeyi yazdım.

Kime: Gri Kapüşonlu

"Bugünlük soru kotam kaç?"

Kimden: Gri Kapüşonlu

"Beş."

Kime: Gri Kapüşonlu

"Kiminle yaşıyorsun?"

Kimden: Gri Kapüşonlu

"Annem, babam, kız kardeşim ve ikizimle."

Kime: Gri Kapüşonlu

"Bir ikizin olduğu için şanslı olmalısın."

Kimden: Gri Kapüşonlu

"Sen onu bir de bana sor."

Kime: Gri Kapüşonlu

"Kaç yaşındasın?"

Kimden: Gri Kapüşonlu

"On dokuz."

Kime: Gri Kapüşonlu

"Ama aynı okulda olduğumuzu söylemiştin."

Kimden: Gri Kapüşonlu

"Çift dikiş attım."

Günlerdir kafamda dolanan soruyu sorma vaktinin geldiğini düşünerek parmaklarımı klavye üzerinde gezdirdim.

Kime: Gri Kapüşonlu

"Neden sürekli peşimdesin? Neden hayatımı kurtardın? Benden ne istiyorsun? Neden yazıyorsun bana?"

Kimden: Gri Kapüşonlu

"Bu seni rahatsız mı ediyor?"

Kime: Gri Kapüşonlu
"Sorıma soruyla cevap verenlerden hoşlanmam."
Kimden: Gri Kapüşonlu
"Sevdiğimden."

Sosyal medya hesaplarımda gezinirken aynı anda telefona iki bildirim sesi gelmesiyle üzerlerine tıklayarak açtım. Profil fotoğraflarından gece kapıma dayanan alt komşumuz Cihan'ın Instagram ve Twitter hesaplarıma takip isteği attığını gördüm.

Kabul edip ben de istek gönderdikten sonra Twitter'da yazan soyadından Facebook hesabını bulup oradan da arkadaşlık isteği gönderdim.

Bütün hesaplarımdan Furkan'ı sadece adıyla aratmama rağmen hiçbir şey bulamadım. Zaten sonuçsuz kalacağını biliyordum, ama yine de şansımı denedim.

Neyse olsun.

Onu er ya da geç bulacaktım. Ama ona ulaştığımda çok çektireceğime de kalıbımı basabilirdim. Sonuçta kaç aydır onu bulacağım diye bir yerlerimi yırtmıştım. Ancak kesin kıyamazdım o şapşiğe. Canımı kurtarmamış olsa bile kıyamazdım. Ben onu bulmak için uğraşıyorum evet, ama o da üç yıldır beni koruyordu. Üzülmediğimi de söyleyemezdim. Onunla yüz yüze tanışsak bile utançtan konuşamazdım kesin. Hem o beni seviyordu. Yani inşallah.

Belki de beni kandırıyordu. Belki de beni üç yıldır falan tanıdığı yoktu. Beni kandırıp kendince eğleniyordu. Ben de

gelmiş beni seviyor, koruyor, kıyamam falan diyorum. Whatsapp'dan gönderilen bir mesajla düşüncelerimden sıyrıldım. Profil fotoğrafını görebilmek için umutla ekran kilidini açtım. Ancak olmadığını görünce somurta somurta mesajı açtım.

Kimden: Gri Kapüşonlu

"Son günlerde fazla düşüncelisiniz madam."

Benim daha önceden kullandığım repliği kullanmıştı. Demek ki unutmamıştı.

Kime: Gri Kapüşonlu

"Düşündürenler utansın."

Kimden: Gri Kapüşonlu

"Acaba kim?"

Kime: Gri Kapüşonlu

"Artık seninle görüşmek istemiyorum."

Kimden: Gri Kapüşonlu

"Neden?"

Kime: Gri Kapüşonlu

"Karşıma çıkamayacak kadar cesareti olmayan bir insanla daha fazla görüşmek istemiyorum."

Mesajım görüldüğü an, adının üzerine tıklayıp engelleyeceğim sırada üst bildirimden gelen mesaj beni durdurdu.

Kimden: Gri Kapüşonlu

"Engelleme. Çok az kaldı. Lütfen."

Kime: Gri Kapüşonlu

"Beni kandırmadığını kanıtla."

Kimden: Gri Kapüşonlu

"Seni seviyorum."

Mesajını okuyup telefonu sehpaya bıraktım. Yaz bitmek üzere olduğundan çantama havlu ve yedek kıyafet alıp dışarı çıktım. Deniz kenarında boş bir yere arabamı park edip dışarı çıktım. Şezlonglardan birine yayılıp elime telefonu aldım.

Kime: Gri Kapüşonlu

"Merak etme ben boğulmam."

Kimden: Gri Kapüşonlu

"Anlamadım."

Kısa bir süre düşündükten sonra ilk defa beni takip etmediğini anlamıştım. Kendine zaman ayırmış olabilme ihtimalini düşünerek kıvırdım.

Kime: Gri Kapüşonlu

"Ha yok bir şey, yanlışlıkla attım, kusura bakma."

Kimden: Gri Kapüşonlu

"Önemli değil :) Ama benden başka mesajlaştığın kişinin kim olduğunu merak etmedim değil."

Kime: Gri Kapüşonlu

"Alt komşumuz Ali. Allah var taş gibi çocuk."

Kimden: Gri Kapüşonlu

"Alt komşunuzun adının Cihan olduğunu biliyorum, ama her ihtimale karşı onu döveceğim."

Kime: Grı Kapüşonlu

"Ne suçu var çocuğun ya."

Kimden: Gri Kapüşonlu

"Seninle komuşması bile başlı başına bir suç. Seni dövmeye kayamayacağıma göre onu dövmemin bir sakıncası yok."

Kime: Gri Kapüşonlu

"Şu an bulmaya üşendim, ama sen şuralarda bir yerde göz deviren emoji hayal et."

Kimden: Gri Kapüşonlu

"Çok üşengeçsin."

Kime: Gri Kapüşonlu

"Tşk."

Bu saçma muhabbete devam etmeyip telefonu çantamın küçük gözüne sıkıştırdım. Sonunda kendine de zaman ayırmasına sevinerek kabinlere ilerledim. Nasıl olsa Furkan burada değildi.

Yani bir yerden silah sesi gelecek diye korkmadan gönül rahatlığıyla bikinimi giyebilirdim. Sinsi sinsi sırıtarak kabinden çıkıp denize doğru ilerledim. Soğuk suyun bedenimi ıslatmasına izin verip kendimi Akdeniz'in mavi sularına bıraktım. Denizde geçirdiğim zamanın ardından kurulanıp eve döndüm. Banyo yapıp giyindikten sonra yemek yiyen Bade'nin yanına geçip bir kaşık alarak yemeye başladım.

"Neredeydin?"

"Son kez denize girmek istedim."

"Hımm iyi yapmışsın seninkinden bir haber var mı?"

"Hiçbir şey olmadı aynı."

"Eskiden seninki deyince kızardın şimdi doğru dürüst cevap veriyorsun. Dedim ben, sen âşık olmuşsun." Oflaya oflaya başımı tabağımdan kaldırıp yüzüne baktım. "Ona âşık olduğum falan yok. Yüzünü bir kez olsun görmediğim insana âşık olmam."

"Sevmek için güzele mi bakmalı? Çirkin bir tende güzel bir ruh kalbi bağlayamaz mı?"

"Senin için durum değişebilir ama benim için gerekli."

"Onu bulamayacaksın biliyorsun değil mi?"

"Niye umutlarımı kırıyorsun kızım?"

"Neler biliyorsun hakkında ki?"

"Kaç yıldır aynı okuldaymış? Söyledi mi?"

"Ben o okulda olduğum için gelmiş. İkizi ve kız kardeşi varmış."

"Görümcem demek istedin galiba." Koluna çimdik atıp kızaran yanaklarımı gizlemek için başımı eğdim.

"*Oy çen utandın mı*?"

"Ya yapma."

"Tamam, tamam sustum, evde yiyecek bir şey kalmadı, alışverişe sen mi çıkarsın ben mi çıkayım?"

"Sen dur ben hallederim."

"Sen bilirsin tabii, benim de arkamda koruyacak bir prensim olsa ben de çıkardım." Daha hafif bir çimdik daha atarak odamdaki şarjda duran telefonları cebime atıp para alarak evden çıktım.

Kimden: Gri Kapüşonlu

"Sonunda evden çıkabildin."

Attığı mesajla sabah denize gittiğimden haberdar olmadığı kanıtlanmıştı. Bozuntuya vermeden oyunuma devam ettim.

Kime: Gri Kapüşonlu

"FBI olmadığına emin misin?"

Kimden: Gri Kapüşonlu

"Adımın Furkan olduğu kadar eminim."

Kime: Gri Kapüşonlu

"Günlük kotam kaç?"

Kimden: Gri Kapüşonlu

"Dört"

Onun hakkında öğrenmek istediklerim listesinin en başındaki birkaç soruyu yazdım.

Kime: Gri Kapüşonlu

"Beni ilk nerede gördün?"

Kimden: Gri Kapüşonlu

"Seni ilk defa mezarlıkta gördüm."

Gittiğim tek mezarlık anneminkiydi.

Kime: Gri Kapüşonlu

"Şimdi markete girmeliyim eve gidince sorularıma devam edeceğim."

Kimden: Gri Kapüşonlu

"Sen bilirsin."

Markete girip alışveriş arabasını aldıktan sonra raflarını

geze geze yiyebileceğimiz hazır yemeklerden aldım. Manav bölümüne geçip meyve sebzeleri poşetlere doldurdum. Kasaya doğru yanaştığımda kasanın hemen arkasında içkilerin olduğu bölümdeki biralar dikkatimi çekti. En son içtiğim an aklıma gelince gülmeden edemedim. Furkan ilk defa o gece bana mesaj atmıştı. İyi ki gitmişim o bara. Bir taneden bir şey olmaz diye düşünerek arabaya iki tane bira attım. Elbette, bir tanesini de Bade'ye içirecektim. Anca beraber kanca beraber. Tekrar kasaya dönüp çok uzun görünen kuyruğun bitmesini bekledim.

Yan taraftaki kasanın da açılmasıyla kasa sırası biraz daha rahatladı. Sonunda sıra bana geldiğinde kasiyerin kasadan geçirdiklerini poşete doldurdum. Ücreti ödedikten sonra poşetleri zar zor ellerime ve bileklerimin üzerine alıp yavaş adımlarla çok da uzak olmayan eve yürüdüm. Apartmandan içeriye girip her basamakta dinlene dinlene merdivenlerden çıkmaya başladım. Ben daha birinci kata bile ulaşmamışken apartmanın kapısı bir kez daha açıldı ve benim ağır adımlarıma nazaran daha hızlı adımlarla arkamdan gelen kişinin kim olduğunu görmek için arkamı döndüm. Yüzündeki morlukları bir kat yukarıdan bile görebildiğim Cihan biç suratıma bakmadan yukarı çıktı.

Sebebini bilmediğim şekilde herkeste bir atar gider vardı bugün. Poşetleri bırakamadığım için zili ağzımla çalıp açılmasını bekledim. Bade nihayet kapıyı açtığında ellerimdeki poşetlerin hepsini onun elime tutuşturdum.

Kızarmaktan morarmaya terfi eden kollarımı ovuştura

düğü için annemin mezarını seçmiş yani kim olduğunu o da bilmiyor."

Kime: Gri Kapüşonlu

"Yani sen de annenin mezarında beni gördün, ama neden orada olduğumu sormadın?"

Kimden: Gri Kapüşonlu

"Ağlıyordun yaklaşıp seni korkutmak istemedim, zaten gerçekleri sonradan öğrendim."

Kime: Gri Kapüşonlu

"Ama annen, baban, ikizin ve kız kardeşinle yaşadığını söylemiştin."

Kimden: Gri Kapüşonlu

"Öz annem ben bir yaşlarındayken ölmüş. Şu an annem dediğim kişi de öz değil."

Kime: Gri Kapüşonlu

"Başın sağ olsun."

Kimden: Gri Kapüşonlu

"Sağ ol."

Kime: Gri Kapüşonlu

"Benim yerimde olsan ne yapardın?"

Kimden: Gri Kapüşonlu

"Zamana bırakırdım."

Mesajına cevap veremeden telefonun kilidini kapattım. Fazla düşünceli biriydi. Açıklama yapmama gerek kalmadan ne demeye çalıştığımı anlaması elbette ki hoşuma gidiyordu Ancak onun da annesinin olmaması fazla tesadüftü. Demek

ki yıllarca onun annesi için dua etmiştim. Neyse en azından boşa gitmemişti. "*Bon oşok doğolom.*" Bade'nin anlamadığım dilden bir şey demesiyle başımı ona çevirdim.

"Ne diyorsun ya."

"Sen âşık değildin değil mi? Telefon ekranına bakıp bakıp sırıtan da benim."

Gözlerimi devirerek, "Ben odama gidiyorum," dedim. Bade'yi arkamda sırıtırken bırakıp odama geçtim. Henüz soru kotamın dolmadığı aklıma gelince ona sorabilecek daha doğrusu konu açabilecek bir şeyler düşündüm. Sonunda mantıklı bir şey bularak telefonu elime aldım.

Kime: Gri Kapüşonlu

"İkizinin ve kız kardeşinin adı ne?"

Kimden: Gri Kapüşonlu

"İkizimin adı Batı kız kardeşimin adı Derya."

Kız kardeşinin adını okumamla bazı gerçeklerin kafama dank etmesi bir oldu.

Kime: Gri Kapüşonlu

"Kardeşinin benim eski okulumda okumuş olması ve İTÜ'yü kazanmış olma ihtimali var mı?"

Kimden: Gri Kapüşonlu

"Kardeşimi benden iyi tanıman güzel."

Kime: Gri Kapüşonlu

"Ne yani benimle tanışmasını sen mi söyledin?"

Kimden: Gri Kapüşonlu

"Birazcık."

Ne yani bu da mı bir oyundu? Elime diğer telefonu alıp Derya'nın numarasını bulup mesaj bölümüne girdim.

Kime: Derya

"Derya."

Kimden: Derya

"Efendim."

Furkan olmadan yeni bir ipucu almaktan bir şey olmazdı.

Kime: Derya

"Senin soyadın neydi ya."

Kimden: Derya

"Üzgünüm söyleyemem ağabeyimin kesin emri var."

Anlamazdan gelsem de bir şey olmazdı.

Kime: Derya

"Aaa senin ağabeyin mi vardı?"

Kimden: Derya

"Senin o kadar salak bir kız olmadığını ikimiz de biliyoruz."

Kime: Derya

"İyi be ağabeyi kalıklı."

Kimden: Derya

"Üzgünüm şortlarımı seviyorum."

Demek kızı şortlarıyla tehdit etmişti salak.

Kime: Derya

"Kız dayanışması?"

Kimden: Derya
"No No No."

Diğer telefonu elime alıp Furkan'ın mesaj kutucuğuna tuşladım.

Kime: Gri Kapüşonlu
"Pis egoist kardeşini de kendin gibi yapmışsın."
Kimden: Gri Kapüşonlu
"Kardeşimi ayartmaya çalışan sensin."
Kime: Gri Kapüşonlu
"Kızı şortlarıyla tehdit etmişsin ama."
Kimden: Gri Kapüşonlu
"Tehdit değil uyarı."
Kime: Gri Kapüşonlu
"Tohdot doğol oyoro."

Aynı şekilde bunları yazarken ağzımla taklit ediyordum.
Kimden: Gri Kapüşonlu
"Ağzını yüzünü öyle yapınca çok çirkin oluyorsun."

Ayağa kalkıp bütün pencereleri kapattım, perdelerini çekip telefonu elime aldım.

Kime: Gri Kapüşonlu
"Sensin çirkin."
Kimden: Gri Kapüşonlu
"Daha hiç görmeden çirkin olduğum kanısına nasıl vardın?"

Kime: Gri Kapüşonlu

"Boş ver şu çirkinliği, sana bir şey sormak istiyorum."

Kimden: Gri Kapüşonlu

"Sor bakalım kotan dolmak üzere, son sorun."

Kime: Gri Kapüşonlu

"Parfümünün markası ne?"

Kimden: Gri Kapüşonlu

"Biliyorum çok güzel kokuyorum, ama parfüm kullanmıyorum."

Kime: Gri Kapüşonlu

"Yalancı."

Kimden: Gri Kapüşonlu

"Sana yalan borcum mu var? Parfüme alerjim var. Doğal kokum bütün parfümlerden daha güzel."

Kime: Gri Kapüşonlu

"Çok egoistsin."

Kimden: Gri Kapüşonlu

"Ben de seni çok seviyorum"

Sabah kahvaltıdan sonra Hade'nin dolaşma isteğini geri çevirmedim.

"Nasıl gidiyor enişteyle."

"O senin eniştem değil ve aynı."

"Nasıl aynı?"

"Tek garip olay benim yıllardır annemin olduğunu sandığım mezarda onun annesi yatıyormuş."

"Oha ne kadar romantik?"

"Ya ne demezsin çok romantik."

"Tabii kızım annesi için dua edip ağlayan kıza âşık olmuş."

"Bir an kardeşiz sandım."

"Ne kadar kabullenmesen de annen yaşıyor."

"O ölü." Adımlarını yavaşlatıp karşıma geçti.

"Bunu kabul etmelisin artık. Haziran o yaşıyor."

"Genel olarak yaşayabilir ama benim hayatımla hiçbir bağlantısı olmayacak."

"Öyle diyorsan öyle olsun."

"Olsun."

Bir süre daha konuşmadan ilerleyip sahildeki kayalıklardan birine oturduk.

"Babanla konuştun mu hiç?"

"Hayır konuşmadım aramadı da zaten."

"Bir yerde o da baklı biliyorsun değil mi?"

"Biliyorum sonuç olarak yıllarca bana hem anne hem baba oldu."

"Bu onun suçu değil."

"Biliyorum."

"Affedecek misin?"

"Bilmiyorum."

Hava kararmaya yüz tuttuğunda oturduğumuz yerden kalkıp eve ilerledik. "Okulların başlamasına az kaldı."

"İşkence başlıyor ha?" Gülüp cebinden anahtarı çıkarıp kapıyı açtı.

Sabah denize girdiğim için yorgun olduğumdan Bade'ye

iyi geceler dileyip odama geçtim. Saatin erken olmasını umursamadan üzerimi değiştirip yatağa girip gözlerimi kapattım.

Elimdeki kitapları arabanın yan koltuğuna koyup anahtarı çevirdim.

Yoğun olmayan trafikten dolayı kolayca okula vardım. Kalabalık otoparkta yer bulup arabayı park ettim. Büyük kapıdan giriş yaptıktan sonra danışmaya ilerledim. "Pardon." Kadın başını kaldırıp baktı. "Sınıfımı öğrenmek istiyorum."

"TC kimlik?"

"259********"

Kısa süre bilgisayara baktıktan sonra, "Üst kata çık sağdan ikinci kapı," dedi.

"Teşekkürler," deyip etrafıma bakarak merdivenlere ilerledim.

Merdivenleri çıktıktan sonra sağa dönüp ikinci kapıdan girdim.

Tahtada bir şeyler anlatan hocaya özür diler gibi başımı sallayıp oturabileceğim bir yer aradım. Yanı boş olan çocuğa doğru ilerleyip oturdum. Ben yanına oturunca yerinden kayıp benden uzaklaşan çocuğa gülmemek için kendimi zor tuttum.

Kendimi bir an Bella gibi hissetmiştim. Yanımdaki çocuğun vampir olduğundan emin olmak için eğilerek gözlerinin rengine baktım.

Başımı eğip yüzüne bakınca kafasını kaldırıp yüzüme

"ne var?" dercesine baktı. "Yok ya şey, vampir misin diye baktım."

Gözlerini devirip kafasını tekrar defterine eğdi. Ben de aynı şekilde gözlerimi devirip başımı tahtaya çevirdim ve boş boş bakındım. Telefonuma gelen mesaj sesiyle etrafıma baktım. Herkesin elinde telefon vardı ve sanırım bu öğretmenin umurunda bile değildi.

Ben de umursamadan telefonu açtım.

Kimden: Gri kapüşonlu

"Dersini dinlemelisin."

Kime: Gri Kapüşonlu

"Yav senin dersin yok mu?"

Kimden: Gri Kapüşonlu

"Zaten dersteyim."

Demek ki aynı sınıftaydık. Etrafıma bakıp gri kapüşonlu birilerini aradım ama yoktu. Benim görebileceğim yerlerde giymeyeceğini bildiğimden daha genel düşünerek dikkat çeken, bana bakan birilerini aradı gözlerim.

Ama öyle biri de olmadığı için tekrar telefona döndüm.

Kime: Gri Kapüşonlu

"Vallahi bıktım bu gizemli hallerinden. Kaç ay oldu çık artık karşıma."

Kimden: Gri Kapüşonlu

"Ben çıkmayacağım sen bulacaksın."

Sonunda dersin bitmesiyle aşağı inip arabamın kaputuna

oturmuş beni bekleyen Bade'ye doğru ilerledim. "Sonunda gelebildin."

"Keyfimden geç kalmadım dersteydim."

"İyi be."

Arabayı bir marketin önünde durdurup

"Sen bekle ben yiyecek bir şeyler alayım." Bade başını sallayınca arabadan indim. Aldığım balıkların parasını ödeyip marketten çıktım. Bade ben arabaya biner binmez söylenmeye başlayınca gözlerimi devirdim. "Iyy balık mı aldın? Kim pişirecek şimdi onları? Ben pişirmem."

"Beceriksizim demiyorsun da pişiremem mi diyorsun."

"Sensin beceriksiz."

"Ben kızartırım."

"Tabii sen kızartacaksın, ben kızartacak değilim ya."

Gözlerimi milyonuncu kez devirip arabayı eve sürdüm.

Üzerime sıçrayan yağla bir kez daha geri gidip çığlık attım. Ev kokmasın diye balkona küçük tüpü ve tavayı koymuş balıkları kızartmaya çalışıyordum.

Bade başını telefondan kaldırmadan, "Ben sana söylemiştim kızartamazsın diye," dedi.

"Ne güzel kızartıyorum işte ne diye laf ediyorsun."

"Hee kolların kıpkırmızı oldu tavadaki yağın yarısından fazlası üzerine sıçradı."

"Olsun yıkanırım."

Sonunda bittiğinde elimde balıklarla sofrayı hazırlamış beni bekleyen Bade'ye doğru ilerledim. Balıkları masaya

koyup arkamdaki dolaba yöneldim. Siyah poşetteki biraları masanın üzerine koymamla çıkan sesle Bade başını kaldırıp önce poşete sonra yüzüme baktı.

"Bunlar ne?"

"Bira."

"İyice keş oldun çıktın başımıza."

"Ya ne alakası var, hem ben ikinci defa içiyorum."

"Ben hiç içmedim."

"Ben de on sekiz yaşına girdiğim gece içmiştim daha doğrusu içememiştim biraz."

"Anlamadım."

Masaya oturup biralardan birini elime aldım.

"Bana ilk defa doğum günümde yazdı. Tam böyle bira bardağını elime almıştım ki telefonuma mesaj geldi."

Anlatırken bütün anılarımın depreşmesi beni gülümsetti.

"O bana içmememi söylemişti. Ama ben ne yapmıştım? Tabii ki de içtim."

Bir yudum daha alıp devam edecekken masanın üzerindeki telefonlardan biri titredi elime alıp mesajları sesli sesli okudum.

Kimden: Gri Kapüşonlu

"İÇME!"

Dejavu yaratmaya çalıştığını anladığımda büyük bir yudum daha içtim.

Kimden: Gri Kapüşonlu

"İÇME!"

Kime: Gri Kapüşonlu

"Dejavu diyorsun ha?"

Kimden: Gri Kapüşonlu

"Dejavu da olabilir ama içmeni gerçekten istemiyorum çok küçüksün."

Biradan aldığım büyük yudumlar yavaş yavaş etkisini göstermeye başladığında bulanıklaşan gözlerimi koca koca açmaya çalışarak ellerimi klavyeye götürdüm.

Kime: Gri Kapüşonlu

"Bem lükük drpilim."

Kimden: Gri Kapüşonlu

"Konuştuğun dili anlamıyorum Türkçe konuşur musun?"

Kime: Gri Kapüşonlu

"Xaren yürkçe jonuşuyorum."

Kimden: Gri Kapüşonlu

"Sen sarhoş musun? Bu kadar çabuk mu?"

Kime: Gri Kapüşonlu

"O me femek."

Kimden: Gri Kapüşonlu

"Bir insan nasıl bir birayla sarhoş olur ki. Neyse senden bir şey isteyebilir miyim?"

Kime: Gri Kapüşonlu

"İstw."

Kimden: Gri Kapüşonlu

"Şimdi ayağa kalk ve odana git."

Ayağa kalkıp paytak adımlarla ilerleyecekken arkamı dönüp başını masaya yaslayıp uyuyan Bade'ye baktım. Uyandırmadan yoluma devam ettim. Etrafa çarpa çarpa odama girdiğimde kapıya yaslanıp telefonu elime aldım.

Kime: Gri Kapüşonlu

"Erreet."

Kimden: Gri Kapüşonlu

"Yatağına gir ve üstünü ört."

Aynı paytak adımlarla ilerleyip dediklerini yaptım.

Kimden: Gri Kapüşonlu

"Şimdi de telefonu yan tarafındaki sehpaya koy ve gözlerini kapat."

Sabah gözlerimi alarm sesiyle açtım. Ben bu alarmı ne zaman kurdum? Ben en son yemek yemeye çalışıyordum ne ara yatağa geldim ki? Bunu düşünmeyi daha sonraya bırakarak yataktan kalkıp Bade'yi uyandırdıktan sonra banyoya geçtim. Zamanımız olmadığından kahvaltı yapmadan arabaya binip yola çıktık. Arabayı park edip Bade'yi sınıfına gönderdikten sonra kendi sınıfıma geçtim. İçeri girer girmez dikkatimi çeken sınıfın en köşesine sinmiş gri ceketinin kapüşonunu kafasına geçirmiş ve kafasını kollarının arasına almış uyuyan çocuk oldu.

Hemen merdivenleri tırmanıp en üst kısma doğru koşuşturdum.

Nefes nefese çocuğun yanına ulaşabildiğimde kapüşo-

nundan tutup kaldırarak uykulu gözlerine baktım.

Uykulu dediğim gözleri benim sesimle birden açıldı.

"Telefonunu ver."

"Niye ki?"

"Ver şunu."

Bir kez daha yerinden sıçrayarak cebinden çıkardığı telefonu bana uzattı. Parmağını çekip okuttuktan sonra mesajlar bölümüne girip kendi numaramı aradım. Hiçbir kanıt bulamayınca çocuğu yakalarından kendime çekerek kokladım. Onun gibi de kokmuyordu. Gözlerimi devirip çocuğu yerine ittikten sonra kol çantamdan parfüm çıkarıp gözlerine gelmesini umursamadan yüzüne yüzüne sıktım. Çocuk yüzünü buruşturup gözlerini kapatmaktan başka bir şey yapmayınca, "Ama senin parfüme alerjin vardı," dedim.

"Benim parfüme alerjim yok ve ne yapmaya çalıştığını anlamıyorum."

"Bir şey yaptığım yok neyse kusura bakma," deyip merdivenleri indim ve sırama oturdum. Zaten benimle aynı ortama girerken gri kapüşon giymezdi ki.

Kimden: Gri Kapüşonlu

"Çocuğu kör ediyordun az daha."

Kime: Gri Kapüşonlu

"Senin yüzünden."

Kimden: Gri Kapüşonlu

"'Tanımadığın bir çocuğun suratına bir şişe parfüm sık' diye bir şey söylediğimi hatırlamıyorum."

Kime: Gri Kapüşonlu

"Sen sandım test etmek için öyle şeettim."
Kimden: Gri Kapüşonlu
"Dünyadaki tek gri kapüşonlu ben değilim."
Kime: Gri Kapüşonlu
"Seni bulamıyorum."
Kimden: Gri Kapüşonlu
"Bulacaksın."
Kime: Gri Kapüşonlu
"Bulamazsam?"
Kimden: Gri Kapüşonlu
"Bulacaksın."

Hocanın sınıfa girmesini diğer öğrenciler gibi ben de umursamadan cevap yazdım.

Kime: Gri Kapüşonlu
"Soru sayım kaç biraz yükselt yoksa seni bulmam daha da zorlaşacak."
Kimden: Gri Kapüşonlu
"Sınırsız."
Kime: Gri Kapüşonlu
"Şu an burada mısın."
Kimden: Gri Kapüşonlu
"Ben her yerdeyim."
Kime: Gri Kapüşonlu
"Biliyorum seni etrafımda aramayı bıraktım, ona ayıracak zamanım yok."
Kimden: Gri Kapüşonlu

"Sorularını alayım."

Kime: Gri Kapüşonlu

"Neden gri?"

Kimden. Gri Kapüşonlu

"Çünkü güzel."

Kime: Gri Kapüşonlu

"Çok açıklayıcı oldu gerçekten teşekkür ederim."

Kimden: Gri Kapüşonlu

"Önemli değil güzelim."

Sırıta sırıta birkaç defa daha ekrana bakmamın ardından telefonu kapatıp diğerini elime aldım. Bana iltifat etmesi hoşuma gidiyordu.

Derya'nın Instagram hesabına girdikten sonra takip ettiği kişilerin hepsini –bin üç yüz küsur kişi– *stalklamaya* başladım.

Bütün gün boyunca Derya'yla alakalı bakmadığım insan kalmamasına rağmen Furkan adlı birine rastlamadım.

Kime: Gri Kapüşonlu

"Adının Furkan olduğuna emin misin? Değilse seni öldürürüm."

Kimden: Gri Kapüşonlu

"Adım Furkan. Emin olabilirsin."

Kime: Gri Kapüşonlu

"Antisosyalsin galiba hiçbir sosyal medya hesabın yok."

Kimden: Gri Kapüşonlu

"Olmadığını da nerden çıkarttın? Sadece sen iyi bir stalker değilsin."

Tekrar gözlerimi devirdim, öğretmenin sınıftan çıkmasıyla merdivenleri inerek otoparka yöneldim. Bade'nin dersinin geç biteceğini bildiğimden bekleme gereği duymadan eve geçtim.

Koltuğa biraz daha yayılarak yastığın altındaki telefonu elime aldım.

Kime: Gri Kapüşonlu

"Seni bulduğumda bana çektirdiklerini sana ödeteceğim."

Kimden: Gri Kapüşonlu

"Sen beni bir bul da, ben senden gelecek her şeye razıyım ve sen bana kıyamazsın."

Kime: Gri Kapüşonlu

"Umut sömürmekte dünya markası olmaya adaysın."

Kimden: Gri Kapüşonlu

"Ben ne dersem diyeyim vazgeçmeyeceğini bildiğim için böyle rahatım."

Kimden: Gri Kapüşonlu

"Bir de sana mantıksız ipuçları verdiğimi söylüyorsun. Kendi sorularınla buluyorsun sanki."

Kime: Gri Kapüşonlu

"Ben zaten bulurum da aksiyon olsun diye bulmuyorum."

Kimden: Gri Kapüşonlu

"Tabii tabii o yüzden çocuğun suratına parfüm sıktın."

Kime: Gri Kapüşonlu

"Can sıkıntısından olmuştu o."

Kimden: Gri Kapüşonlu

"Tamam, tamam."

Gözlerimi devirip sehpadan kumandayı aldım ve kanallar arasında dolaştım. Sanırım yeni çıkan bir Türk dizisinin ilk bölümünü görünce değişiklik yaparak izlemek istedim. Tam keyfim yerine gelmişken kapının çalmasıyla söylene söylene kapıya baktım. Karşımda Cihan'ı görünce dudaklarımı vay be dercesine açtım.

"Hayırdır sen uğrar mıydın buralara?"

"Ayıp ediyorsun ama, ben de sen sıkılmışsındır biraz dolaşalım diye gelmiştim."

"Ha öyle desene."

"E hadi."

"Ceket alıp geliyorum," diye bağırıp odama yöneldim.

Havalar yavaş yavaş soğumaya başladığından üzerime bir ceket aldım. Tam apartmandan çıkmak üzereyken aklıma Furkan gelince duraksadım. Cihan'a bir şeyler yapma olasılığı vardı.

Aman neyse, diye düşünerek, beni bekleyen Cihan'a doğru ilerleyip koluna girdim. Hep ben mi sinirlenecektim biraz da Furkan sinirlensin.

Sakin adımlarla koşu yoluna girip yürümeye devam ettik.

İlk lafa giren ben oldum. "Nasıl gidiyor."

"Aynı öyle senin?"

"Benim de aynı."

Biraz daha yürüyüp okuldan, oradan buradan konuştuktan sonra tekrar binanın önüne döndüğümüzde, babamı arabasının kaputuna yaslanmış beklerken gördüm. Cihan'a iyi akşamlar diledikten sonra babamın yanına yaslanıp ben de

kaldırımı izlemeye başladım, bir yandan da konuşuyordum.

"Neden geldin?"

"Özür dilemek için."

"Onca gün sonra mı aklına geldi özür dilemek?"

"Kafanı toparlamanı ve bana olan öfkenin bir nebze olsun hafiflemesini istedim. Özür dilerim." Daha fazla uzatmaya gerek görmeyerek ona sarıldım. Onu zaten affedeceğimi biliyordum ancak bu kadar erken olacağını tahmin etmemiştim.

Çok zaman kaybetmeden yukarı çıktık. Zile basıp muhtemelen yeni gelmiş olan Bade'nin kapıyı açmasını bekledik. Bade, kapıyı açarken ilk başta şaşırsa da babamla el ele olduğumuzu görünce gülümseyip bizi içeri davet etti.

Babamı içeri oturttuktan sonra odama geçip bildirimlerimi kontrol ettim. *Cihan Yılmaz sizi bir fotoğrafına etiketledi...*

Bildirimi yana kaydırarak ekran kilidini açıp Instagram'a girdim.

Koşu yolunda yürürken benden habersiz *selfie* yapmış bir de post atmıştı.

Altındaki etiketlere bakıp yorum kısmına geçtim.

#İfşalandın

@haziranakaslan: Ne ifşası be! Güzel her zaman güzeldir, tamam mı?

Çok geçmeden yorumuma birkaç yanıt geldi.

@ylmzchn: tamam bir şey demedim sakin ol şampuan.

@ylmzchn: WiFi şifresi ne bacım?

Cihan'ın sorusuna yanıt random attıktan sonra mesajlar bölümüne girip telefonla birlikte Bade'nin yanına gittim.

"Bade modemin şifresi ne?"

"Bilmiyorum çok karışık. Fotoğrafını atıyım sana." Başımı sallayıp tekrar odama geçtim. Bade'nin attığı fotoğrafı Instagram üzerinden Cihan'a mesaj olarak attım. Kıyafetlerimi değiştirip oturma odasında oturan babam ve Bade'nin yanına oturdum. "Bugün yanındaki çocuk kimdi Haziran?" Babamın sözleriyle başımı kaldırıp cevap verdim.

"Bizim binada oturuyor, arkadaşım, beraber yürüyüşe çıkmıştık."

Başını sallayıp tekrar televizyona döndü. Sağ cebimdeki telefon titreyince cebimden çıkardım.

Telefonun ayarlarına girip titreşimini ve sesini kapatıp mesajlar bölümüne geçtim.

Kimden: Gri Kapüşonlu

"Sen laftan anlamaz mısın be küçük."

Kime: Gri Kapüşonlu

"Gene ne yaptım?"

Kimden: Gri Kapüşonlu

"Konuşma dedikçe yapışıyorsun o çocuğa."

Cihan'dan bahsettiğini fark ettiğimde hedefime ulaştığımı anladım.

Kime: Gri Kapüşonlu

"Sana ne ya? Ne yaptı bu çocuk?"

Kimden: Gri Kapüşonlu

"Hoşlanmıyorum o çocuktan."

Kime: Gri Kapüşonlu

"Ne yaptı da hoşlanmıyorsun ki?"

Kimden: Gri Kapüşonlu

"Sana yaklaşması yeterli sebep."

Kime: Gri Kapüşonlu

"Benden sana ne."

Kimden: Gri Kapüşonlu

"Bir daha duymayayım böyle laflar. Ne demek benden sana ne?"

Yatakta doğrulup biraz daha gerindikten sonra, Bade'yle babamı kaldırıp giyindim. Babamla yaptığımız hızlıca bir vedalaşmanın ardından Bade'yle arabama binip yola çıktık. Okula yaklaşırken biraz daha süremizin olduğunu fark edip arabayı üniversitenin bir sokak arkasındaki pastaneye çevirdim. Boş masalardan birine oturup kahvaltılık sipariş ettikten sonra sohbete başladık.

"Enişte beyle nasıl gidiyor?"

Gözlerimi abartıyla devirip ağzımı açtım.

"Birincisi o enişten değil aramızda duygusal bir bağ yok ikincisi aynı gidiyor. Daha doğrusu gitmiyor."

"Neden gitmiyor?"

"Onu bulamıyorum."

"Her şeyi ondan bekleme, sen de bir şeyler yap."

"Ne yapabilirim ki kaç aydır kaçıyor."

"Kaçan kovalanır taktiği uygulayabilirsin mesela."

Elimdeki çay bardağını masaya koyup ona doğru eğildim.

"Nasıl olacak o?"

"Koşma artık peşinden ona da vazgeçmişsin gibi bir izlenim ver. Kendisi tıpış tıpış gelir." Arkama yaslanıp ona göz kırptım.

"Sevdim bu fikri."

Bade tam konuşacakken telefonuma bildirim geldi.

Kimden: Gri Kapüşonlu

"Sizi duyabiliyorum."

Çok kısık bir küfür mırıldanıp telefonu Bade'ye uzattım. Mesajı okuyup telefonu elime sıkıştırdı.

"Seninki tahminlerimden de zeki çıktı."

"Başka bir şey düşüneceğiz artık."

"Kızım sen saf mısın? Artık hiçbir şey düşünemezsin. Ayrıca farkındaysan hâlâ bizi duyabiliyor."

"Niye ki?"

"Senin bu saatten sonra yapacağın bütün hamlelerin oyun olduğunu anlayacak kadar zeki biri o."

Oflaya oflaya çayımdan bir yudum daha alıp belki de bir umut onu görebilirim diye etrafıma bakındım. Peki, sonuç ne mi oldu?

Tabii ki de göremedim. Bir süre daha oyalanmamızın ardından tekrar arabaya binip okula doğru ilerledik. Sınıfa girer

girmez en arka sırada oturan, birkaç gün önce suratına parfüm sıktığım çocuğu gördüm. Mahcup mahcup ilerleyip yanına oturdum. Çocuk beni fark eder etmez benimle arasına büyük bir mesafe koyarak uzaklaştı. Hemen iki elimi de kaldırıp, "Bakma öyle yanımda parfüm falan yok," dedim.

"Güvenemiyorum sana."

"Aman güvenme, zaten özür dilemek için geldim, geçen gün için, kusura bakma."

"Ne kusuruna bakacağım ya, alt tarafı suratıma parfüm şişesinin yarısını boşalttın ne olacak ki ondan."

"Özür dilemek de suç oldu arkadaş," diye söylene söylene yanından kalkıp sırama geçtim dersin başlamasını beklerken telefonu elime aldım.

Kimden: Gri Kapüşonlu

"Çocuğun yerinde olsam ben de korkardım, haklı çocuk, saldırırsın diye korkmuştur kesin."

Kime: Gri Kapüşonlu

"Yine 'senin yüzünden' deme hakkımı kullanıyorum, kendinle ilgili adamakıllı bir bilgi vermiyorsun ki."

Kimden: Gri Kapüşonlu

"Ne yapsak hata bizde sen kendin dedin ben sormak istiyorum diye buyur sor her türlü soruna hazırım."

Kime: Gri Kapüşonlu

"Doğum günün ne zaman?"

Kimden: Gri Kapüşonlu

"Dokuz Eylül."

Kime: Gri Kapüşonlu

"Soyadın ne?"

Kimden: Gri Kapüşonlu

"O kadar da ileri gitme :D"

Kime: Gri Kapüşonlu

"Ama bütün sorulara açıktın hani?"

Kimden: Gri Kapüşonlu

"Bu kadarına değil. Pas hakkımı kullanıyorum."

Kime: Gri Kapüşonlu

"Ben seni hiçbir zaman bulamazsam ne yaparsın?"

Kimden: Gri Kapüşonlu

"Bunu sormaktan yorulmayacak gibisin ama sen beni bulacaksın."

Kime: Gri Kapüşonlu

"Ben artık seni tanımak istiyorum.

Kimden: Gri Kapüşonlu

"Beni kendin bul istiyorum."

Kime: Gri Kapüşonlu

"Kaç aydır FBI gibi oldum hep ben koşuyorum biraz da sen yaklaşsan."

Kimden: Gri Kapüşonlu

"Yaklaşacağım."

Umarım...

Telefonu kilitleyerek ne zaman geldiğini fark etmediğim hocayı dinlemeye başladım.

Çabucak biten günün ardından bahçede beni bekleyen Bade'yle arabaya binip eve gittik.

Merdivenleri tırmanırken gelen mesajla yüzümün düşmesi bir oldu.

Kimden: Gri Kapüşonlu

"Artık seninle bu kadar sık konuşmayacağım."

Kime: Gri Kapüşonlu

"Ben seninle konuşmaya çok meraklıyım sanki. Konuşmazsan konuşma."

Kimden: Gri Kapüşonlu

"Ne kadar sebebini sormasan da açıklayayım. Çünkü öylesi daha kolay olacak."

Kime: Gri Kapüşonlu

"Senden bilgi alamazsam zaten hiçbir yere varamayız. Gerçi senden bilgi aldığım halde de varamıyoruz ya orası ayrı konu."

Kimden: Gri Kapüşonlu

Aylardır konuşuyoruz ama hâlâ bir sonuç yok sana aralıklarla mesajlar göndereceğim ancak bu senin için çok daha kolay ve yararlı olacak. Emin olabilirsin. Seni ölesiye ve çok seviyorum.

Mesajına cevap vermek için elimi klavyeye götürmemle konuşma baloncuklarının altında görünen bildirimle kaşlarım çatılırken ofladım.

"Bu kişiye mesaj atmanız engellenmiştir."

Furkan'ın yaptığı saçmalıklar sadece işimi zorlaştıracak, günden güne ona ulaşmamı daha da zorlaştıracaktı. Bade ka-

payı açmış beklerken kışkırtıcı bakışlarını umursamadan içeri girdim. Koltuğa uzandığım an bir bildirim daha geldi

Kimden: Gri Kapüşonlu

"Yarın dokuzda evine en yakın kitabevinde ol."

Zaman kaybetmeden mesaj yazınca tekrar aynı bildirgeyi gördüm.

"Bu kişiye mesaj atmanız engellenmiştir."

"Al işte," diye konuştum kendi kendime. Yazdığım mesajları engelleyecek miydi? Belki de yine aylarca onu bulamayacak ve onun engellerine maruz kalacaktım. "Hayırlısı olsun," diye mırıldana mırıldana yerimden kalkıp mutfağa yöneldim ve tost makinesini fişe takarak buzdolabından malzemeleri çıkardım. Yaptığım tostu henüz ağzıma götüremeden Bade'nin kapmasıyla gözlerimi devirip malzemeleri tekrar tezgâha koydum.

Sabah alarm çalmadan gözlerimi açtım. Bugünün cumartesi olduğu aklıma gelince somurtmadan edemedim. Oysa ben bugün akşama kadar uyuyup hafta içi sabahın köründe kalktığım günlerin acısını çıkartacaktım.

Bade'ye haber vermemin ardından aşağı inip arabama bindikten sonra telefonumun navigasyonuna bakarak en yakın kitabevini buldum. Henüz yeni açılmış olan kitapçının kapısında beklerken kafama çarpıp yere düşen kâğıt parçasını alıp okudum.

"Türk Edebiyatı bölümüne git."

O sırada kısa boylu esmer bir kadının kapıyı açmasıyla onun peşinden içeri girdim.

Ok işaretlerinin yardımıyla "Türk Edebiyatı" bölümünde etrafıma bakınırken bir rafın kenarına iliştirilmiş postit dikkatimi çekti.

"Dudaktan Kalbe'yi bul."

İlk olarak ne demeye çalıştığını anlamasam da Reşat Nuri Güntekin'in bir eserinden bahsettiğini anlamam uzun sürmemişti. Sırasıyla bütün raflara göz gezdirdikten sonra nihayet en üst raflardaki bir kitabın kapağı dikkatimi çekti. Kitaba ulaşmama yardımcı olacak birisini görmek umuduyla etrafıma bakınırken en köşedeki merdiveni görüp yanına ilerledim.

Belki benden bile ağır olan merdiveni güçbela rafın altına getirip tırmandım. Kitapların arasından tozlu olmayan tek kitabı çekip aldım. Hızlı hızlı merdivenden inip kasaya ilerledim.

Kasadaki benden dört beş yaş küçük görünen kız, "Onun ücreti ödendi," diyerek elimdeki kitabı poşetledi.

Doğruca eve gittim, daha önce duymama rağmen okumadığım kitabın ilk sayfasını çevirerek yatağıma oturdum.

"Okuduktan sonra kitabı yak ve denize at."

Ne kadar çabuk okursam o kadar kârlı çıkacağımı bildiğimden bütün cumartesimi yatağımda kitap okuyarak geçirdim. Bitirmeme henüz elli yüz sayfa kalmışken odamın

kapısı çalındı ve Bade elinde sandviçle içeri girdi. "Al şunu ye de midene bir şeyler girsin, sabahtan beri kitap okuyorsun."

O homurdana homurdana odamdan çıkarken ben sandviçimi elime almış çoktan kitaba geri dönmüştüm. Ağlaya ağlaya kitabın kapağını kapatıp bir süre boş boş duvara baktım. Kitap, babası olmayan Hüseyin Kenan ile Lamia'nın arasındaki ilişkiyi anlatıyordu. Zaten duygusal olduğum için sonunu okumak benim için epeyce zor olmuştu.

Bir solukta okuduğum kitabı sırt çantama atıp salondaki koltukta uyuyakalan Bade'yi uyandırmamak için ses çıkarmadan evden çıktım. Hemen arabaya binip evime en yakın uçurum olan Falezler'e gittim. Uzun bir yokuşun ardından merdivenlerden aşağı inip kayalıkta durdum. Çantamdan çıkardığım kitabı havaya kaldırıp ona göstermek istercesine yaktım.

Çünkü beni izlediğinden adımın Haziran olduğu kadar emindim. Alevler elimi yakacak kadar yükselince kitaba son kez bakıp uçurumdan attım. Bir süre olduğum yerde bekleyip etrafımdan bir ses, soluk bekledim. Ancak hiçbir hareket yoktu. Ne güzel kandırılmıştım ama.

"Hani kitabı okuyup yakınca bana ulaşacaktın?"

Biraz daha ses gelmesini bekledim. Herhangi bir şey duymayınca da gözyaşlarımı bıraktım. Belki de tüm Antalya'nın duyabileceği şekilde haykırıp daha da şiddetli ağlamaya başladım. "Beni kandırdın!" Onun için babama karşı çıkmıştım. Onun yüzünden evimden ayrılıp cehennemin di-

bindeki Antalya'ya gelmiştim. Bacaklarım da bütün bedenim gibi yorulunca dizlerimin üzerine çöktüm.

"Çok eğlendin mi bari?"

Arkadaki çalılıklardan bir hışırtı gelince ayağa kalkarak arkamı döndüm.

Oradaydı.

Ayın aydınlattığı gecede sanki bütün ışık onun üzerinde toplanmıştı. Her zamanki gibi kafasına geçirdiği gri kapüşonunu indirmeden tapılası sesini kulaklarımla buluşturdu. "Seni kandırmadım."

Birkaç saniye kocaman gözlerle bakınıp korkuyla bir iki adım geriledikten sonra neden gerilediğime ben bile anlam veremeyip bir adım ileri gittim. Ben hâlâ ona bakıp hiç kaldırmadığı yüzünü görmeye çalışırken konuştu.

"Benden korkma. Seni yemem."

Konuşmaya başlarken eğik olan başını son cümlesiyle yukarı kaldırmıştı. Yüzü kelimelere dökemeyeceğim kadar mükemmeldi. Bu karanlık gecede bile parıl parıl parlayan bal rengi gözlerini aramızdaki onca mesafeye rağmen görebiliyordum. Fazla kusursuzdu. O gözlerini ilk defa gözlerimle buluştururken konuşmaya başladım.

"Senden korkmuyorum."

Bana doğru bir adım atıp mesafeyi azalttı.

"Dolu gözlerin ve tir tir titreyen vücudun nedense seninle aynı şeyi söylemiyorlar."

"Ne diyorlar?"

"Şu an delicesine korktuğunu."

Haklıydı.

Ona ne kadar güvenmek istesem de bu onu ilk görüşümdü. Güvenmem doğru olmazdı. Bir tarafım koşup ona sarılmamı emretse de diğer tarafım kendimi dizginlememi, karşımda başına geçirdiği kapüşonunun altından yüzümü inceleyen güzel çocuğun bir yabancıdan farksız olduğunu fısıldayıp duruyordu.

İkinci kez sadece benim duyabileceğim şekilde fısıldadı ki zaten benden başka herhangi birinin duyması mümkün değildi.

"Benden korkma küçük."

Kocaman gözlerimin üstündeki kaşlar çatılırken onun aksine oldukça yüksek sesle konuştum.

"Ben küçük değilim. Hem gördüğüm kadarıyla sen de bana küçük diyebilecek kadar büyük değilsin."

Aramızdaki birkaç adımlık mesafeyi kapatıp karşıma geçer geçmez ellerimi yeni çıkmaya yüz tutmuş sakallarına götürdüm. Bunu beklemediğinden olsa gerek başını birkaç santim geri çekip ellerimden kurtardı.

"Ben zaten büyük olduğumu söylemedim ama sen küçüksün."

Bunu daha önceki mesajlarında da söylemişti ve anladığım kadarıyla unutmamıştı. Kolumdan tutarak az önce indiğim merdivenlere yöneldi haliyle ben de peşinden gittim.

"Nereye gidiyoruz?"

"Konuşacağız."

"Ne konuşacağız."

"Fazla merak iyi değildir."

Birden kolundan çıkıp, karşına geçtim ve geri geri yürümeye başladım.

"Repliklerimi çalmaktan vazgeç büyük adam."

Gülümseyen yüzü birden düştü ve beni kendine doğru çekip beni göğsüne yapıştırdı.

İlk olarak ne yaptığını anlayamasam da beni göğsünden çekip onun gibi karşıya bakar pozisyona çevirdiğinde az önce o beni tutmasa takılmak üzere olduğum kaldırım taşını gördüm.

"Çok dikkatsizsin küçük."

"Sensin o."

Beni umursamadan kolunu omzuma atıp uçurumun gerisindeki banklardan birine oturttu. İkimiz de sessizce denize bakarken ilk konuşan o oldu.

"Kalbinin sesini buradan duyabiliyorum."

Ben de aynı şekilde başımı denizden ayırmadan cevap verdim.

"Bu gayet doğal, her insanın kalbi atar."

Bu sefer o başını bana çevirince ben de ona döndüm. "Seninki daha bir güzel atıyor." Görünmeyecek kadar küçük miktarda açık olan ağzımı iki dudağımı da tutup birbirine doğru bastırarak kapattı.

"Hani konuşacaktık?"

"Konuşuyoruz ya."

"Önemli ve şu an neden burada olduğumuzu açıklayan bir konuşma yapacağını düşünmüştüm."

"Şu an senin benim karşımda oturup benimle konuşman, kokunu solumama izin vermen oldukça önemli bir mevzu zaten Haziran."

Adımı kullandı! Ne kadar da yakışıyordu o pembe dolgun dudaklarına benim ismim.

"Furkan."

Fısıldamama karşılık fısıldayarak cevap verdi.

"Efendim."

"Ha şey. Yani yok bir şey sadece test etmek istedim."

"Neyi?"

"Gerçekten sen misin diye."

"Biliyorum bebeğim bu yakışıklılığın insan olup olmadığını ben de test etmek isterdim."

"Egonu kenara çeker misin? Ciddi bir şeyler konuşmaya çalışıyorum şurada."

"Ciddi bir mevzu?"

Soru sorarcasına kurduğu cümleyi onun aksine büyük ciddiyetle cevapladım.

"Senin için önemli olmayabil..."

Lafımı kesip cümlemin akışını değiştirdi.

"Doğduğum günden beri son on dakikadan daha önemli bir an geçirmedim."

"Lafımı kesip durma, ne düşündüğün umurumda değil, ama benim ne düşündüğüm senin umurunda olsun, hem ben kaç aydır peşinden koşturuyorum seni bulacağım diye, benim için önemli bir anın içindeyiz."

Az önce lafımı keserken çatılan kaşları düzeldi. Hatta

tebessüm etmeye başladı. "Şu an senin için önemli mi?"

"Aptal. Önemli olmaz mı? Tabii ki önemli."

Yüzündeki tebessüm yerini sırıtmaya bırakırken ellerini dizlerine vurarak ayağa kalktı ve elini bana uzattı. O ayağa kalkarken onu izledim.

Uzun zamandır hayatımda büyük yer edindiğinden olsa gerek onunla konuşurken nefesinin yüzüme çarpması değişik hissettiriyordu.

"Önemli bir mevzu konuşacağız derken ciddi olduğunu düşünüyordum."

"Az önce bu sorunun cevabını vermiştim sanırım, saat geç oldu evine bırakayım seni."

"Arabamla geldim ben giderim."

"Sen bilirsin ama peşinde olacağım."

"Sen evine gidebilirsin ben kendi başımın çaresine bakabilirim."

"Başının çaresine bakabileceğini biliyorum. Üç yıldır hobi olarak yaptığım şeyi bu gece bu saatte yapmazsam içimde kalır." Gülüp arkamı döndüm arabama yürüdüm. Arkamdaki adım seslerinden ve sırtımda hissettiğim bakışlardan peşimden geldiğini anlamak zor değildi.

Ben arabama binerken arkadan bir kapı sesi daha geldi. Arkamda benim arabamla aynı renk bir araba duruyordu ve şoför koltuğunda bana bakan bir adet Furkan vardı. Furkan'ın adını her aklımdan geçirdiğimde kalbim böyle olmak zorunda mıydı?

"Her neyse," diye mırıldanıp evime yöneldim. Arabamı

binanın otoparkına çekerken hemen yanıma park eden Furkan'a anlamaz gözlerle baktım.

O da arabadan inip karşıma geçti. Binanın kapısını başıyla göstererek, "Hadisene," diye söylendi. "Sen nereye?"

"Ha sen bilmiyordun değil mi?"

"Neyi?"

"Seni o avukla aynı binada tek başına bırakacağımı mı sandın?"

"Neyden ve kimden bahsettiğini anlamıyorum Furkan."

"Yeni komşuna merhaba demeyecek misin Haziran?"

Çantamdan çıkardığım anahtarla kapıyı açmaya çalışırken kapı kendiliğinden hızlıca açıldı.

Karşımda telaşlı telaşlı beni izleyen Bade'yi fazla bekletmemek için Furkan'a dönüp, "İyi geceler," diye fısıldadım.

O da aynı şekilde, "İyi geceler," deyince Bade'yi hafifçe kenara ittirip eve girdim. Furkan merdivenleri tırmanırken ona son kez el salladıktan sonra kapıyı kapatıp arkamdaki duvara yaslanıp tek kaşını kaldırmış olan Bade'ye döndüm.

"Kimdi o Haziran?"

"Tahmin bile edemezsin," diye bağırıp sırt çantamı askılığa astım.

"Meraklandırma söyle işte."

"Gri Kapüşonlu."

"Yeme beni. O Cihan deyip durduğun çocuk mu o?"

"Yalan borcum mu var sana Furkan işte."

"Ha?"

"Nesini anlamadın işte. Az önce gördüğün kişi o. Aynı zamanda da yeni komşumuzmuş." Onu koltuğa oturtarak birkaç gün içinde olanları en ince ayrıntısına kadar anlattım.

"Ya ama çok romantikmiş bu çocuk."

"Bade bunun nesi romantik Allah aşkına?"

"Ben peşinden koşuyorsun diye kızmıştım ama çocuk peşinden koşulmayacak gibi de değilmiş. Maşallahı var."

"Ne alaka ya. Dış görünüşü dikkatimi çekmiyor bir kere."

"Zaten ben de dış görünüşten bahsetmiyorum, adam annesinin mezarında ağlayıp dua ederken gördüğü kıza âşık olmuş. Yıllardır senin peşinden koşuyor, arkanı kolluyor, sen üç beş ay koştun da öldün mü? Şimdi insan pek inanmak istemiyor, onun dolandırıcı olduğunu falan düşünmek istiyor, ama adamın anlattığı her şey birbirini yapboz gibi tamamlıyor. Senin için bütün hayatını arkasında bırakıp Antalya'ya geldi ve sırf kıskançlığından aynı binadan ev almış. Şu an kendime zamanında sana, 'Furkan'ın peşinden koşma,' diye çok söylendiğim için sövüyorum." Biraz bekleyip ellerini yukarı kaldırarak haykırdı. "Kusura bakma enişte bey günahını almışım." Hemen üzerine atlayıp ellerimle ağzını kapattım. Şu an onun Bade'nin söylediklerini duyduğuna kalıbımı basabilirdim. Sığır gibi bağırmıştı ayı Bade.

"Sana da bir şey anlatmaya gelmiyor ya ne bağırıyorsun kesin duydu işte."

"Duysun işte ne olacak enişte bey değil mi?"

"Değil Bade aramızda duygusal anlamda hiçbir şey yok

ve genel olarak bugün tanıştık."

"Hey benim bildiğim kadarıyla o sana deli gibi âşık, yani olmasa kaç yıldır götünün dibinden ayrılmamazlık yapmazdı ve aslında tanışalı beş altı ay oldu." Biraz daha dertleştikten sonra saatin iyice geç olması ve sabahtan beri kitap okumuş olmam aklıma gelince Bade'ye iyi geceler dileyip uyumak için odama geçtim. Telefonumun Wifi'sini açmamla bildirimler yağmaya başladı. Üst ekranı kaydırıp bildirimleri kontrol ettim. Ancak dikkatimi çeken kısma gelince duraksadım.

@Furkankaradumanx sizi takip etmek istiyor
@Furkankaradumanx sizi takip etmek istiyor

Karaduman.

Furkan Karaduman.

İsmi ve soyadı ne kadar da uyumlu, diye düşünürken ilk olarak Instagram ve Twitter'da attığı takip isteklerini kabul ettim.

Ve şimdi ne mi yapacaktım?

Tabii ki de *stalk*.

Bütün sosyal medya hesaplarındaki paylaşımların hepsini inceleyip beğenen, yorum yapan, etiketleyen kişilere göz gezdirdim.

Neyse ki sonuç olarak Derya dışında herhangi bir dişiye rastlamamıştım. Ve bu gerçekten mükemmel bir histi. Telefonu şarja takıp sırıta sırıta gözlerimi kapattım.

Sabah gözlerimi açar açmaz ellerim telefonuma gitti.

Telefonu sehpadan alıp şarjdan çıkardıktan sonra hemen üst ekranı kaydırıp bildirimlere baktım.

@Furkankaraduman sizin fotoğrafınızı beğendi.

@Furkankaraduman sizin tweetinizi beğendi.

@Furkankaraduman sizi bir fotoğrafına etiketledi.

@Furkankaraduman...

Etiketledi?

Hemen bildirim ekranını indirip tuş kilidini açıp Instagram'a girdim.

Hemen sayfasına girip fotoğraflarını açtım.

Ben elimdeki kitabı yakıp denize atarken videoya çekmişti. Neyse ki ağladığım kısımlar –pardon höykürdüğüm zamanlar– yoktu.

Gözlerimi açıklama kısmına doğru indirdim.

#hırçın #sakar #bir #küçük

Kapının çalmasıyla Bade'nin uyuduğunu anlayıp homurdana homurdana kapıya ilerledim. Çelik kapıyı gıcırtıyla açtım. Karşımdaki kişiyi görmemle çığlık atıp kollarımı ona sarmam bir oldu. Derya'yla uzun bir sarılma faslından sonra arkasındaki ağabeyiyle uzunca bir süre bakıştık.

Şu an tam olarak ne yapmam gerektiğini bilemediğimden tokalaşmak için elimi uzattım. Ancak o elimi görmezden gelip bir adım yaklaşarak kollarını boynuma ve belime doladı. İlk başta şaşkınlıktan karşılık veremediğim için çekileceği sırada ben de ona sarıldım.

Derya'yla olan faslımızdan bile daha uzun süren sarılmamızı Derya ve Bade'nin aynı anda öksürmesi bozmuştu. İkimiz de yerimizden sıçrayarak birbirimizden ayrılıp arkamdaki Badelere doğru bakmaya başladık.

İkisi de pis pis sırıtıyordu. Furkan'ın olmadığı bir zamanda ikisini topluca dövmeyi aklıma kazıdım. Sonuçta Furkan'la benim sarılma faslımızı kesmişlerdi.

Üzerimdeki şaşkınlığı atıp başımla içeriyi göstererek ikisini de salona çağırdım. Furkan içeri girmeden önce, "Oturmaya gelmedik dışarı çıkalım ben Antalya'ya ilk defa geldim." Biz de onaylayınca onları oturtup giyinmek için odalarımıza geçtik. Üzerime siyah bir kot ve mavi gömlek geçirip çantamı da aldıktan sonra salondakilerin yanına ilerledim. Kapıyı işaret edip arkamdan gelmelerini sağladım. Apartmandan çıkıp otoparka geçtik. Hangi arabayla gideceğimizi düşünürken Furkan anahtarını kaldırdı. Böylece hepimiz onun arabasına yöneldik. Bade ve Derya arka koltuğa oturmamı engelleyince arkada istenmediğimi anlayıp utana sıkıla Furkan'ın yan tarafındaki yolcu kapısını açtım. Furkan ön aynadan arkadaki kızlara göz kırpıp sırıtarak bana döndü. "Ee ne yapalım?" Ben tam ne kadar aç olduğumdan bahsedecekken Bade'nin sesi duyuldu.

"Sizi bilmem ama biz kahvaltı yapmadık bence bir şeyler yemeliyiz."

Furkan, "Peki," deyip arabayı otoparktan çıkardı. Sahil kenarında bir kafede durduk ve cam kenarındaki masalardan birine oturduk. Furkan garsonlardan birini çağırarak sipariş verdi.

Siparişler gelip tam biz yemeye başlayacakken Bade'nin telefonu çaldı.

Telefonu açar açmaz gözleri kocaman oldu.

"Ayy ciddi misin ya ben tamamen unuttum."

Karşı tarafı bir süre dinleyip, "Tamam ya zaten yanımda bu işlerden anlayan başka bir arkadaşım daha var geliriz şimdi," dedi.

Telefonu kapatır kapatmaz ona döndüm. Kim dercesine başımı salladım.

"Bizim sınıftan bir arkadaşım. Proje görevimiz vardı yapmayı unutmuşuz."

"Bu işlerden anlayan arkadaş?"

"Şey hani Derya'yla bölümlerimiz aynı ya yardımcı olur diye."

"Ama Derya İstanbul'da okuyor diye biliyorum."

"İstanbul'da okuyorum ama bölümümüz aynı."

Derya susar susmaz Bade başladı. "Hadi Derya biz kalkalım."

Ben de ayaklanıp, "Hadi kalkın o zaman. Gezme işini sonraya da bırakabiliriz," dedim. Derya ve Bade de aynı anda, "Dur sen," diye bağırdılar.

Yüzlerine anlamsızca bakarken Bade kekeleyerek konuştu.

"Siz oturun zaten bizim çok işimiz var. Hem siparişlerde verildi yemekler çöpe dökülmesin günah olur yiyin siz."

"Olmaz öyle şey biz de gelelim," deyip sandalyenin arkasındaki ceketimi giyeceğim sırada İkisi birden aynı anda

kalkıp koşar adımlarla yanımızdan uzaklaştı. Ben tam peşlerinden koşacağım sırada Furkan ayaklanıp kolumu tutarak, "Gitme," diye fısıldadı.

Bir anlık cesaret veya yüzündeki ifadeye kıyamadığımdan ceketimi çıkardım ve beni gülümseyerek izleyen Furkan'ın karşısına geçip elime çatalımı aldım. Bir salatalığı da ağzıma atıp çiğnemeye başladığımdan beri beni izleyen Furkan'a doğru kaldırdım, "Yesene," deyip başımla tabağını gösterdim.

Ben konuşunca elini çenesinden indirip, "Aç değilim, seni izlemek daha iyi geliyor," dedi. Yüzümdeki gülümsemeyi engelleyemeden çatalımı tabağımın kenarına bıraktım.

"O zaman ben de doydum hadi kalkalım."

"Kalkalım o zaman," deyip peçeteliğin altına para sıkıştırdı.

Beraber ayağa kalkıp arabaya bindik.

"Nereye gidelim."

"Eve geçebiliriz."

"Bence biraz zaman geçirelim onlar da rahat rahat ödevlerini yapsınlar."

"Sen bilirsin benim için fark etmez."

Başını sallayıp arabayı hareket ettirdi. Sonunda durduğumuzda etrafıma bakındım. Daha dün gece kitap yakıp attığım ve hıçkıra hıçkıra ağladığım uçuruma gelmiştik. Furkan benden birkaç adım önden yürüyerek beni yönlendirdi. Dün akşam oturduğumuz banka oturup sessiz sedasız denize baktık.

"Neden Cihan'ı sevmiyorsun." O da benim gibi başını denizden almadan cevap verdi. "Ben henüz seninle o kadar yakınlaşmamış, doğru dürüst konuşmamışken hatta daha önce seninle hiç fotoğraf çekinmemişken o meymenetsizin seninle içli dışlı olmasını sevmiyorum."

"Sen daha önce ortaya çıkmış olsaydın bunları birlikte yapabilirdik."

Bana dönüp çatılan kaşlarımı elleriyle düzeltti.

"Beni senin bulmanı istedim ve kaşlarını çatınca çirkin oluyorsun."

"Sensin çirkin," diye homurdanıp önüme döndüm.

Aklıma gelenle başımı çevirip yüzüne baktım. Biraz bekledikten sonra başını bana çevirdi.

"Sor artık."

"Neyi?"

"Bir şey soracaksın."

"Yo ne alakası var."

"Seni senden daha iyi tanıyorum sor hadi."

"Neden bana kitabı yaktırdın?"

"Bir rivayete göre insan sevdiği kişiye en sevdiği kitabı yaktırıp denize attırırsa ona daha çabuk kavuşurmuş." Bir an kokusu rüzgârla karışıp yüzüme vurdu, kollarımı ona sarmak istedim. Ama tabii ki de cesaret edemedim.

Bir süre sonra derin bir nefes alıp kalktı. "Hava soğuyor üşüyeceksin, sıcak bir yerlere gidelim." Başımı sallayıp uzattığı koluna girdim. Tam arabaya binecekken arkadan gelen sesle ikimiz de bakışlarımızı az önce çıktığımız merdivenlere

çevirdik. Uzun sarı saçlarının arasına siyah röfleler atılmış, ben gömlek ve pantolonla üşümeme rağmen üzerindeki şort ve askılı bluzdan pek de üşümediği belli olan bir kız büyük adımlarla bize doğru yaklaşıyordu. "Fuuurrrkaannn."

Sesine yüzümü buruşturmak istesem de Furkan'ın bir tanıdığı olabileceğinden saygısızlık etmemek için tepkisiz kalıp Furkan'ın hareketlerini izledim. Gözü benimle kızın arasında gidip gelirken yanaklarını şişirip benim duyabileceğim şekilde ofladı ve kapıyı kapatarak kıza doğru yürüdü. Furkan'ın kendisine doğru geldiğini gören kız gülümseyerek adımlarını hızlandırdı. Ancak adımlarının hızı Furkan onun yanına gitmek yerine gelip elini belime dolamasıyla son buldu. Daha sakin adımlarla ama hâlâ aynı rahatlıkla gelip Furkan'a sarılmak için kollarını kocaman açtı. Furkan gözlerini devirip belimi daha sıkı tutarak beni kendine doğru çekiştirdi. Kız kollarını indirip somurtarak yüzüme baktı. "Bu kız kim Furkan?"

Furkan diğer eliyle de öbür elimi tutup kızın görmesini sağladı. "Kız arkadaşım." Furkan'ın sözüne kar...

Bir saniye! Ne demişti o?

Başımı Furkan'a çevirip, "hayırdır" der gibi baktım. Beklememi işaret edince tekrar kıza döndüm. "Nasıl oluyor ya şaka mı bu?" İkimizden de tepki gelmeyince kızın gözleri daha da açıldı. "Sen kimseye bağlanamazsın ki."

Furkan aniden yanağımdan öpüp, "Onu seviyorum ve şu an çok işimiz var daha sonra görüşmek dileğiyle Ela," dedi ve ön yolcu kapısını açıp beni oturttuktan sonra kendisi

de araca biner binmez onu soruya boğacağımı fark ettiği için, "Birazdan sor güzelim," diyerek arabayı çalıştırdı.

"Güzelim" deyince bana bu sözü ilk söylediğinde bütün gün sırıtarak gezdiğim aklıma gelince yüzümde ufak bir tebessüm oluştu.

Kısa bir süre sonra arabayı küçük bir dükkânda durdurdu. O arabadan inince peşine takıldım ve bir masaya oturunca da karşısına çöktüm. Sipariş vermememize rağmen on dört-on beş yaşlarında bir çocuk, "Hoş geldin ağabey," diyerek önümüze iki fincan kahve bırakıp gitti. O hâlâ sessizliğini korurken daha fazla sabredemedim. "İlla benim mi sormam gerekiyor anlat ne oluyor?"

"Anlatacağım ama kızmayacaksın."

"Ben sana kızacağım ama sen yine de anlatacaksın."

"Kaçarın yok diyorsun?" Başımla onu onayladım. "O kız İstanbul'dan komşumuz ancak şu an neden Antalya'da olduğunu bilmiyorum. Çok küçük yaştan beri aynı sokakta oturuyoruz, beş-altı yaşlarındayken onu seviyordum."

Yüzüm anında düşerken gözlerim dolsa da belli etmemeye çalışıyordum. Furkan başlangıçta sırıtsa da kendini toparlayıp devam etti.

"Çok küçüktüm, aşk da bilmediğim bir kavramdı. Ve onun tek derdi oyuncak bebekleriyle ilgilenmekti. Yaşımız ilerledikçe onun bazı hareket ve tavırlarından hoşlanmadığımı, onu sevmediğimi anladım. Ancak bu sefer o beni sevmeye başladı. Artık ikimiz de olgun yaşlardaydık ve ben de onun sevgisine karşılık vermediğim için aramızda duygusal

anlamda hiçbir şey olmadı. Ama onun hâlâ benden hoşlandığını biliyorum."

"Sana bunları sormamıştım. Sadece neden beni kız arkadaşın olarak tanıttın diye sordum sen hayat hikâyeni anlattın." "Uzun zamandır peşimde yani peşimde derken sürekli benimle takılmak, zaman geçirmek istiyor ve benim sürekli takılmak istediğim yer belli, belki başkasını sevdiğimi anlarsa benden vazgeçer diye düşündüm. Ama yemin ederim seni kullanmak gibi bir düşüncem yoktu, olmadı da ben sadece gerçekleri söyledim."

En çok takıldığı yer derken?

Keşke bunu onunla mesajlaşırken sorsaydım. Şimdi yüzüne bakarak bunu sormak daha zordu, ama olsun.

"Birincisi, en çok takıldığın yer neresi? İkincisi, biz çıkmıyoruz." Ellerini havaya kaldırdı.

"Pas geçme hakkımı kullanıyorum bunu daha sonra cevaplayacağım."

Ne kadar merak etsem de üstelememek için başımı sallayıp kahvemden bir yudum daha aldım.

Evimin kapısını açtıktan sonra çantamı askılığa asarak ceketimi çıkardım. Bade ve Derya'ya seslenerek oturma odasına girdim.

İkisi de ellerinde kola ve mısır kâseleriyle televizyonun karşısında uyuyakalmıştı.

Güya ödevleri vardı.

Asıl amaçlarını anlayınca kaşlarımı çatarak odama gir-

dim ve yatağa oturup iki telefonunda Wifi'sini açtım. Bildirimler gelmeye başlarken ilk olarak elime Furkan'ın verdiği telefonu aldım.

Kimden: Gri Kapüşonlu

"Birincisi en çok takıldığım yer, ne kadar fark etmesen de senin yanın. İnan bana ben senin peşindeyken Ela'nın da benimle gelmesi hoş olmazdı. İkincisi ikimiz çıkmıyor olabiliriz ama benim seni sevdiğim kısmı tahmin edemeyeceğin kadar gerçek."

Furkan üç yıldır benim peşimde olduğuna göre bu kız onu üç yıldan fazla süredir seviyordu. O kızın bizimle aynı yaşlarda olduğunu düşünürsek ki Furkan'la aramdaki birkaç yaşı sorun edecek de değildim.

Her neyse kız bizimle akran veya yakın yaşlarda olsa on dört-on beş yaşlarından beri Furkan'ı seviyor demekti. Ama Furkan kızın kendisini sevmeye başladığında ikisinin de olgun olduğunu söylemişti. Ne yani on dört, on beş yaşlarındayken olgun muydu? Bir kere o yaşlardaki herkes ergendir.

Belki de Furkan için aynı şeyi söyleyemeyiz ama o kızın şu anki davranışları bile ergen gibiydi.

Pijamalarımı giyip Badelerin karşısındaki koltuğa uzandım ve elime telefonumu aldım. Sosyal medya hesaplarında takılırken telefonum çaldı.

Gri Kapüşonlu arıyor...

"Efendim?"

"Derya'yı yukarı göndersene."

"Tamam gönderirim uyuyor şimdi."

"Tamam."

"Seni seviyorum."

"Ben de." Ağzımdan çıkana anlam veremeyince hemen toparlamaya çalıştım. "Ha seviyorum yani ben de kendimi seviyorum sevilmeyecek insan mıyım? Tabii ki değilim. Canım kendim ya, sence de çok mükemmel bir insan değil miyim? Yerim beni."

"Tamam, tamam bir şey demedim, sana kendini iyi sevmeler ve görüşürüz," deyip kapattı. Bir de yüzüme kapatıyordu.

O senin yüzüne kapatınca sorun var ama sen ona kendini sevdiğini söyleyince sıkıntı yok, diyen iç sesime göz devirip tekrar Furkan'ı aradım.

Yine gülerek açtı telefonu.

"Efendim."

"Sen benim yüzüme kapatamazsın ama ben kapatırım," deyip telefonu yüzüne kapattım. Fonda "Thug Life" çalarken Derya'yı uyandırmak için yerimden kalkarken telefonum bir kez daha çaldı.

Gri Kapüşonlu arıyor...

Amacını anladığım için telefonu meşgule alıp yüzümde bir gülümsemeyle Derya'yı dürttüm.

"Kalk kız ağabeyin çağırıyor."

"Tamam ya ne vuruyorsun."

O, uyku sersemliğiyle Mustafa Sandal'ın klibindeki gibi

duvarlara dokuna dokuna kapıyı bulmaya çalışırken koltuğun üzerine dökülen mısırları toplayarak Bade'nin elindeki kâseye atıp sehpanın üzerindeki abur cubur paketlerini de alarak mutfağa geçtim.

Yatağa uzanıp bugün olanları gözden geçirdim. İlk olarak Bade ve Derya'nın yaptığı ibneliği hatırlattım kendime. İntikamım acı olacaktı. Ne kadar kızsam da Furkan'ı tanıyıp vakit geçirmem için zaman kazandırmışlardı. Bunun dışında adının Ela olduğunu öğrendiğim kızı ilk başta dış görünüşüyle yargılamak istemesem de kızmadığımı söyleyemezdim. Neden kızdığım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Hoşlanmamıştım işte illa bir sebebi mi olmalıydı?

Furkan'ın beni kullandığı ihtimali hiç aklıma gelmezken onun böylesine düşünceli olması göz yaşartıcıydı. Daha ne olsun en çok benim yanımda zaman geçiriyordu.

Telefonuna gelen bildirimle yatakta doğruldum.

Kimden: Gri Kapüşonlu

"Yüz yüze konuşma şansımız var diye mazilerimizi tekrarlamayacak mıyız?"

Kime: Gri Kapüşonlu

"Mazi derken?"

Kimden: Gri Kapüşonlu

Bayağı işte eskisi gibi mesajlaşmayacak mıyız?

Kime: Gri Kapüşonlu

"Böyle bir şey söylediğimi hatırlamıyorum ama mesajlaşabiliriz senin gizemli konuşmalarını özlemedim değil :)"

Kimden: Gri Kapüşonlu

"Peki o zaman sana şimdilik iyi geceler ha bu arada senin narsist olduğunu düşünmeye başladım."

Hırkama sarınıp merdivenleri indim. Karşı binadaki marketten birkaç kahvaltılık alıp parasını ödedim. Tam kapıdan çıkarken o tanıdık yüzü görmemle gözlerim istemsizce doldu.

Doğru söylemek gerekirse annemdi.

Anne.

Üç beş ay öncesine kadar bu kelime bana ne kadar da uzaktı. Ve en ufak hareketimle gözlerimdeki yaşların dökülebileceğini bildiğimden kendimi durdurdum. Onun da beni fark ettiğini bilsem de görmezden gelerek yanından geçtim. Arkamdaki ayak sesleri yaklaşınca hızlansam da beni kolumdan tutarak durdurdu ve her zamanki gibi gözyaşlarını silip konuştu.

"Haziran. Annem yapma böyle."

"Ne annesi ya? Yoksun sen yoksun."

"Ben buradayım."

"Zaten sorun da orada. Şimdi buradasın. On sekiz yıl önce burada olman gerekiyordu," derken ayaklarımın dibini gösterdim.

"Anlamayacak mısın Haziran gelmek istedim ama yapamadım, gelemedim, göndermediler ellerinden kaçabildiğimde sen yoktun, evimize gittim yoktunuz."

Etrafta ikimizi izleyerek birbiriyle fısır fısır konuşan teyzeleri görünce onu kollarından çekerek apartmana soktum.

"Bunca yıl sonra nasıl buldun o zaman?"

"Ben bulmadım daha doğrusu bulamadım."

"Anlamadım."

"Kardeşin buldu seni ben değil."

Küçümseyerek hafif bir kahkaha attım. "Kardeşin derken?"

"Babamın evlendirdiği adamdan bir erkek kardeşin oldu. Seni bulmak için kaçacağım zaman benimle gelmek istedi ve seni buldu. O olmasa seni bulmam mümkün değildi."

Açıkçası annemin şu an burada olması değil de kardeşimin olması daha dikkat çekiciydi.

"Nerede şimdi o?"

"Arabasında beni bekliyor."

"Arabası nerede peki."

Az önce çıktığım marketin önünde duran lüks arabayı gösterince onu arkamda bırakarak oraya gittim. Siyah cam filmlerinden dolayı içi görünmeyen arabanın sürücü tarafındaki camı tıklattım.

Kısa süre sonra arabanın kapısı açıldı. İçinden çıkan kişiyi görünce ağzımdan kocaman bir "oha" çıktı. Gözlerimi iri iri açıp emin olmaya çalıştım. Karşımda daha önce beni sarhoşların elinden kurtaran, sahilde saatlerce oturduğum ve şu an pis pis sırıtan kardeşime baktım. "Merhaba, ablacım." Şaşkınlıktan olsa gerek ağzımdan bir, "Ha?" nidası dökülüverdi.

"Bana merhaba demeyecek misin, abla?" Arkamdan gelen sese başımı çevirdiğimde annem arkamızda durmuş

gülümseyerek bizi izliyordu. Ancak ona kaşlarımı çatınca gülüşü soldu.

"Ne ablası ya?" Dudaklarını büzüp küçük çocuk gibi konuştu.

"Bayağı işte, ablam değil misin?"

"Değilim tabii."

"Ben de memnun oldum. Ha bu arada ben Burak," deyip bir de ellerini uzatıp pişkin pişkin güldü.

Gözlerimi devirince elini geri çekti. İkisinin de karşısına geçtim. İlk olarak annemi daha sonra Burak'ı göstererek konuştum.

"Ne sen benim annemsin ne de sen benim kardeşimsin." Sözlerimin ağırlığıyla annemin yüzü asılırken Burak'ın da yüzünün düşmesi gerekmez miydi? Tam tersi arkamı dönüp apartmana girerken gülüşü daha da büyüyerek bana el salladı. Oysaki Burak sahilde oturduğumuz gün bayağı sakin ve gizemli bir tipti.

Benim gibi annesiz bir hayat geçirmediği için ona kızmak istedim. Ama olmadı. O böyle sırıtırken olması da mümkün değildi zaten.

Hırkamın cebinden çıkardığım anahtarla kapıyı açmaya çalışırken arkamdan gelen sese irkilerek döndüm. Furkan uykulu uykulu bakarken her an kapanacak gibi görünen gözleri beni güldürdü.

"Günaydın."

Sözüme karşılık gözlerini açmaya çalışırken ne kadar tatlı göründüğünü söylemiş miydim?

"Günaydın."

"Hayırdır bu ne hal? Resmen ayakta uyuyorsun."

"Babaannem geldi. Ekmek almaya gidiyorum."

"Hoş gelmiş o zaman."

"Hı hı," diye mırıldanırken zaten iyice kısılan gözleri tamamen kapanarak mırıldandı.

"Bana sarılsana."

"Hah?"

Sorumu görmezden gelip beni kendine çekerek merdiven tırabzanına yaslandı ve başını ondan oldukça aşağıda kalan başıma dayadı. Düzenli nefes alış verişlerinden uyuduğunu anladım. Derin bir of çekip kafamı kaldırmaya çalıştım.

Ama sadece çalışmakla kalmıştım.

Pantolonumun arka cebindeki telefonu çıkarıp Bade'yi arayarak kapıyı açmasını söyledim ve beklemeye başladım. Bade uykulu gözlerle kapıyı açtı, bizi görür görmez de gözleri kocaman oldu. "Ne bakıyorsun ya uyudu kaldı."

"Senin üzerinde ne işi var?"

"Onu karıştırma uyudu kaldı işte."

"Uyandır o zaman."

Başımı kaldırmaya çalışarak Furkan'ın yüzüne baktım. Dudakları büzülmüş gözleri sıkı sıkı birbirine kenetlenmişti. "Kıyamam ki," diye fısıldadım. Dediğimin farkına varınca Bade'nin duymamasını umarak kapıya döndüm. Kapalı gözlerle sırıtan Bade, "Aptal âşık," diyerek kapıyı açık bırakıp odasına girdi. Ben de Furkan'ı uyandırmak istemediğimden dolayı küçük adımlar attırtmaya çalıştım.

Tam evin kapısından içeri girerken üst merdivenlerden gelen cırtlak sesle yerimden sıçradım.

"Nereye götürüyorsun benim çocuğumu?"

Benim sıçramamla Furkan hızlıca başını kaldırdı.

Ben uyandığını zannederken o aynı hızla başını kapı pervazına dayayıp uyumaya devam etti. Başımı mahcup mahcup merdivenlere kaldırınca Furkan'a tıpatıp benzeyen kısa boylu yeşil gözleri uzaktan bile ışıl ışıl parlayan çok da yaşlı olmayan başı kapalı kadın kaşlarını daha da çatmıştı.

"Ne yapıyorsun, nereye götürüyorsun çocuğumu?"

"Bir şey yapmıyorum efendim," deyip başımı önüme eğerek ellerimi birleştirdim.

"Niye bayıltın onu?"

"Ben bayıltmadım uyuyakaldı."

Kadın tam cevap verecekken arkasından Derya'nın sesinin gelmesi içimi rahatlattı. "Babaanne ne yapıyorsun sen burada, aaa Haziran günaydın."

Ben gülümseyerek karşılık verince tekrar babaannesine döndü.

"Bak babaanne bu Haziran."

"Ağabeyininki mi?"

"He babaannem o." Kadın hızla merdivenleri inip yanıma geldi. Eğilmem için işaret edince ona doğru eğildim.

Bakışları birden yumuşadı ve güler yüzüyle yanaklarımı sıktı.

"Benim güzeller güzeli gelinime dualar eden kızımız bu mu?"

Derya arkasında mırıldanarak onaylayınca yanaklarımı daha sert sıkıp yüksek sesle, "Maşallah kuzuma maşallah," dedi.

Onca şeyden uyanmayan Furkan her şeye Fransız kaldığı halde gözlerini yavaş yavaş açıp dikkatini üzerine çekti. "Ne oluyor ya?" Furkan ile Derya'nın babaannesi kısacık boyuna rağmen koluma girip Furkan'ın şaşkın bakışlarını umursamadan beni sürükleye sürükleye merdivenleri çıkartıp Furkan'a yaptığı gibi Derya'yı da görmezden gelerek ilk defa gördüğüm kapılarından içeri soktu. Bizimkinden farklı olmayan eve girdiğimizde bile kolumdan çekiştirmeye devam etti ve beni bir odaya götürdü. İçerisinde kitaplık, yatak, dolap gibi eşyaların bulunması ve hepsinin renginin gri olması, aynı zamanda da Furkan kokmasından odanın kime ait olduğunu anlamak çok zor olmamıştı.

Kadın yatağa oturup yan tarafına vurarak işaret edince çekine çekine yanına oturduğum sırada kilitli odanın kapısı zorlandı. "Babaanne açsana şu kapıyı."

"Sen git. Benim gelinimle konuşacaklarım var," diyerek Furkan'ı başından savıp tekrar bana döndü. Ellerini yukarı doğru kaldırdığında yine yanağımı sıkacağını düşündüm ama az öncesine nazaran daha nazik hareketlerle saçlarımdan başlayıp enseme kadar okşadı.

"Ne de güzelsin aynı Meryem'im gibi."

Meryem'in kim olduğunu bilmediğimi ifade etmek istercesine tek kaşımı kaldırmaya çalıştığımda, "Gelinim. Furkan'ın rahmetli annesi," deyip beni biraz daha baştan aşağı süzdü.

"Ne de çok benziyorsun kızıma." Bilmem kaçıncı kere maşallah çekip suratıma tükürük banyosu yaptırdıktan sonra konuşmaya devam etti.

"Eee seninle gelinimin bağı neydi? Ne diye mezarında ağlayıp dua ediyordun?"

"Ben..." Başımı kaldırıp yüzüne baktım.

"Bana orada yatan kişinin annem olduğunu söylemişlerdi ama değilmiş."

"Nasıl yani?"

"Ben annemin öldüğünü ve mezarının orası olduğunu sanıyordum. Fakat annem ölmemiş." "Kusura bakma kızım, ben gene anlamadım."

Ona bütün olayları ayrıntılarıyla anlatıp tepkisini bekledim. "Kızma be anana, her ana ister bebesini kendi ellerinde büyütmek yapamamış kadın, gelememiş yanına, ama kaç yıl sonra olursa olsun sonunda gelmiş üzme ananı günahtır, vallahi günahtır etme eyleme anacına."

Açıkçası ilk defa birileri benimle böyle konuşuyordu, henüz üzerimdeki şaşkınlığı atamamışken birden sarılınca da iyice afalladım.

Benden ayrılıp tekrar yüzüme baktı. "Benim eniğim sana çok fena abayı yakmış. İstanbul'dayken gelir gider seni anlatırdı bana. Anlattığından da güzelmişsin."

"Enik?" deyip şaşkın şaşkın bakınca gülerek, "Furkan'ım sana tutulmuş," dedi. Utançtan başımı yere eğdiğim anda kapı bir kez daha zorlandı. Bahaanne yatağın kenarındaki bastonunu alıp kapıyı açtı. Karşısına çıkan Furkan'ın

yüzüne hiç bakmadan bastonunu kaldırdığı gibi onu kovaladı. "Ula gâvurun eniği, ben sana ekmek al demedim mi ha?" "Tamam ya, ne vuruyorsun, alırız işte," diye homurdanıp bir eliyle baston yediği poposunu tutup bir eliyle de kapıyı aralayıp evden çıktı.

Furkan'ın kapıyı kapatmasıyla ben de ayaklanıp kapıya ilerledim. "Ben kalkayım efendim. Ev arkadaşım merak etmesin."

Derya gibi babaanne de ayağa kalktı. "Sen bilirsin kızım ama gitmeden seni bir kez daha görmek isterim." Tam kapıya ulaşmışken zil çaldı. Derya hemen önüme geçip kapıyı açtı. Furkan'ı görünce kollarını koskocaman açıp sarıldı.

"Hoş geldin abiş," diye cıvıldayıp bir kez daha sarıldı. Manyak mıydı bu kız? Furkan evden çıkalı sadece birkaç dakika olmuştu.

Derya ayrılır ayrılmaz babaanne de sıkı sıkı sarılıp, "Hoş gelmişsin güzel oğlum benim," dedi. Bunlar ailecek birbirine on saniye hasret kalamıyorlardı galiba.

Babaanne ayrılır ayrılmaz Derya, Furkan'ı yanına çekti.

Eliyle beni göstererek konuşmaya başladı.

"Bak Haziran bu ağabeyim. Ağabey bu da Haziran." Kocaman bir kahkaha atıp, "Bunu zaten biliyorum, Derya," dedim.

Tam o sırada yarı açık olan kapı gıcırtıyla açılıp içeri elinde ekmekle Furkan gir...

Ne Furkan'ı ya Furkan zaten bur...

Ağzımdan bütün ülkenin duyabileceği bir "oha" çıkar-

ken üç beş adım geri gidip duvara çarptım. Furkanlar birbirine sarıldıktan sonra beni kocaman açılan gözlerle tir tir titrerken gördüler, elinde ekmek olan büyük adımlarla yanıma ulaşıp fısıldadı.

"Sorun ne?"

Elim ayağım birbirine dolanırken sanki duvardan geçebilecekmişim gibi daha da geriye gitmeye çalıştım. Furkanları gösterip şaşkınlıkla ellerimi kocaman açılan ağzıma götürerek tiz bir çığlık attım. Benim dışımda herkes kahkahalara boğulurken Furkanlardan biri elindeki ekmeği kenara bırakıp kollarını bana sardı ve yüzünü boynuma gömerek gülmeye devam etti.

Bu hareketi beni daha da çok korkuturken onu itmeye çalıştım.

"Sakin ol," diye fısıldayıp saçlarımı okşadı Furkan gibi kokuyordu ve tekrar boynuma gömülerek gülmeye devam etti. Bana göre uzun bir süre geçtikten sonra başını kaldırıp yüzüme baktı.

"O benim ikizim Batı. Ben de Furkan." Bunları söylerken bile dudaklarını dişlerinin arasına almış gülmemeye çalıştığını belli eden homurtular çıkartıyordu. Derin bir nefes alıp kendimi yapıştırdığım duvardan biraz uzaklaşırken elimi kalbime koyup atışlarının yavaşlamasını bekledim. Uzun süredir kendini tutan herkes bu hareketimle daha derin kahkahalar atarken Furkan olduğunu düşündüğüm kişi omuzlarımdan tutarak beni kendi odasına yönlendirdi. Furkan'ın verdiği suyu titreyen ellerle kavrayıp dudaklarıma gö-

türdüm. Ellerimin titremesinden dolayı yarısı üzerime dökülen suyu ben umursamazken Furkan geniş bir gülümsemeyle elimdeki bardağı alıp benimkine nazaran sakin elleriyle suyu içirdi. Bardağı kenara koyduktan sonra hemen yanıma oturdu.

"Biraz daha iyi misin?"

Başımı sallayınca, "Sana bir ikizim olduğunu söylediğimi sanıyordum," dedi

"Söyledin ama bir anda senden iki tane görünce şey oldu."

"Ne oldu?"

"Bir şey olmadı işte korktum sen iki tane Haziran görsen ne yapardın?"

Sorumu es geçerek ayağa kalkıp beni de kaldırdı. Mutfaktan gelen çatal bıçak seslerinden anlaşıldığı kadarıyla kahvaltıya başlamışlardı. Furkan'ın önüne geçerek mutfağa girdim.

"Şey az önce için kusura bakmayın yani..."

Adının Batı olduğunu öğrendiğim çocuk lafımı kesti. "Asıl sen kusura bakma haberinin olmadığını bilsem ilk olarak sana açıklama yapardım." Anlayışlı kızlar gibi başımı salladım. "Neyse ben gideyim artık, Bade merak eder."

Furkan ile Derya aynı anda lafa girdi.

"Bade'yi de çağır."

"Bilmem ki önce kendisine sormam gerekli," deyip telefonumu cebimden çıkardım. En son Furkan kafamda uyuklarken gördüğüm Bade'nin telefon numarasını buldum.

"Alo," diye homurdanarak konuştu uykulu olduğu belli olan sesiyle.

"Şey ben Furkanlardayım babaannesi, ikizi falan gelmiş senin de gelmeni istiyorlar." "Tamam, elimi yüzümü yıkayıp gelirim."

Telefonu kapatıp, "Geliyormuş," dedim.

Furkan –yani umarım odur– balkondan bir sandalye getirip kendi sandalyesinin yanına koydu. Ancak yanına oturup kokusunu hissettiğimde onun Furkan olduğunu kavrayabilmiştim. Sanırım bundan sonra onları kokularından tanıyacaktım. Furkan anlasa bile Batı'nın gelip gidip onu koklamamdan rahatsız olabileceğini düşünerek bu fikri elediim. Kapının çalmasıyla ayaklanan Furkan'ı durdurup, "Bekle ben açarım," dedim.

Bade'yi görmeyi beklerken simsiyah saç diplerinden dip boyasının geldiğini anladığım otuz-beş otuz, otuz altı yaşlarındaki bir kadın beni küçümseyerek süzdü ve eliyle iterek zarif adımlarla içeri girdi. Ben daha ne olduğunu anlamadan arkasından yine o yaşlarda esmer bir adam girdi.

Tam kapıyı kapatacakken tekrar durduruldum.

Bade de geldiğinde tek yolgeçen hanının benim evim olmadığını anlamıştım. Kapıyı kapatıp içeri girince dip boyası gelen kadının yaptığı gibi mutfağı süzerken adam yüzündeki hoşnutsuz ifadeden kurtulmuş gülümseyerek ilk önce babaanneye, sonra da ikizlere ve Derya'ya sarıldı. Bade bana dönüp iki Furkan'ı göstererek, "Ne oluyor lan," diye fısıldadı.

Kimseye fark ettirmeden konuşmaya çalıştım. "Bakma öyle sağdaki Furkan'ın ikizi." Sonunda sarılma faslı bitti ğinde kapıya dayanmış olan beni ve Bade'yi fark ettiler. Furkan olduğunu koyu gri tişörtünden ve yaklaşan kokusundan anladığım şahıs bana doğru ilerleyip koluma dokundu ve beni adama döndürdü. "Baba, bu Haziran."

Adam bana gülümseyince Furkan bu sefer bana döndü. "Haziran bu da babam."

Ben de gülümsemişken ortamı geren şey dip boyası gelmiş kadının kendini belli etmek istercesine öksürmesi oldu. Furkan kadının onu görmediğinden emin olduktan sonra, bana doğru dönüp yanaklarını havayla şişirip tekrar önüne döndü.

"Bu da babamın eşi Canan Abla."

"Bu da hem alt komşum, hem de arkadaşım Haziran," deyip beni çekiştirerek tekrar eski yerime götürdü, hiçbir şey olmamış gibi yanıma oturup babasıyla konuşarak kahvaltısını etti. Derya, Canan Hanım'a ve Bade'ye sandalye getirdikten sonra her şey eski düzenine döndü.

Furkan, Batı ve babalarının arasında geçen konuşmada tek dikkatimi çeken kısım adımın geçtiği kısım oldu. "Bu o Haziran mı?" Furkan başını salladı. Henüz adını bilmediğim ama babası olduğunu anladığım adam, "Bu hanım kızımızla ayrıca görüşmek isterim," deyince onaylayarak başımı sallasam da Canan Hanım'ın bu durumdan çok da memnun olmadığı belliydi.

Herkes kahvaltısını bitirdiğinde Canan Hanım hanım-

efendiliğini koruyarak oturma salonuna geçip erkeklerin sohbetini dinlerken geri kalan kızlar grubu (babaanne de dahil) bulaşıkları topladık. Bulaşıkların köpüğünü alan babaanne, ben onun temizlediklerini makineye yerleştirirken bana döndü.

"Aman kızım hiç de sevmem şu güllü kokanayı bir kalkıverem de yardım ediverem demiyor." Zaten Canan Hanım ve babaannenin hiçbir şekilde temas kurmaması dikkatimden kaçmamıştı. Ben ne diyeceğimi düşünürken Derya'nın sesi duyuldu. "Aman babaannem uğraşma şu kokonayla bırak ne yaparsa yapsın."

Bu kadından tek hoşlanmayan kişinin babaanne olmadığını anladığımda bulaşık işini bitirmiş Furkanların bulunduğu odaya geçmiştik. Kapının yanındaki sandalyeye geçip oturdum.

Mutfaktaki konuşmalardan adının Fırat olduğunu anladığım adam ellerini dizlerine vurarak kalktı.

"Haziran kızım benimle gelir misin?"

Hemen bakışlarımı Furkan'a çevirdim. Sonuçta burada en çok güvenebileceğim kişi oydu. Başını sallayınca Fırat Bey'in peşinden mutfağa gittim. Sandalyelerden birine oturup hemen karşısındakini işaret etti. Ben oturur oturmaz lafa girdi. "Sen beni ne kadar tanımasan da ben seni çok iyi tanıyorum."

Ben şaşkınlıkla ona bakarken açıklama gereği duymuş olacak ki yeniden konuştu. "Yıllardır Furkan'ı senden vazgeçiremedik. Herhangi bir kız için yıllarca koşmanın değmeyeceğini birçok kez dile getirdim. Ama o her seferinde senin

herhangi bir kız olmadığını söyledi. Bütün ailesine karşı çıkıp buralara kadar geldi. Neden geldiğini erkek kardeşinden öğrendiğimde seni gerçekten tanımak istedim."

Bana bakan yüzünü önüne eğdi.

"Sana böylesine bağlanmasının sebebinin ne olduğunu da bugün anladım. Sen onun sadece fotoğraflardan gördüğü annesi gibisin."

Gözlerinin dolduğunu anlayınca üzerine gitmemek için ben de başımı eğdim. "Batı çok çabuk bağlanır ama Furkan öyle değildir. Batı sevecen ve insan canlısıydı her zaman. Ama Furkan onun tam tersiydi."

Yüzüne gülümseme yerleştirdi.

"Uzun lafın kısası onun seni kaybetmesine izin verme kızım. Aynı zamanda beni de babanmışım gibi gör, olur mu?" Onaylayarak başımı sallayınca, "İçerdekileri daha fazla bekletmeyelim," diyerek ayaklandı.

İçeri girer girmez bütün gözler bize döndü. Ayaklanan Bade'ye ayak uydurarak kısa bir 'Görüşürüz' faslından sonra kapıya doğru ilerledik.

Bade çoktan ayakkabılarını giyip merdivenlerden inmeye başlamışken bizi uğurlamak için gelen Furkan'a döndüm.

Ne diyeceğimi düşünürken birden beni kendine çekerek dudaklarımın kenarından öptü. O anın şokuyla koşuşturarak merdivenleri inip Furkan'ı arkamda sıntırken bıraktım. Kapının pervazında beni bekleyen Bade'ye yaklaşıp cebimdeki anahtarla kapıyı açtım, Bade içeri girdikten sonra kapıyı ka-

pattım ve sırtımı kapıya yaslayıp abidik gubidik zıplayarak küçük küçük çığlıklar attım.

"Öptü kızım, öptü bak, hem de buradan öptü!" diyerek dudağımın kenarını gösterdim. Bade, "Geri zekâlı," diye kendi kendine konuşarak odasına gitti.

Mutfaktaki saatten dersimin başlamasına az kaldığını görünce hemen odama gidip üzerime pantolon ve kazak geçirdim.

Bir kaç kitabı elime alıp Bade'ye haber vererek evden çıktım.

Arabama atlayıp üniversitenin yoluna koyuldum.

Dersten çıkar çıkmaz kapıda beni bekleyen Cihan'a neden burada olduğunu sormadan sarıldım.

"Neden geldin ki sen?"

"Sana bir şey diyeceğim dadlum."

Gülümseyerek taklidini yaptım.

"Söyle dadlum."

"Ben gidiyorum."

"Nere gidiyorsun ya daha karpuz kesecektik."

"Öyle değil işte."

"Nasıl?"

"Ailem İstanbul'da ve üniversiteye orada devam etmemi istiyorlar kaydımı aldırmışlar bu gece gideceğim telefondan söylemek istedim ama cevap vermedin."

Aklıma telefonum gelince arka ceplerimden başlayarak bütün ceplerimi taradım. Ancak yoktu. Daha sonra aramayı

planlayarak başımı Cihan'a çevirdim. "Ama buraya gelirsin değil mi?"

"Gelirim tabii gelmez miyim hiç."

Omuzlarımdan tutarak dışarı çıkartıp arabasına yöneltti. Yolun geri kalanında yoğun trafikte güle oynaya ilerleyip sonunda eve varabildik. Tam binanın kapısından girecekken kapı açıldı ve Derya çıktı. Beni görür görmez cırlamaya başladı.

"Neredesin kızım sen telefonunu da açmıyorsun öldük meraktan."

"Telefonum kayboldu ondan cevap veremedim."

"Neyse kuzum bu gece topluca gidiyoruz biz. Son kez vedalaşmak istedik." Gözlerim kocaman açılırken dudaklarım büzüldü. Oysaki kaç kez beni bırakmayacağını söylemişti.

Derya anlamış olacak ki, "Bakma öyle ağabeyim seni bırakır mı salak şey. Sadece biz gidiyoruz ağabeyim gelmiyor," dedi.

Derin bir oh çekip Derya'ya sıkı sıkı sarıldım. "Kendine iyi bak belki görüşemeyiz." O da benim dediklerime benzer sözler söyleyip tekrar sıkı sıkı sarıldı. Başıyla Cihan'ı gösterip *"o kim?"* der gibi baktı.

"Bu Cihan alt katımızda oturuyor bizim komşumuz, haliyle sizin de komşunuz."

Derya, "Memnun oldum," deyip tekrar bana döndü. "Neyse Bade de seni merak etti. Çabuk ol da daha çok meraklanmasın."

Cihanla da uzun uzun sarılıp doğruca üst kattaki Furkanlara yöneldim. Kapıyı açanın Furkan olduğundan emin olmak için biraz yanaşıp kokusunu aldım. Açanın Furkan olduğundan emin olduğumdaysa başımı eğip kızaran yanaklarımı gizlemeye çalıştım. Bana gülüp arkamdan kapıyı kapattı.

"Hoş geldin."

"Hoş buldum."

Kapıda beliren babaanne, Furkan'ın babası ve taklidimi yapan Batı'yla vedalaştım. En sona Canan Hanım kalınca herkesle yaptığım samimi konuşmanın aksine daha ciddi konuştum.

"Tanıştığıma memnun oldum, Canan Hanım."

Uzattığım elimi iğrenircesine ucundan tutarak, "Keşke ben de öyle olsaydım," diye mırıldandı duymadığımı düşünerek. Bozuntuya vermeden devam ettim.

"Anlamadım."

"Bir şey yok canım ben de memnun oldum," deyip üstünkörü geçiştirdi. Sonunda Furkanlardan çıkıp kendi evime geçebildiğimde derin bir nefes alıp Bade'nin edeceği laflara kendimi hazırladım.

"Kızım insan bir haber verir telefonlarına cevap verir ne kadar korktum biliyor musun?"

Telefonlarımı bulamadığımdan cevap veremediğimi söyleyip odama geçtikten sonra üzerimi değiştirip yatağıma uzandığım anda aklıma telefonlarımın gelmesiyle tekrar ayaklanıp çantalarımdan başlayarak bütün odamı karış karış

aradım. Odamı darmadağınık bırakarak Bade'nin odasına geçtim. "Telefonları görmediğine emin misin? Bulamıyorum." Ondan, "Görmedim," cevabını alınca oflaya oflaya biraz daha etrafı aradım. Sonuç hüsran olunca Furkan'ın havaalanına gitmemiş olmasını umut ederek üst kata çıktım. Kapıyı üstsüz bir şekilde açan Furkan'ı görünce başımı yere eğdim. "Hayırdır," dedi ıslak saçlarını elleriyle düzeltirken "Telefonları burada unutmuşum sanırım."

"Bunları mı?" deyip ayakkabılıktaki telefonları bana uzattı. Elindekileri alıp tam teşekkür edecekken beni tekrar kendine çekerek sabahki gibi dudağımın köşesinden öptü. O heyecanla birden çekilip hızla merdivenlere döndüm.

Dönmez olaydım.

Arkamdaki mesafeyi hesaplamadığımdan olsa gerek ilk önce sol sonra sağ ayağım boşluğa düştü. İlk önce sağ kolumdaki keskin acıyı hissettim. O acı başta kolum ve bacağım olmak üzere bütün vücuduma yayılınca işlerin yolunda gitmeyeceğini anlayıp canımın daha fazla yanmaması için gözlerimi kapattım.

Furkan'dan

Gözlerimin önünde merdivenlerden sarsıla sarsıla düşenin Haziran olmaması için gözlerimi sıkı sıkıya kapatıp bildiğim bütün duaları ettim. Gözkapaklarımı yavaş yavaş kaldırınca alt katın merdiven boşluğunda yerde baygın duran

kızın birkaç saniye önce öpücük kondurduğum dudaklarından kanlar akan Haziran'dan başkası olmadığını gördüm. Sanırım dualarım etkisini göstermemişti.

Bir süre etrafıma bakındıktan sonra ayakkabılığın askılığındaki ceketlerden birini giyip arabanın anahtarını ve evin anahtarını cebime atıp ayakkabılarımı giydikten sonra alt katın merdiven boşluğuna indim. Yüzündeki kanları umursamadan kafasını dizime koydum.

Bileklerinden tutup nabzını ölçmeye çalışırken, "Haziran aç gözlerini bana bak. Lütfen," diye fısıldadım. Hâlâ yaşıyordu.

Benim bağrışlarımdan olsa gerek Bade kapıyı açıp bana şaşkınlıkla bakarken Haziran'ı görür görmez çığlık atıp ellerini ağzına götürdü.

Haziran'ın gözlerini açmasından umudu kestiğimde vücudunda herhangi bir kırık çıkık olabileceğini düşünerek dikkatlice kucağıma alıp merdivenleri indim.

Bade de ardından kapıyı çekip ağlaya ağlaya bizi takip etti. Henüz onunla iletişime geçme cesaretinde bulunalı birkaç hafta bile olmamıştı.

Gitmesi için fazla erkendi.

Arabayı açıp ilk önce Bade'nin binmesini sağlayıp Haziran'ın başını onun dizine yasladım. Ayaklarına dikkat ederek kapıyı kapatıp şoför koltuğuna geçerek arabayı evimize en yakın hastaneye yönelttim.

Onun gitmiş veya gidecek olması ihtimali içimi yakarken içimdeki dumanlar gözlerime vurdu. Yolumu bulanık-

laştırdığı için bir elimle dolan gözlerimi silip diğer elimle direksiyonu daha sıkı kavradım. Sonunda hastanenin kapısı görününce arabayı durdurup arka kapıyı açarak yine aynı hareketlerle onu kucağıma alıp bizi gören hemşirelerin sedye getirmesini bekledim. Onu gelen sedyeye koyup ilerleyen sedyenin arkasından Bade'yle yürüdüm.

Buzlu camdan oluşan bir kapının önüne geldiğimizde hemşireye benzer birisi camın kenarındaki dedektöre parmağını okuttu.

Kapı açılır açılmaz sedyeyle beraber içeri girdiler, benim girmemem için de kapıyı kapattılar. En yakındaki sandalyelerden birine oturdum ve başımı duvara yaslayıp avuçlarımı yüzüme bastırarak, "Benim suçum," diye fısıldadım. Onun telefonlarını bizde unuttuğunu biliyordum.

Hem de sabahtan beri. Ama onun kızaran yanaklarını bir kez daha görmek için telefonlarını götürmemiştim. Belki de ben götürseydim onun yukarı gelmesine gerek kalmazdı.

Ya da onu öpmeseydim heyecanlanıp merdivenlerden yuvarlanmazdı.

Kollarıma dokunulmasıyla sağıma döndüm.

Batı.

"Sen gitmedin mi?" diye sordum.

"Babamlarla kavga ettik ben de gitmedim. Zaten seni yalnız bırakmak içime sinmemişti."

"Burada olduğumuzu nerden bildin?"

"Binanın önüne geldiğimde Haziran kucağında aşağı iniyordunuz ben de peşinizden geldim."

Başımı sallayıp eski pozisyonumu aldım. Onu kaybetme düşüncesi beynimin derinlerine işlediğinde dolan gözlerimdeki yaşları daha fazla durduramadım. Kısa bir sürede gözyaşlarıma engel olup başımı kaldırdım.

Karşı sandalyelerden birinde ellerini dizlerine yaslayıp avuçlarını yüzüne bastırmış Bade'ye baktım.

Batı'nın seslenmesiyle bakışlarımı Bade'den alıp ona çevirdim.

"Nasıl oldu?"

"Ben onu öpünce heyecanlanıp merdivenlere döndü. Arkasına bakmadığı için yuvarlandı." Her şeyin benim suçum olduğunu yine kendi kendime yüzüme vurunca gözlerim tekrar doldu.

Belki benim de canım acırsa –bedenen– onun acısı hafifler diye düşünüp ayağa kalktım. Canımın yanacağını bile bile Bade'nin yan tarafındaki duvara yumruğumu geçirdim. Yaptığım aptalca hatta ergenceydi. Ama içimdeki kendime zarar verme isteğine engel olamıyordum. Batı beni durdurmak için ayağa kalktı. Ancak ben yere çöküp dizlerimi kendime çekince yanıma gelmek yerine bir süre yukarıdan bana baktı. "Niye açılmıyor lan bu kapı niye kimse çıkmıyor?" Bağırmamla birlikte Bade daha da çok hıçkırmaya başlarken Batı yanıma çöktü.

Omuzlarımdan sarsmaya başladı.

"Kendine gel oğlum daha yarım saat bile ol..."

Onun sözünün yarıda kesilmesini sağlayan şey kapının açılması oldu.

Kapıdan çıkan doktor maskesini indirdiğinde ben çoktan ayağa kalkıp karşısına dikilmiştim.

"Hastanın yakınları sizler misiniz?"

Bade hemen öne atıldı.

"Ben kardeşiyim durumu nasıl?"

"Hayati tehlikesi yok ama sol bacağında çatlak oluşmuş, sağ kolunun üzerine düştüğünden kırık var. Birazdan normal odaya alıp uyanmasını bekleyeceğiz."

Doktor yanımızdan giderken arkasından gülümseyerek baktım.

Gitmemişti.

Bade sevinçle zıplayıp kollarını Batı'ya doladı. Batı'da ona sarılınca gülümsemeye devam ederek az önceki sandalyeye oturdum. İkisi ayrılırken Bade'ye döndüm.

"Haziran'ın babasına haber verdin mi?"

"Hayır vermedim ama söylerim şimdi."

"Alıştıra alıştıra söyle de telaşlanmasınlar." Başını sallayıp telefonunu çıkardı. Telefonu hoparlöre alıp konuşmaya başladı.

"Alo, anne."

"Efendim, kızım."

"Vural Ağabey oralarda mı?"

"Yanımda."

"Bir şey diyeceğim ama telaş etmeyin önemli bir şey yok ve şimdi iyi."

"Anlamadım annem ne diyorsun."

"Anne Haziran merdivenlerden düştü."

"Ne! ciddi mis..."

Bade lafını kesip devam etti.

"Endişelenmeyin anne iyi sadece birkaç çatlağı var hayati tehlikesi yok."

"Vural Ağabey'ine veriyorum bekle."

Birkaç hışırtıdan sonra babasının sesi duyuldu.

"Ne oldu kızıma? Neredesiniz siz?"

"Önemli bir şey yok Vural Ağabey merdivenlerden düştü, sadece birkaç çatlak var."

"Sesini duymak istiyorum."

"Daha normal odaya geçmedi, geçince ararım ben sizi." O olumlu anlamda sesler çıkarınca telefonu kapattı.

Kapatmasıyla MR odasının kapısı açıldı ve içinden sedyenin üstünde mosmor dudakları, alnında ve dudağının kenarındaki sargı bezleri ve yüzündeki çiziklere rağmen hâlâ melek gibi görünen kız başka bir odaya alındı. Doktor kapıdan çıkar çıkmaz açıklama yapmasını beklemeden odaya daldım. Zaten Bade ve Batı doktoru dinleyeceği için benim zaman kaybetmemin anlamı yoktu. Mosmor dudakları yara bere içindeki suratıyla bile olması gerekenden daha güzel görünen Haziran'ın yanına gittim ve yanındaki sandalyeye oturup dirseklerimi sedyeye yasladım. Gözünün önüne dökülen saçlarını geriye atarken fısıldadım. "Bazen ilk görüşte bilirsin, o insan senin kaderindir. Bazen bir ömür ararsın bulunmaz. Ben seni ilk görüşte bildim güzelim."

Gözlerini kırpıştırarak açmaya çalışırken ellerini tuttum. Yorgunluğunu ağırlaşan gözkapaklarından anlamak oldukça

kolaydı. Saçlarını okşayarak rahatlatmaya çalıştım. O tekrar uykuya daldığında Bade ve Batı içeriye girdi. "Neden uyanmadı daha?" Bade'nin daha fazla endişelenmemesi için hemen cevapladım.

"Uyandı ama yorgun göründüğü için tekrar uyumasını sağladım."

Bade başını sallayıp devam etti.

"Doktoru iç kanama veya beyin kanaması ihtimali için birkaç gün daha burada tutacakmış. Ben şimdi eve geçeceğim aceleyle çıktım üzerimi falan değiştireyim, Haziran'ında raporunu alıp üniversiteye götürürüm. Oradan da buraya gelebilirim." Onaylayarak başımı sallayıp tekrar Haziran'a döndüm. Ben saçlarını okşamaya devam ederken Batı'nın Bade'ye bir teklifte bulunduğunu duymuştum.

"Ben de eve geçecektim zaten beraber gidelim beraber döneriz akşam akşam tek başına gitme."

Bade mırın kırın etse de Batı'yla birlikte hastaneden çıktı.

Sonunda Haziran'la yalnız kaldığımızda koluna ve boynuna dikkat ederek başımı onun yastığına koyup tavanı izledim.

Haziran'dan

Elimdeki kitabı kayalığın üzerine koyup mavi kotumun arka cebinden çakmağı çıkardım. Çakmağı sağ, kitabı sol elime aldıktan sonra kitabı sağ elime yaklaştırıp çakmağı

yakma girişiminde bulundum.

Bulut bile olmayan gökyüzünden birden gök gürültüsü sesleri duyulmaya başladı. Saniyeler önce terlerken hava birden soğudu.

Yağmurun habercisi olan şimşekler daha da çoğalırken siğim siğim yağan yağmur birden şiddetlenerek yakmış olduğum ancak kitaba tutmadığım çakmağın ateşini söndürdü. Arkamdan gelen sesle ıslak saçlarımı kulağımın arkasına atıp arkamı döndüm.

Yine kapüşonunu kafasına geçirmişti.

Ancak gri kapüşonu yağmur yüzünden daha koyu gri bir renk almıştı.

O an anladım ona en çok gri renginin yakıştığını. Bütün gök gürültülerine ve fısıldarcasına konuşmasına rağmen onu duydum.

"Buraya gelir misin?"

"Nasıl geleceğim?"

"Kitabı yak." Elimdeki çakmağı tekrar kitaba yaklaştırıp çakmağı çaktım.

Ancak benim her yakışımda yağmur sularından dolayı ateş söntüyordu.

Bu yağmurun altında çakmağı çakamayacağımı anlayınca ona başka bir yolla ulaşabilmek için kafamı kaldırdım. Ancak o yoktu.

Gitmişti.

Sanırım şimdiye kadarki en büyük ve gürültülü şimşeğin çakmasıyla yerimden sıçradım.

Yüzümden akan ter ve kulağımın dibindeki seslerle gözlerimi açmaya çalıştım. Ancak kolum ve bacağımdaki ağrı bütün her şeye daha ağır basınca sızlandım.

"Haziran hadi kalk güzelim."

Furkan gözlerimi açtığımı görünce, "Geçti tamam mı alt tarafı rüya," diye fısıldayıp ellerini saçlarıma götürdü. Ben derin derin nefesler alırken inip kalkan göğsüm kolumdaki ağrıyı daha da hissedilir kıldı.

Furkan canımın onun yüzünden yandığını sanıp hemen geri çekildi. "Ö-özür d-dilerim ben gör-rmedim."

Başımı sallayıp, "Sen yapmadın," diye fısıldadım.

"Ben doktor çağırıp geleceğim sakın kıpırdama hemen geleceğim," deyip odadan çıktı. Ben etrafıma bakınırken kapı açıldı. Beyaz önlüklü doktorun arkasından Furkan girdi. Doktor yatağın dibindeki sehpadan karton kâğıdı alıp içindeki filmi çıkardı. Pencereye doğru tutup bir süre baktı. "Dediğim gibi sağ kolunda kırık ve sol ayak bileğinde çatlak var. İç kanama ihtimali için birkaç gün kalsın sonrada iyi bir bakımla çabucak ayağa kalkabilir." Ben ağzımı açmadan Furkan başını salladı. Doktor tam kapıdan çıkmak üzereyken Furkan arkasından seslendi.

"Bir şeyler yiyebilir mi?"

"Birkaç saat sıvı yiyecekler yesin. Daha sonra yavaş yavaş katılara geçebilir." Başıyla onu tekrar onaylayıp, doktorun çıkışının ardından yatağımın dibine gelip ellerini saçlarıma geçirdi. "İstediğin bir şey var mı?"

"Su."

Arkasındaki sehpanın üzerinde duran sürahiden bir bardağa su doldurup bana getirdi.

Canımı yakmamak için boyunluğuma dikkat ederek başımı kaldırdı bardağı ağzıma götürerek damağımdaki kuruluğun giderdi. Bardağı sehpaya koyduktan sonra başucumdaki sandalyeye oturup sol elimin parmaklarını okşarken, "Özür dilerim," dedi.

Boyunluktan dolayı zorlanarak başımı ona çevirdim.

"Neden?"

"Seni öpmesem o kadar acele etmezdin. Zaten telefonların bizde olduğunu biliyordum, senden önce getirsem düşmezdin."

Beni öptüğü aklıma gelince kızarmam gerekiyordu. Ancak ağrılarım daha ağır bastığı için garipsemedim. "Önemli değil. Ölmüşüm gibi konuşma ama iyileşene kadar bana bakmak zorundasın," deyip gülümsemeye çalıştım. O da gülümsedi.

"Kıyamete kadar bile bakarım sana." Başını ellerime çevirip bütün parmaklarımı tek tek öperken fısıldadı.

"Sonsuza kadar da bakarım." Gülümseyerek gözlerimi kapattım.

Bade'den geldiğini cırtlaklığından anladığım ses ve keskin ağrılarla birlikte gözlerimi aralamaya çalıştım. Ama sadece çalıştım.

"Ay ne oldu bu kıza niye uyanmadı bir şey mi oldu yoksa doğruyu söyleyin?" Gözlerimi aralamayı başarabildiğimde etrafı taradım.

Furkan koşturarak Bade'nin yanına gidip ellerini ağzına koydu ve onu susturdu. "Sessiz ol sadece uyuyor."

Bade derin olduğunu hissettiğim bir oh çekip başını bana çevirmesiyle açık gözlerimi görüp tekrar çığırması bir oldu.

"Ay uyandın mı kuzum sonunda ya?" Kollarını açıp bana sarılmak için adım atarken Furkan önüne geçti.

"Kolu kırık, bacağı çatlak dikkatli olun." Bade başını salladı ve bana sarılmak yerine az önce Furkan'ın kalktığı sandalyeye oturdu.

"Ağrın var mı?"

"Biraz."

Ama yalan söyledim.

Bütün vücudum başta sağ kolum ve sol bacağımdaki ağrıyla uyuşmaya başlamıştı bile.

İlk başlarda bu kadar ağrım yoktu oysaki. *Muhtemelen serumum bittiğindendir* diye düşündüm. Batı elini Furkan'ın omzuna koyup sıktı.

"Babamlar varken de bir şey yememiştin biz Haziran'ı bekleriz, sen git bir şeyler ye." Kafasını olumsuz anlamda sallayıp, "Aç değilim," derken bir sandalye çekip sağ tarafıma oturdu.

"Furkan git hadi lütfen." Başını ellerimden çekti.

"Dedim ya aç değilim." Morarmış gözaltlarıyla yorgun ve uykusuz görünüyordu.

"Hadi git kantine bir şeyler ye bana da çorba al." Bana kıyamayacağından elleri cebinde odadan çıktı. Batı da arkasından, "Bu çocuk salak," diye homurdandı. Bade de bana

baka baka, "Salak âşıklar," dedi.

Boyunluğuma –Batı ve Bade'nin kıkırdamasına– rağmen başımı çevirip camdan dışarı baktım. Kısa süre sonra kapı açılınca Furkan'ı görme umuduyla başımı çevirdim. Ağzındaki lokmayı yutarken kapıyı kapattı. Elindeki karton bardağı sehpaya bırakıp sol tarafımdaki Batı'ya dönerek kalkmasını işaret etti.

Aynı işareti Bade'ye de yapıp, "Hadi gidin artık ziyaretin kısası makuldür," dedi.

Bade de, "Şuna bak ya bir de kovuyor, neyse," deyip başını bana çevirdi.

"Neyse Haziran aşkım biz gidelim pis sevdiceğin bizden pek hoşlanmadı da." Ben sevdiceğin demesine ne diyeceğimi bilmezken Furkan gülümseyip, "He hoşlanmadım gidin artık," diye sertçe onları yanımızdan kovdu.

Bade elleriyle bana öpücük atıp odadan çıkmak üzereyken durdu ve tekrar yanıma geldi.

Furkan ise, "Gitsenize lan artık," diye bağırdı.

"Ne bağırıyon be enişte alın şunları vermeyi unutmuşum." Cebindeki telefonları çıkarıp Furkan'a uzattı.

Sonra da, "Apartman boşluğunda kalmış. Haziran babasını arayıp iyi olduğunu bildirsin diye şey ettim. Neyse hadi hoşça kal," diyerek kapıda onu bekleyen Batı'ya doğru koşturdu. Kapının kapanmasıyla Furkan, "Sonunda," deyip sehpadan çorbayı aldı.

Yattığım yatağın kenarındaki birkaç tuşa basıp biraz daha dikleşmesini sağladı. Sehpanın çekmecesini açıp plastik

bir kaşık çıkarıp çorbaya daldırdı. Gözlerimin içine baka baka çorbadan bir kaşık alıp ağzıma götürdü. Birkaç kaşık yedikten sonra başımı sağa sola çevirip, "Doydum ben yemek istemiyorum," diye huysuzlandım. "Saçmalama birkaç kaşık çorba ile doyulmaz." Omuz silkip, "Bana ne doydum işte," deyince kaşığı tekrar kaşığa daldırıp, "Hadi aç ağzını uçak geliyor," deyip kaşığı ağzıma soktu. Yaptığı türlü türlü şebekliklerin sonunda çorba bitmişti.

"Hadi artık sen de git geç oluyor."

Birden kahkaha atmaya başladı ben ona şaşkınlıkla bakarken.

Yüzümün halini görüp, "Ha sen ciddiydin?" diye sordu. Başımı sallayınca, "Güldürdün beni. Refakatçin benim," dedi.

"Nerede yatacaksın ki?"

Yan taraftaki boş yatağı gösterip yatağın kenarındaki poşeti eline aldı. "Batı getirmiş bunları ben giyinip geliyorum," diyerek banyoya girdi. Ben de yatağın kenarındaki telefonlardan babamın verdiğini elime alıp rehberine girdim. Babamla sağlıklı ve hayatta olduğumu kanıtlayan kısa bir konuşma yapıp telefonu kapattım.

Pencereden boş boş gökyüzünü izlerken kapı çaldı ve ardından da açılma sesi geldi. Muhtemelen doktordur diye başımı çevirdim. Doktor yerine şu an görmek isteyeceğim en son kişileri görünce istemsizce gözlerim doldu. Aynı anda da banyo kapısı açılınca hangi tarafa bakacağımı şaşırmıştım.

Zaten banyodan çıkan kişinin kim olduğunu bildiğimden başımı hemen o tarafa çevirdim. Ama Burak ve annemi görmeyi beklediğimi söyleyemezdim. Annem her zamanki gibi ağlarken Burak da endişeli görünüyordu. Annem hâlâ bana bakarken Burak'ın gözleri lavabodan çıkan Furkan'a kaydı. Anında kaşları çatılırken annemin önünden geçip içeri girdi.

"Sen n'apıyorsun lan burada?" Furkan da tam onun gibi üzerine yürüyecekken söylenmemle ikisi de durdu.

"Saçmalamayın. Birbirinizle alıp veremediğiniz ne?"

İkisi de yüzünü bana çevirip aynı anda, "Bir alıp veremediğimiz yok," derken annem adım atarak yanıma geldi ve siyah çantasını yatağımın yanındaki sehpaya koyup başucumda durdu.

"Kızım." Gözlerimdeki yaşları engelleyemiyordum, ama onların bu acizliğimi görmesini de istemiyordum. Bu yüzden başımı pencereye çevirdim.

"Anneciğim yapma böyle."

Narin elleriyle saçlarımı okşadı. İçimden kavga çıkarıp bağırıp çağırarak gitmesini sağlamak geçse de yapamadım. Son zamanlarda ağlamaktan başka bir şey yapamıyordum. Çünkü aklıma babaannenin dedikleri gelmişti:

"Kızma be anana. Her ana ister bebesini kendi ellerinde büyütmek, yapamamış kadın, yanına gelememiş ama kaç yıl sonra olursa olsun gelmiş. Üzme ananı günahtır vallahi günahtır etme eyleme anacığına."

Sözleri beynimde yankılanırken başımı anneme çevirdim.

"Canın acıyor mu?"

"Hayır," diyerek bir yalan daha söylemiş, günah defterimi biraz daha kabartmıştım.

"Acımasın," diye fısıldadı.

Arkadan gelen öksürük sesiyle ikimizde bakışlarımızı o yöne çevirdik.

Furkan çatık kaşlarla bakarken Burak öbür tarafıma geçti.

"Canın yanıyor mu?"

Al işte bir günah daha.

Burak ve anneme nasıl düştüğümü, Furkan'ın beni öptüğü kısmı es geçerek anlattım.

Bir süre onların geçmiş olsun dileklerini dinledikten sonra sessizliği bozdum.

"Gidin artık." Boyunluktan dolayı ne kadar zorlansam da başımı eğdim

"Saat geç oldu anne."

Anne.

Sanırım ilk defa birine anne demiştim ve bu çok farklı hissettiriyordu.

Elini ağzına götürdüğünde gözyaşları eline damladı.

"Annem," diye fısıldadı. Daha önce birçok kez böyle demişti, ama hiçbiri bu kadar benimseyici değildi.

Kafasını sallayıp sarılı alnımdan çok bastırmadan öptükten sonra Burak'ın benimle vedalaşmasını bekledi.

"Ben gitmiyorum anne, sen taksiyle git. Ablamı ben beklerim şu gitsin," diyerek kaşıyla Furkan'ı gösterdi.

Furkan, "Hiçbir yere gitmiyorum. Zaten refakatçi olarak kendimi kaydettirdim yani sana güle güle," diyerek Burak'a el salladı.

Burak oflayıp ellerimi tuttu.

"Dikkat et kendine. Yarın yine geliriz."

Ben de elini sıkarak karşılık verip odadan çıkmasını sağladım. Onlar çıkar çıkmaz Furkan yanıma gelip sandalyeye oturdu.

"O velet kardeşin olmasa onu s..."

Lafını kestim. "Şşşttt küfür günah."

Gülerek başını iki yana sallayıp ellerimle oynamaya devam etti.

"Hadi git yat artık. Gece de uyumamışsın."

Kırık olmayan kolumun olduğu taraftaki sandalyeyi kenara ittirip yatağı benim yatağıma yanaştırırken kendince homurdandı. "Şu halinde bile beni düşünüyorsun ya... Diyecek bir şey bulamıyorum sana." Ben gülümserken yatağa uzanıp bana döndü. Ben de gülümseyerek ona dönmeye çalıştım.

Gözleri hafif hafif kapanırken, "Sen de uyu," dedi. Ama gözlerini beni kandırmak için kapattığı fazlasıyla belliydi. Oyununa ayak uydurarak gözlerimi kapattım. Kısa bir süre sonra tek gözümü açarak başımı ona döndürdüm. O da aynı şekilde tek gözüyle bana bakıyordu. Göz göze geldiğimiz an birbirimize bakıp kıkırdadık.

"Beni kandırdın."

"Seni kandırmadım. Hem asıl sen beni kandırdın."

"Tamam şimdi aynı anda kapatalım gözlerimizi."

"Ama kandırmak yok."

"Tamam," deyip gözlerimi gerçekten kapattım.

Kırık olmayan kolumdaki hareketlilikle gözlerimi açtım. Serumumu değiştiren gülümseyip içten bir şekilde, "Bugün nasılsın bakalım?" diye sordu. Kafamı idare eder anlamında sallayıp işini bitirmesini bekledim. Odada gözlerimi gezdirdiğimde Furkan'a veya herhangi birinin burada olabileceğine dair kanıt bulamadım.

Haliyle yüzümün asılmasına engel olamamıştım. Dudaklarımı büzmeye hazırlanırken odanın kapısı açıldı. Elinde tepsiyle Furkan girdi içeri. Hemşire odadan çıkarken Furkan "Günaydın," deyip gece uyuduğu yatağa oturdu.

"Nasılsın? Gece rahat uyuyabildin mi?" Kafamı yine olumlu yönde sallayıp sorumu yönelttim. "Sen uyuyabildin mi?"

O da, "Evet," deyip diğer tarafımdaki sandalyeye oturup tepsiyi dizine koydu ve yatağı biraz dikleştirdi. "Doktorun dediğine göre katı yiyeceklere başlayabilirsin."

Poğaçayı küçük parçalara ayırıp çayla birlikte yedirmeye başladı.

Bittiğinde tepsiyi tekrardan sehpaya koyup bana döndü.

"Senin okulun yok mu gitsene."

"Dolaylı yoldan kovmak için iyi bir yöntem ama yemezler."

"Hayır seni kovmuyorum sadece derslerinden geri kalmanı istemiyorum o kadar."

"Kalmam ben zaten kafam sendeyken okula gitmem bir işe yaramaz."

"Ne okuyorsun sen?"

"İşletme."

Kapının tıklanmasıysa cevap veremedim. Önce Bade arkasından da Batı girdi. Bade gelip yanaklarımı sıkı sıkı öptükten sonra yatağımın kenarına oturdu. Batı'nın neden burada olduğunu daha önce sormadığım aklıma gelince ona döndüm.

"Sen gitmemiş miydin be?"

"Yok şu salağı gurbet ellerinde bırakmaya gönlüm el vermedi. Gitmedim ve bundan sonra da buradayım."

Bu sefer Bade'ye yöneldim. "Okula gittin inşallah."

"Ben gittim sabah derslerine girdim ama Batı'yı bilmiyorum," diyerek topu Batı'ya attı.

"Ben daha nakil verdiremedim. Kayıt işlerini bir iki güne hallederim."

Uzun bir süre kimseden laf çıkmayınca fikrimi ortaya koydum.

"Furkan."

"Efendim," derken yaslandığı duvardan ayrılıp bana yanaştı.

"Ben sıkıldım gidelim."

"Hayır, birkaç gün daha buradayız."

"Zaten burada da yaptığımız bir şey yok hem hani sen bana bakardın?"

"Sana hâlâ bakarım ama..." Bir süre bekleyip diyecek

bir şey bulamayınca oflayıp tekrar konuştu. "Neyse ben bu konuyu doktorla konuşayım."

Ben sırıtırken o odadan çıktı.

Bade Batı'ya dönüp konuştu. "Bu hiç az değil, var ya avucuna aldı resmen çocuğu."

Batı gülümsedi.

"Furkan'ın istediği de buydu zaten."

İkisi gülerken ben yanaklarımı şişirip onlardan başka her yere bakmaya başladım. Kapı açıldığında hevesle döndüm. "Seni yormamak şartıyla izin verdi. Siz toparlanın ben de çıkış işlemlerini halledip geliyorum."

Furkan'la birlikte, "Kızı yormayın diyor, sanki horon teptireceğiz evde," diye kendi kendine konuşan Batı da çıkarken Bade küçük dolaptan getirdiği kıyafet poşetini çıkardı. Önce hasta elbisesinin düğmelerini çözüp poşetten siyah külotlu çorap çıkardı ve sağlam bacağımdan geçirdi. Öbür bacağım dizimin üstüne kadar alçılı olduğundan o tarafta kalan çorabı diğer bacağımın içine sokuşturdu. Poşetten yine benim veya Bade'nin olmadığını genişliğinden anladığım kazağı çıkarıp kafamdan ve sağlam kolumdan geçirdi.

"Bu kimin?"

"Furkan'ın."

"Neden Furkan'ın kazağını giyiyorum. Benim birçok kazağımın olduğunu düşünüyorum." "Geniş olsun, rahat edersin diye düşünüp Batı'dan istedim o da Furkan'dan getirmiş." Kot bir ceket çıkarıp omuzlarımın üzerine koyduktan sonra yanıma oturdu.

"Dün gece nasıl geçti."

"Nasıl geçebilir işte normal uyuduk," diyerek kolumu ve bacağımı gösterdim.

"Aşkınızın engel tanımayacağını düşünmüştüm ama neyse," deyip kıkırdarken Batı ve ikisinin beni utandırmak için doğduklarını düşünmüştüm. Kapının tıklanmasıyla Bade 'Gel' diye bağırırken içeri ilk elinde tekerlekli sandalyeyle Furkan, arkasından da Batı girdi.

Furkan'ın normal olan kaşları beni süzdükten sonra çatıldı. "Bu soğukta sadece şu kazakla mı çıkacaksın hem o incecik çorap ne öyle."

Arkasından Batı gülümseyerek araya girdi. "Tabii canım Furkan havalar soğuk diye dedi o yoksa ne kıskanması saçmalamayın lütfen."

Bade, Batı'nın sözlerine gülümseyip Furkan'a çemkirdi. "Enişte beyciğim görmüyor musun kızın el bacak tutmuyor nasıl giysin?"

Furkan enişte bey demesine gülerken yumuşarken yanıma doğru ilerleyip sağlam kolumu omzuna sarmamı sağlayıp ayağa kalkar kalmaz başka bir yere oturttu. Neye oturduğumu anlamak için eğilince altımdaki tekerlekli sandalyeyi görüp arkama yaslandım. Batı ve Bade poşetleri alırken Furkan sandalye ve üzerindeki benle önce odadan sonra hastaneden çıktı. Yokuştan tekerlekli sandalyeyi indirdikten sonra arabaya yanaştırıp yine tek kolumdan tutarak destek verdi.

Arabanın arka koltuğuna yerleştikten sonra Bade ve Batı

da binince eve doğru çıktık. Araba apartmanda durunca korkmadan edememiştim. Bu asansörü olmayan binanın ikinci katına çıkmam için bir uzay mekiği icat edilmediyse veya bana uçmak gibi bir yetki gönderilmediyse işim fazlasıyla zordu. Benim binaya nasıl baktığımı gören Furkan gülümseyip, "Korkma bu da geçer," dedi.

"Ha ha ha çok komik ya ben nasıl çıkacağım. Bence siz gidin. Ben sizi yavaşlatırım. Bu arabanın içinde kenara çekilip ölümü beklemek de mantıklı aslında." Furkan kafasını geriye atıp derin bir kahkaha atarak arabadan indi.

"Gel bakalım," deyip arka koltuktaki bana doğru gelip bir kolunu sol kolumdan bir kolunu sağ bacağımın kıvrılma kısmından sararak ve kafama dikkat ederek arabadan çıkardı. Apartman kapısının açılmasını bekleyip içeri geçti. Sanki kucağında ben yokmuşum gibi normal normal yürüyerek ikinci kata ulaştık. Bade öne atılıp kapıyı açınca Furkan içeri girip beni salondaki koltuklardan birine bıraktı. Bade ile Batı da birer koltuğa kendini atınca Furkan sol tarafıma gelip kollarını koluma dolayıp kafasını omzuma koydu.

Yan tarafımdaki çantadan benim telefonumdan çıkan bildirim sesleri geldiğinde fermuarını açarak iki telefonu da çıkarttım.

İlk olarak Babam, Cihan ve Derya'dan gelen mesajları cevapladım.

Telefonun tuş kilidini kapatmaya çalışırken telefonuma Furkan'ı uyandıracak derecede milyonlarca bildirim yağmaya başladı. Hemen tuş kilidini açıp Instagram'a girdim.

Bade bütün gün boyunca Furkan'la yan yana olduğumuz fotoğrafları kaydırmalı post halinde ben ve Furkan'ı etiketleyerek paylaşmıştı.

İlk karede Furkan hastanede beni kollarımdan tutarak tekerlekli sandalyeye oturtmak adına kaldırmaya çalışıyordu. İkincide ben tekerlekli sandalyede oturmuş Furkan'da beni hastanenin kapısından çıkarıyordu.

Bunun gibi birçok fotoğrafın içinden en çok beğendiğim ben Furkan'ın kucağında kafam göğsündeyken Furkan ise merdivenleri adımlarlarken çekilmiş fotoğraf ve Furkan şu anki gibi kolunu koluma dayamış kafasını omzuma koymuşken ki fotoğraf olmuştu.

Furkan'da fotoğrafları görmüş olacak ki daha da sırnaşarak boyunluktan dolayı koyabileceği yere kadar başını koydu.

Ben bu hallerine gülümserken zil çaldı. Bade ayaklanırken Furkan da peşinden ilerledi. Kısa süre sonra içeriye kıçını örtmeyen eteği ve ilk dört beş düğmesi açık görmleğiyle Ela arkasından ise Batı ve Bade girdi.

Furkan hâlâ omzumdaydı ve gözleri kapalıydı ama uyumadığı belliydi.

Kapalı gözlerinden kimin gelmiş olacağını bilmediğinden olsa evde yankı yapacak şekilde, "Kim gelmiş?" diye bağırdı.

Kimse cevaplama hakkını kullanamazken Furkan gözlerini yavaş yavaş açtı. Önce başını yüzüme çevirdi. Yanağıma öpücük kondurduktan sonra bakışları benim bakışla-

rımı takip edip Ela'da durdu.

Gözledi hafif irileşirken ayağa kalktı.

"Ne oldu Ela?"

"Batı'nın burada olduğunu öğrendim onu görmek için geldim. Kapıyı çaldım ama açan olmadı. Bir tane teyze burada olabileceğinizi söyleyince buraya geldim." Başını bana çevirdi. "Yanılmamışım zaten buradaymışsın." Çantasını karşımdaki koltuğa koyup gözlerini bana dikti. Furkan tekrar yanıma geçerken Batı ve Bade de bir yer bulup oturdu. Ela gözlerini benim kolum ve Furkan'ın elleri arasında giderken konuştu. "Furkan sevgilinin koluna bacağına ne oldu?"

Batı ve Bade önce birbirlerine bakıp sonra bize döndükten sonra öksürük krizine girdiler. Furkan olayı toparlamak istercesine lafa girerken ben Ela'nın bana bakmadığı anları yakalayarak Batı ve Bade'ye kaş göz işareti yapmaya çalıştım.

"Sevgilim eee şey... Sevgilim merdivenlerden düştü de ondan şey oldu."

Ela tek kaşını kaldırıp, "Ne oldu?" diye sordu meraklı meraklı.

"İşte düştü kolu kırıldı ve ayağı çatladı."

"Eee sen neden buradasın dersin yok mu okula neden gitmedin?"

"Bir sebebi yok sevgilimi derslerimden daha çok seviyorum," deyip başını göğsüme koydu. Ne kadar sımaşık bir şey olmuştu bu çocuk.

Batı ve Bade kıkırdarken ben her zamanki gibi kızar-

dım. Ela, "Hımm," gibi garip bir ses çıkartıp arkasına yaslandı. Yine ben ve Furkan'ın telefonuna bildirim yağmaya başladığında başımı Bade'ye çevirdim.

Benim baktığımı görür görmez ellerini ben suçsuzum dercesine kaldırdı. Başımı eğip Furkan'ın telefonuna baktım. Bade'yle Batı tim gibi bir şey olmuşlardı sanırım. Bu sefer Batı'nın paylaştığı fotoğraf ve açıklamasına baktım. Fotoğrafta Furkan kollarını belime dolamış başını göğsüme koymuştu şu an ki gibi. Gözlerimi açıklama kısmına indirdim.

#Pis #Sevdicekler

Furkan bana gülümseyip ayağa kalktı. Ben ne yapmaya çalıştığına bakarken sehpanın üzerindeki iki telefonu aldı. Dikkatli bakınca Bade ve Batı'nın telefonu aldığını fark etmiştim. İkisini de cebine attıktan sonra onların itiraz etmesine zaman vermeden yanıma ilerleyip koltukaltımdan ve bacağımın tekinden kavradı. Ben ise kollarımı hemen boynuna dolarken Furkan odadan konuşa konuşa çıktı.

"Size iyi eğlenceler *guys* biz uyumak istiyoruz." Benim odama girip dirseğiyle kapıyı açtı ve içeri girdi. "İstiyoruz derken?" Furkan beni cevaplayacakken arkamızdan, "Ben daha yeni gelmiştim konuşalım biraz daha," diye bağıran Ela'yı ve telefonlarının alınmasına isyan eden Bade ve Batı buna engel olmuştu. Beni yatağa koyduktan sonra doğalgaz peteğine doğru gidip derecesini yükseltip tekrar yanıma geldi. "Beraber uyuyacağız." Koltukaltlarımdan kaldırıp yatakta dikleştirerek dikkatlice yanıma aynı şekilde oturdu.

"Benim pek uykum yok. Ne yapalım?"

"Bilmem," diye cevap verip kafamı yatak başlığına yasladım. O da benim gibi yaparak konuştu.

"Oyunumuza devam edelim mi?"

"Ne oyunu?"

"Bayağı işte eskisi gibi ben sana kota koyayım sen bana sor ben cevaplayayım."

"Her şeyi yapabiliriz ama yeter ki şu boynumdakini çıkar vallahi bunaldım zaten boynumda bir şey yok niye taktıysam."

Yataktan kalkıp benim diğer tarafıma geçerek boyunluğun cırt cırtlarını açtı. Çıkarır çıkarmaz başımı sağa sola ve yukarı hareket ettirdim. Furkan tekrar yanıma oturdu.

"Kotam kaç?"

"Bilmem sor işte aklına gelenleri."

"En sevdiğin yemek?"

"Bamya, pırasa ve kereviz dışında her şeyi severim."

"Uğurlu rakamın neden dört."

"Çünkü hayatımın en ilginç günlerinden birisine şahitlik eden bir rakam. O gün benim için bir güneş battı, bir güneş doğdu."

Onun bana yaptığı gibi başımı boyunluk olmadığından dolayı rahatlıkla göğsüne koydum.

"Neden hep gri."

"Ağırlığını her zaman koruyan bir renk. Güzel işte." Sol kolumu kaldırıp elimi çıplak koluna koydum, tişört giymesine rağmen teni gayet sıcaktı.

"Sen hiç üşümez misin?"

"Merak etme Edward ile bir akrabalığım yok."

"Beş saniye önce falan uykum geldi. Uyumak istiyorum," diye mızmızlandım, *onun bana çektirdiklerinin intikamını alma vakti geldi,* diye düşünürken. Bulmak için o kadar peşinden koştum sonuçta. *Ama o üç yıl koştu ve hiç bıkmadı*, diyen iç sesimle aynı anda konuşan Furkan, "Peki," deyip benimle birlikte kendini de kaydırarak yatar pozisyona getirdi.

Kulağıma eğilip nefesini üfleye üfleye, "Canın acırsa veya bir şey istersen uyandır," dedi ve başını yastığıma koydu. Ben de onu gibi yaparak sırtımı ona yasladım. Dayanağımın gitmesiyle sırtım boşluğa giderken gözlerim açıldı. Furkan elleriyle beni bebek uyutur gibi pışpışlamaya başladı. Ağzımda geveleye geveleye, "Nereye?" diye sordum.

"Eve geçip duş alıp üzerimi değiştirip geleceğim sen uyanmadan gelmiş olurum," diyerek odadan çıktı. Ben de kokusunun sindiği yatakta kokusu sinmiş kazağına biraz daha gömülmeye çalışarak gözlerimi tekrar kapattım.

Kapının bilmem kaçıncı kez çalmasının ardından birilerinin kapıyı açmasını umdum.

Ancak kimsenin açmayacağını anlayıp yatağın kenarındaki, ne zaman geldiklerini bile anlamadığım koltuk değneklerinden birini alıp ayaklandım.

Diğer kolum alçılı olduğundan tek kolumu ve tek bacağımı kullanarak kapıya doğru ilerledim. Yarım saatin so-

nunda hâlâ çalan kapıya doğru ilerleyip açtım. Karşımda ağzı bir karış açık olan kadını tanımaya çalıştım. Kısa bir bakışmanın ardından apartmana ilk geldiğim gün bana yemek getiren teyzenin bu kadın olduğunu anlamam uzun sürmedi. "Ay kızım bu halin ne böyle?"

"Merdivenlerden düştüm." "Ha birkaç gün önce sizin kattan çok gürültü gelmişti birkaç gündür zilinize basıyorum ama açan olmuyordu. İyisin inşallah geçmiş olsun."

"Teşekkürler teyzeciğim iyiy..." Lafım yarıda kesilirken üst kattan basamakları atlaya atlaya inen Furkan dikkatimizi kendine çekti.

Bakışlarımızı o yöne çevirirken Furkan homurdandı. "Ne diye ayağa kalktın. Kapıyı açacak başka adam mı kalmadı?"

"Ne biliyim kimse açmadı ben de önemli bir şeydir diye açtım."

O, "Bir daha seni evde o dangalaklarla bırakırsam iki olsun," derken kapının önünde bizi dinleyen kadına baktım.

"Teşekkürler teyzecim iyiyim şimdi Allah'a şükür."

"Tamam kızım bir şeye ihtiyacınız olursa hiç çekinmeden zilime basmanız yeterli." Başımı sallayıp kadını uğurladıktan sonra koridorda duvara yaslanmış çatık kaşlarla bana bakan Furkan'a döndüm.

"Kızma bana. Evde kimse yokmuş zilde uzun uzun çalınca açtım işte."

"Kızamıyorum ki zaten," deyip elimdeki değneği kenara koyup beni kucağına aldı.

"Bak alışacağım bu kucak işine sonra ömrünün sonuna kadar beni taşımak zorunda kalacaksın."

"Kıyamet kopana kadar taşımaya razıyım ben seni."

Karnımdan çıkan seslerle avazım çıktığı kadar bağırdım.

"Furkan ben açım." Furkan mutfaktan çıkıp karşıma geçti.

"Ne istersin."

"Yemek."

"Onu anladım güzelim ne yemek istersin?"

"Fark etmez senin elinden ne olsa yerim ben."

Başını sallayıp mutfağa yöneldi. Birkaç takırtıyla yarım saatin sonunda elinde tepsiyle içeri girdi. Zilden çıkan sesle elindeki tepsiyi kucağıma bırakıp kapıya yürüdü. Koridordan gelen bağırma sesleriyle ayaklanmak istesem de Furkan'ın kızma ihtimalini göze alarak yerimden kıpırdamadım. "Nereye gittiniz lan? Sizin yüzünüzden ayağa kalktı kız." Bade gözlerini devirdi. "Sanki felçliymiş gibi davranıyorsun alt tarafı üç beş çıkık, kırık var."

"Sanki normal bir şey söylüyor ya. Bu kızı bir daha size emanet falan etmiyorum." Bade yanaklarını havayla şişirirken Furkan olduğu yerde bir süre bekleyip düşünürcesine tavana baktı.

"Evet ya evet seni yanımdan ayırmamalıyım hatta bizde kalmalısın," deyip ellerini aşağı indirerek yanıma geldi. Tam koltukaltım ve bacaklarımdan kavrayacakken onu durdurdum.

"Saçmalama bir kere ayağa kalktım diye size mi götü-

receksin. Hem ben öyle haftalarca bir yatağa mı bağlı olacağım? Sen istesen de istemesen de hareket edeceğim ve zaten sürekli birlikteyiz yani size çıkmama gerek yok."

Onaylamadan başını sallayıp şımarık bir çocuk gibi omuz silkip tekrar bir hamle yaptığında. "Saçmalama ya açım ben hem ne işim var benim sizde."

"Bu konu sen yemeğini yiyene kadar tartışmaya kapatıldı."

Yanıma oturarak tepsideki makarnadan bir kaşık alıp ağzıma yavaş yavaş tıktı. Bittiğinde kaşığı tabağa koyup bana döndü.

"Doydun mu?" Başımı sallayıp sırıttım. "Bak böyle el bebek gül bebek bakıyorsun bana alışacağım gerçekten."

Başını yana yatırıp ı ve ş harflerini uzata uzata, "Alışş," dedi ve tepsiyi alarak mutfağa gitti. Badeler fısıltıyla kıkırdarken ben de onun gibi başımı yana yatırıp kendi kendime konuşurken gülümsedim. "Yaa şapşik köpek."

Fazla tatlı değil miydi? O tekrar gelip yanıma oturdu. Bade ve Batı'nın okuldaki dedikoduları birbirine sokularak anlatıp kahkaha atarken Furkan ve ben aynı anda bakışıp göz devirdik. Bade ve Batı'dan kendimizi soyutlayıp gülümseyerek birbirimize baktık. Ellerimi saçlarıma doğru götürdüğümde neredeyse vıcık vıcık sesler çıkacak kadar yağlandığını hissettim.

Yıkanmayalı kaç gün olmuştu acaba.

Yedi mi sekiz mi? diye düşünürken konuşmaya başladım.

"Resmen saçlarımdan komili komili diye sesler çıkıyor

korkmaya başlıyorum artık." Furkan çenemden tutarak başımı kendine çevirdi. "Üzgünüm güzelim birkaç ay daha dayanacaksın alçılar alınana kadar." Ağzımdan bir, "Oha," çıkarken sinirle konuştum.

"Ne birkaç ayı ya dayanamam ben yağ kavanozunu getirin de saçlarımdaki yağı içine sıkayım boşa gitmesin israf günah." Furkan gülümseyip başını koltuğa dayadı. "Peki o zaman bir yol buluruz sen sıkma canını."

Başımı sallayıp popomu koltukta kaydırıp ben de başımı onun çenesine dayadım. Gerilen çenesinden gülümsediğini anlayıp bu güzel sahneyi ölümsüzleştirmeye karar verdim. Furkan'ın cebinden telefonu alıp tuş kilidini açmadan ekranı üste kaydırıp kamerayı açıp gülümsedim. Bilmem kaç tane farklı farklı abidik gubidik fotoğraf çektim. Tekrar ana ekrana dönerek Furkan'ın belimdeki elini alıp doğruyu bulana kadar bütün parmaklarını parmak izi için denedim.

Sonunda girdiğinde Wifi'yi açıp modeme bağlayıp Instagram'a girdim. İlk olarak çekindiğimiz fotoğraflardan en sahiplenici olanlardan birini açıklama yapmadan paylaşıp profiline girdim. Beğeni sayıları hızla çoğalırken bunu benim on beş-yirmi katı olan takipçi sayısına bağladım. Takip ettiği on beş kişiye girdim. İlk sırada ben vardım. Demek ki benden sonra kimseyi takip etmemişti. Ne yaptığımı gören ama ne yaptığını görmediğim Furkan'ı umursamayarak devam ettim. İlk dörtte olan Ben, Bade, Batı ve Derya'yı es geçerek geriye kalan on bir kişiye göz gezdirdim. Profil fotoğraflarından bile çok *cool* olduklarını anladığım erkekleri es geçerek tek

kız fotoğrafı olan profile girdim.

Al işte.

Ela.

Elimi hemen takibi bırak butonuna götürüp üzerine bastım. Saçlarımın arasına giren nefesle başımı kaldırdım. Furkan sırıtırken *'ne bakıyon?'* der gibi baktım.

"Sen beni mi kıskanıyorsun?" Başımı hemen telefona geri çevirdim.

"Ne alakası var ya ben sadece gereksizlerin resimleri ana sayfanı kirletmesin diye şey yaptım. Yoksa biliyorsun beni hiç kıskanç değilimdir."

Kendi hesabıma giriş yaptıktan sonra beraber çekindiğimiz fotoğraflardan birini de kendi profilimde paylaşıp beğeni sayısı çok olsun diye Furkan'ı da etiketledim. Yukarıdan gelen ellerin telefonu benden almasıyla kaşlarımı çatarak Furkan'a baktım. Ellerini iki yanımdan geçirerek ikimizin de görmesini sağladı. Takip ettiklerime girerek ilk başlardaki bizim tayfayı –evet bizim tayfa Bade, Batı, ben, Furkan, Derya, Cihat– es geçerek sadece dört kişi kalana kadar kız erkek karışık herkesi teker teker takibi bıraktı.

İşinin bittiğini sandığım sırada ayarlara girdi. Ben ne yapmaya çalıştığını anlamaya çalışırken hesabımı gizledi. Benim yaptıklarıma o nasıl ses çıkarmadıysa ben de sessizliğimi korudum. Telefonu kucağıma bırakırken başımı kaldırdım. "Hadi erkekler tamam da kızlardan ne istiyorsun ya? Onları neden takipten çıkardın." Cevap vermesini beklemeden bir daha lafa girdim. Onun taklidini yaparak. "Yoksa beni

mi kıskanıyorsun sen?"

"Bir ara haberlerde Türkiye'deki lezbiyen oranının ne kadar yüksek olduğunu görmüştüm ve evet seni kıskanıyorum." Benim aksime rahat rahat kendini ifade edebilmesi ve kıskandığını açık açık dile getirmesi, gülmeme neden olurken başımı bir daha önüme eğdim. Batı aynı Furkan gibi ellerini dizine vurarak kalktı. "Hadi Furkan gidelim biz, geç oldu."

"Cidden mi? Saçmalama."

"Burada mı sabahlayacağız? Gayet ciddiyim ben gidelim artık."

"Hiçbir yere gittiğim yok." Başıyla Bade'yi gösterdi. "Hele şu sorumsuzla Haziran'ı aynı ortamda bırakamam, hem ona sözüm var ben bakacağım."

Batı oflayarak ayağa kalktı bana elleriyle öpücük atıp Bade'yle birlikte odadan çıktı. Başımı omzuna sallayıp etrafa bakındım. Sağlam kolumla dürttüm. "Kalk da yatağıma götür beni."

Burnundan nefes alarak ayağa kalkıp beni kavradı.

"Emrin olur."

Odaya giren Bade'ye değmemeye çalışarak ayaklarını benim odama yönlendirdi. Beni yatağıma koyarak yanıma uzandı.

"N'apıyorsun sen ya gitsene. İyice alıştın yanımda yatmaya."

"Gözlerini kapat ve zıbar."

* * *

Karnımdan kasıklarıma doğru giden ağrıyla araladım gözlerimi. Kıpırdanışlarımdan huysuzlanan Furkan homurdandı.

"Uyusana sen."

Acı daha da kemiklerime baskı yapmaya başlayınca ağzımdan Furkan'ın dikkatini çekecek yükseklikte inilti çıktı. Furkan'ın ayağa kalkmasıyla iniltilerim çoğaldı. Bacaklarımı kendime çekmeye çalışırken kendimi daha fazla sıktığımdan bacağımdaki ve kolumdaki ağrı yeniden gün yüzüne çıktı.

"N'oluyor lan. Haziran sakin ol. Bana bakar mısın?" diye bağırdı. Yerimden sıçrarken bütün ağrılar birbirine karıştı ve gözümdeki yaşlar hıçkırıklarla döküldü. Kasıklarımdaki ağrı kol ve bacağımdaki ağrıları da geçince umursamamaya çalıştım. Furkan eli ayağı birbirine dolanmış odada gelip giderken Bade içeri girdi. "Gece gece ne bu sesler ya?"

Önce Furkan'a bakıp sonra kıvranan bana döndü bakışları.

Bir süre gözlerini ikimizin arasında gidip geldi. Daha sonra itirazlarına rağmen Furkan'ı dışarı çıkardı. Yatağımın dibine çöktükten sonra, "Kaçında başlıyor?" diye sordu. İlk başta anlamasam da neden bahsettiğini anlayınca cevapladım.

"Yirmi üç."

"Hımm," diye bir ses çıkardı.

"Peki bu kadar sancın olması doğal mı?" Başımı salladım.

"Zaten normal bir insana göre bu konularda her zaman

daha fazla canım acır."

"Nedeni neymiş doktora falan gitmedin mi?"

"Gittim. Yumurtalıklarım fazla dayanıklı olmadığı için böyle ağrıması normalmiş."

"Peki, ne yapmalıyız yani hem böyleyken bir de bu ağrı seni zorlayabilir. İstersen birkaç gün hastanede kal serum falan bağlansın."

"Gerek yok şimdilik idare edebilirim."

"Furkan'ı çağırmalı mıyım?"

Başımı sallayınca odadan çıktı. Bir iki dakika sonra kapı tekrar açıldı.

Önce gri kapüşonlusu sonra sıfatı belirdi. Yatağımın kenarına çöküp saçlarımı avuçladı. "Bak böyle durumlarda ne yapmam gerektiğini bilmiyorum. Özür dilerim."

Kafamı utançla sallayıp gözlerimi kapattım. "Fikrim hâlâ geçerli," diyerek gözlerimi açmamı sağladı.

"Ne fikri?"

"Bence bir süre bizde kalmalısın emin ol daha rahat olacaksın."

"Evimde yabancılık çekmediğimden dolayı daha rahat hissediyorum."

"Sen bilirsin," diyerek odadan ayrıldı.

Ağrılarımın üzerine bir de onu kırmış olma ihtimalim gelince daha da canım daralmıştı. Onu üzmek gibi bir amacım yoktu oysaki. Ama her insan kendi evinde rahat hissederdi öyle değil mi?

Acılarım onu kırmış olma ihtimaline yenik düşünce ken-

dimi yukarı doğru çekerek önce yatakta doğruldum.

Sağlam ayağımla yere basarak duvara dayanan koltuk değneklerinden birini elime aldım. Tam ayağa kalkmışken kasıklarıma giren ağrıyla koltukaltımdaki değnekle dengemi sağlayamadım ve kaydım.

Kırık olan bacağımın yere değmesiyle de çığlığı bastım. İki ayağım gibi bütün vücudum yerle buluştu. Odanın kapısı açıldı, elindeki sıcak su torbasıyla Furkan içeri girdi. İlk başta odayı yukarıdan tarayan gözleri yavaş yavaş yere inince beni gördü.

Torbayı kenara fırlatıp, "Sana ayaklanmamanı söylemiştim ne diye lafımı dinlemiyorsun ki!" diye bağırdı yanıma gelirken.

Bağırmasıyla şiddetlenen gözyaşlarımı görüp pişmanlıkla eğildi yanıma.

"Neren acıyor?"

Gözlerimle bacağımı gösterdim. Neyse ki kolumun üzerine düşmemiştim.

"Yok ya bu böyle olmayacak." Ben anlamazken bir anda ayağa kalkıp beni de tek bacağımdan ve tek kolumdan tutarak kaldırdı.

Güçlü çıkartmaya çalıştığım sesimle, "Ne yapıyorsun?" diye bağırdım.

"Bunu en başından yapmalıydım. İyileşene ve toparlanana kadar benim dibimden bir saniye olsun ayrılmak yok. Anlaşıldı mı?"

Başımı sallarken gülümsedi.

"Güzel. Şimdi hastaneye gidip bacağındaki çatlağın derinleşmemesi için yardım alacağız." Başımı omzuna koyup merdivenleri inmekte zorlanmaması için ağırlığımı vermemeye çalıştım.

Tek ayağımı yere bastırtarak bir eliyle kapıyı açıp beni arka koltuğa yerleştirdi.

Kendi de sürücü koltuğuna geçerek arabayı çalıştırdı. Hastanenin önünde durduğumuzda tekrar arabadan inip destek vererek beni kapıdan soktu.

Asansöre binip ikinci katın düğmesine basıp tek ayak üzerindeki beni kucağına aldı. Kapı açıldığında koridorun sağındaki ilk kapıyı tıklayarak açtı. Saçları beyazlamaya başlamış olan doktor önündeki dosyalarla ilgilenirken yanındaki stajyer olduğunu düşündüğüm kız bacak bacak üzerine atmış telefonu elinde dudaklarını abidik gubidik şekillere sokuyordu.

Doktorun umursamazlığına göz devirip başımı Furkan'ın omzuna koydum.

Furkan'ın sahte öksürüğüyle ikisi de başını kaldırıp bize baktı.

Doktor samimiyetle ayağa kalkıp, "Hoş geldiniz," derken kız dudaklarını ısırarak Furkan'ı süzüyordu. Kaşlarımı çatıp Furkan'a daha fazla sokulurken Furkan da samimiyetsizce, "Hoş bulduk," dedi.

Benim ona neden sıkı sıkıya sarıldığımı anlamak için bakışlarımı takip etti.

Gözleri kızın üzerinde durunca başını geriye atarak gülümsedi.

Tekrar doktora dönüp, "Hem kontrollerimiz vardı hem de Haziran ayağının üzerine düştü bir problem var mı öğrenmek için geldik," dedi.

Doktor başıyla sedyeyi gösterince Furkan bacağımı ve kolumu serbest bırakarak beni sedyeye oturttu. Benim göğsünden ayrılmamla kızın bakışları gitmemesi gereken yerlere gitti, bunun üzerine ağzımdan kocaman bir hırıltı çıkarken kaşlarım çatıldı. Furkan yanaklarının içini ısırırken ellerimi kocaman ellerinin içine aldı. Ben kıza ters ters bakarken ayağımdaki alçının çıkarıldığını hissettim ve dikkatim dağıldı. Acıdan yüzüm ekşirken Furkan ellerimi destek vermek istercesine biraz daha sıktı.

Acımı ondan çıkarmak istercesine ben de var gücümle ellerini sıkarken onun elinin acımadığını yüzünden anlayabiliyordum.

Doktor biraz inceledikten sonra dizlerinin üzerinden kalkıp Furkan'a döndü.

"Ayağındaki çatlak çok derin olmadığı için alçıyı bir kez daha takmama gerek yok, bilekleri birkaç gün biraz gevşesin daha sonra yavaş yavaş yürümeye de başlayabilir kolu içinse bir hafta sonra gelin, duruma göre bakarız."

Furkan cevap vermeye tenezzül etmeden başını sallayarak beni tekrar kaldırıp göğsüne bir daha kafamı bastırdı. Doktor kapıyı geçmemiz için açınca odaya ilk girdiğimden beri yapmak istediğim şeyi yaptım. Kapı tam kapanmak üzereyken başımı göğsünden kaldırarak stajyer kıza ortaparmak gösterdim.

Furkan gülümseyip başını koridordan çevirmeden beni utandırdı.

"Sen beni mi kıskanıyorsun?" Ben kafamı daha da boynuna gömerken, "Ne alakası var ya," diye huysuzlandım. Arabanın kapısını açıp oturttu. "Dejavu," diye söylenirken kendi kapısını da açtı. Kafamı ön koltukların arasına yerleştirip yolu izlemeye başladım.

Araba daha önce hiç görmediğim bir sokakta durduğunda etrafımı süzüp, "Buraya gelmemizdeki amaç nedir acaba?" diye sordum.

"Çok konuşma," diyerek arabadan inip beni tekrar kucakladı.

"Senin belin ağrımaz mı hiç?"

"Kuş gibisin ellerimden kayıp gideceksin diye korkuyorum. Ayrıca ben bu kasları bu günler için yaptım," derken bar girişine benzeyen bir kapıdan geçtik. Uzun, LED'lerle ışıklandırılmış bir koridorda ilerledikten sonra bir kapıdan girdik. Beni bırakmadan vücudunun görünen kısımlarının tamamı *piercing* ve dövmeyle kaplı olan adama başıyla selam verdi.

"Ooo hoş geldin, Furkan, sen gelir miydin buralara?"

"Ben de yeni geldim daha ağabey birkaç ay oldu."

"Eee hayırdır n'oldu da geldin?"

"Ben dövme yaptıracağım."

Adam başıyla koltuğu işaret ederken, "Model var mı kafanda yoksa dergiyi vereyim mi?"

"Dergiye gerek yok ağabey, var kafamda bir şeyler," di-

yerek beni kucağından indirmeden dişçi koltuğuna benzer yere oturdu. Ben ayağımdaki acıya rağmen kalkmaya yeltensem de beni sıkı sıkı sararak kalkmamı engelledi. Ben bir süre sonra çırpınmayı bırakınca tek eliyle beni sabitleyerek diğer eliyle gri ceketinin kollarını dirseklerine kadar sıvadı. Adam elinde kalem gibi bir şeyle gelince Furkan cebinden kulaklığıyla telefonunu çıkardı ve kulaklığı kulağıma yerleştirdi.

Dışarıdan gelen sesler yerine müzik sesi duyduğumda neden böyle bir şey yaptığını daha sonra düşünmeye karar verip başımı göğsüne bastırdım.

Furkan'ın dürtmesiyle gözlerimi aralayıp kulaklıkları çıkardım. Furkan hevesle kolunu kaldırıp gözüme sokarcasına salladı.

"Nasıl güzel olmuş mu beğendin mi?"

Bütün bileğini saran dövmeye gözlerimi indirdim ve bir anlam vermeye çalıştım.

Güzel bir yazı tipiyle yazılmış olan *Hazan* kelimesi ve etrafı sarmaşıklara süslenmiş dövmeye daha dikkatli bakmak için kolunu elime aldım.

Fazlasıyla dikkat çekici ve güzeldi.

Ama herhangi bir anlam yükleyememiştim.

Yoksa...

Umarım düşündüğüm gibi Hazan birinin adı değildir, diye kendimce dua etmeye başladım. Benden tepki bekleyen Furkan'ın boşluğundan yararlanıp kucağından hışımla kalktım. Benim gibi kolu kırık birine göre oldukça zorlu görünen,

belki de benden daha ağır olan demir kapıyı sağlam omzumla iterek açtım.

Furkan'ın arkamdan seslenişlerini umursamayarak seke seke uzun koridorda ilerledim. Az önceki kapıdan daha zorlu görünen kapıya yanaştığımda sağlam kolumdan tutup beni kendine çevirdi.

Nefes nefese, "Bu halinle n'apmaya çalışıyorsun kızım sen? Ne bu şiddet bu celal?" "N'apıyorsun ya sen burada?" Başını *'Ne diyorsun sen?* 'dercesine sallayınca, "Gitsene sen Hazan'ın yanına," dedim. Bir anda kolumu bırakıp kendini yere attı.

Daracık koridorda sırtını duvara bacaklarını da karşısındaki duvara dayayıp kendi kendine gülmeye başladı. Son bir kez daha çatık kaşlarımla ona baktıktan sonra tek ayağımla dengemi sağlayıp tek kolumla kapıyı açtım ve Furkan'ın dikkatini çekebilmek için kapıyı sertçe çektim.

Karşımdaki arabayı es geçerek sokak lambalarının aydınlattığı sokakta seke seke ilerlemeye çalıştım. Kullanabildiğim bacağım zıplamaktan zonklarken sinirle kendi kendime söylendim. "Sonsuza kadar sürmeyecekti. Hiçbir şey sonsuza kadar sürmez. Onun bana olduğunu iddia ettiği sevgisi de bitti işte." Arkadan kapı sesi duyulunca daha aralıklı mesafelerle zıplamaya çalıştım. Yine aynı şekilde sağlam kolumdan tutup beni kendine çevirdi ve başımı çenesine bastırdı. Gülmemek için acayip sesler çıkarırken konuşmaya çalıştı.

"Canımın içi beni dinlemeden nereye kaçıyorsun?

Hazan diye biri yok tanımıyorum öyle birini."

"Ne diye koluna adını yazdırdın o zaman?"

Çığırırcasına konuşmamla kolunu tekrar kaldırdı.

"Haziran'ın ilk üç harfi ve Furkan'ın son iki harfi."

Sinirden titreyen bedenim anında hafiflerken başımı kaldırdım. Benim gülümsediğimi gören Furkan da gülümseyip saçlarımdan öptü.

"O kadar koşup kendini yoracak ne vardı adam akıllı sorsaydın söylerdim."

Tam kollarımı açıp sarılacakken kasıklarıma giren sancıyla iki büklüm oldum. "Yine mi ya! Ne zaman bitecek bu?" Cevap vermeden beni kucağına alıp arabaya döndü. Arabayı evin ters yoluna sokunca, "Eve gitmek istiyorum karnım ağrıyor," dedim.

"Hastaneye bir daha uğrayalım, serum falan takılsın ağrıların hafifler belki."

Elimi kaldırıp aksi aksi salladım. "Gerek yok eve gidelim uyumak istiyorum." Bana kısa bir bakış attıktan sonra yoluna tekrar dönüp devam etti. Daha birkaç saat önce gördüğüm hastanenin kapısında bir kez daha durduğumuzda arabadan indirdi beni.

Hastanenin acil bölümüne geçtikten sonra sıra almadan ilk gördüğü kapıyı ayağıyla tıklattı ve içeri girdik. Genç görünen doktor ayaklanırken Furkan girdiği gibi hiçbir şey demeden geri çıktı. "Niye çıktın ya?"

"Kadın doktor gerekli çünkü."

Şu an onun sabah bana yaptığı gibi, *'Sen beni mi kaska-*

nıyorsun, 'demek istesem de sustum. İkinci bir kapıdan girdiğimizde ellili yaşlarda pek de yaşlı görünmeyen gözlüklü kadın muhtemelen gece nöbetine kalmanın verdiği yorgunlukla baktı.

"Buyurun?" Furkan kucağında benimle öne atıldı.

"Kız arkadaşımın regl sancısı var. Serum, iğne bir şeyler yapın işte."

Ben kulağına, "Ne kız arkadaşı ya?" derken o gayet rahat ve yüksek sesle konuştu.

"Ne deseydim Haziran? Bacanağımın regl sancısı tutmuş falan mı?"

Doktor kıkırdarken eliyle sedyeyi işaret edip odadan çıktı.

Furkan beni oturtup yanıma geçince elim bileğine gitti. *Hazan.*

"Neden böyle bir dövme yaptırma gereği duydun ki?"

"Güzel olmamış mı?"

"Yo ben öyle bir şey demedim."

"Batı'yla beni karıştırma diye yaptırdım."

"Seni kokundan da tanıyabilirim."

"Demek o kadar iyi biliyorsun ha?"

"Beni arabanın önünden çektiğin günden beri unutamıyorum."

Furkan cevap veremeden doktor ve arkasında mavi önlüklü biz yaşlarında bir erkek girdi. Doktor, "Siz dışarıda bekleyebilirsiniz," deyip Furkan'a kapıyı gösterdi.

Furkan ufak bir kahkaha atıp birden sakinleşti. "Saçma-

lamayın," deyip kendini duvara yasladı. "Beyefendi lütfen çıkar mısınız? Siz buradayken hastayı rahat muayene edemem." "Ha ben buradayken muayene edemiyorsun ama o buradayken edebiliyorsun," derken mavi önlüklü çocuğu gösterdi. "O serumu bağlayacak olan hemşir."

Ben, "Ne çektik be bu hastane çalışanlarından," diye homurdanırken Furkan omuz silkti. Hemşir olduğunu öğrendiğim çocuk beni omuzlarımdan hafifçe iterek uzanmamı istediğinde Furkan, "Hop hop hop çek o elini oradan," diye bağırıp yanıma geldi. Çocuğu tiksinircesine omuzlarından nazikçe itti.

"Uzan güzelim."

Az önce hiçbir suçu olmayan hemşire öküz gibi bağıran andaval adamla bana güzelim diyen Furkan'ın arasındaki farkları bulmaya çalışırken Furkan az önceki yerine geçmişti. Furkan'ın andaval olan tarafı kollarımı sıvayan stajyere, "Canını acıtırsan seni s..." diye küfür edecekken sözünü tamamlamadan uyardım. "Şşşt."

"Seni severim diyecektim ya ne kadar fesatsın." Gözlerimi devirip kollarımın sıvanmasında yardımcı olup serumun iğnesi koluma girerken gözlerimi kapattım. Kolumdaki hareketlilik bittiğinde gözlerimi açıp boş boş etrafıma bakındım. Doktorun ve stajyerin odadan çıkmasıyla Furkan bir sandalye çekip yanıma oturdu. Serumun bitmesine az kalırken hâlâ aramızda hiçbir konuşma geçmemişti. Aynı stajyer kolumdaki serumu çıkarınca rahatlamış vücudumla Furkan'a tutunarak ayağa kalktım. Arabadan indikten sonra beni tek-

rar kucağına alarak merdivenleri tırmandı ve kapıdan içeri girdi.

"Bak bu sefer cidden soruyorum. Gerçekten beni öyle oradan oraya taşımak seni yormuyor mu? Belin falan da mı ağrımıyor?"

"Konu sen olunca bünyem her şeyi kaldırır," deyip sesler gelen oturma odasına doğru ilerledi. Sehpanın ortasındaki pizzaya kafalarını gömmüş, bir konu hakkındaki yorumlarını ortaya atan Bade ve Batı bizi görünce yadırgamadı. İkisi de *"umurumuzda değilsiniz"* bakışlarını atıp konuşmalarına devam ederken Furkan, "Ergenler," diye homurdanıp benim odama yöneldi. Kapıdan girip beni döner sandalyeye oturtup kendi de dizimin dibine, yere oturdu. Bir süre sessizlikten sonra sağ bacağıma kollarıyla sarıp ortada yer açıp başını koydu. Ellerim saçlarına giderken burnundan nefes verdi. Başımı sandalyenin başlığına dayayıp tavanı izledim. Furkan'dan herhangi bir ses gelmeyince uyuduğunu düşünmüştüm.

"Furkan kalk hadi belin tutulacak." Başını biraz daha bacaklarıma gömüp uyumaya devam etti.

Aklıma gelen fikirle sinsi sinsi sırıttım. Tam *"Furkan yardım et imdat"* gibi saçmalıklarla bağıracağım sırada gözlerim gözaltlarına kaydı.

Daha sonra günlerdir benim için yaptıkları, beni saatlerce kucağında taşıması geldi. Daha önceki iyiliklerini hatırlamayı göze alamasam bile en azından son birkaç haftadır yaptıklarını unutamazdım.

Ve sonuç olarak ne mi oldu?

Kıyamadım.

Bağırmaktansa daha yavaş hareketlerle uyandırmayı denedim.

"Furkan kalk hadi yatağa geç."

"Yaa," diye homurdanıp uykusuna kaldığı yerden devam edecekken izin vermedim. Sanki küçük bir çocuğu uyandıracak veya bir şeye yönlendirecek gibi dürttüm. "Hadi kalk Furkan hadi."

Oflaya oflaya kalkıp ayakta gözleri kapalı durmaya başladı. O bir kez daha uyumadan ben de ayağa kalkıp seke seke kendimle beraber onu da yatağa yönlendirdim. Yorganı kaldırıp kendim gibi onu da içine soktum. Furkan yatar yatmaz mırıltılar çıkartıp kollarını bana sarıp kafasını yastığa gömerken bende onun gibi yaptım.

İki hafta sonra

Telefonumu elime alıp mesajlar bölümüne girdim.

Kime: Gri Kapüşonlu

"Arabam hâlâ üniversitenin otoparkında olduğu için seninle gidebilir miyim?"

En son üç dört hafta önce Cihan okulumun çıkışına geldiğinde eve onunla dönmüştüm. Bu yüzden arabam hâlâ otoparktaydı.

Çok geçmeden mesajıma yanıt geldi.

Kimden: Gri Kapüşonlu

"Evden çıkmadan yarım saat önce mesaj atarım."

Sonunda ayağımdaki çatlak ve kolumdaki kırık iyileşebilmişti ama ara sıra ağrımıyor değildi. Bugün de raporumun son günü olduğu için okula gitmeye mecburdum. Mutfaktan gelen seslerle kahvaltı için Bade'nin yanına geçtim. "Haziran acaba Batıları da mı çağırsak şimdi Derya falan yok kim kahvaltı hazırlayacak?" Düşünme gereği duymadan cevapladım.

"Tamam sen omlet falan yap ben de çağırayım."

Sandalyeden kalkıp odama geçtim, yatağın üzerinde duran telefonlardan işime yarayacak olanı aldım.

Gri Kapüşonlu aranıyor...

"Efendim."

"Hadi Batı'yı da uyandır kahvaltıya bize gelin, sonra beraber çıkarız evden."

"Haa tamam." Yüzüme kapanan telefonu uykudan yeni kalkmış olduğundan mazur görüp telefonlarla birlikte Bade'nin yanına döndüm.

Bade'yle laga luga yaparken kapı çalınca sanki maratondaymış gibi koştura koştura kapıya yöneldim. Bileğini saran dövmeden ve buraya kadar gelen kokusundan öndekinin Furkan olduğunu anladım.

Bana ne kadar gülümseyerek baksa da sırtına yüklediği yorgunluğu uykusuzluktan kızaran gözlerinden anlayabiliyordum.

Ama bugün her şeyi telafi edecektim.

Arkasındaki Batı'ya ve ona, "Hoş geldiniz," deyip, "Hoş bulduk," cevabını alınca kapıyı sonuna kadar açıp elimle mutfağı gösterdim.

Batı, "Açım," diye bağırıp mutfağa ilerlerken kapıyı kapatıp arkamı döndüm.

Furkan. Benim bile zar zor duyduğum sesle, "Özledim," diye mırıldandıktan sonra kollarını ilk defa bu kadar sıkı sardı bedenime.

Uzun zamandır ya kolum ya da bacağımda sıkıntı olduğu için bu kadar güzel sarılamamıştı. Ben de kollarımı bir onun kadar sıkı olmasa da boynuna sardım. Ortamı Bade'nin sesi bozdu.

"Sizin sarılmanızı mı bekleyeceğiz biz açız. Hadi." Furkan benden ayrılıp yüzümü avuçladı, alnıma bir öpücük kondurup kollarını belime sardı ve beni mutfağa yönlendirdi. Sandalyemi çekip beni oturttu, kendi de yanımdaki sandalyeye oturdu. Konuşa gülüşe kahvaltımızı bitirip evden çıktık. Ben Furkan'ın arabasına Bade ise Batı'nın arabasına binmişti. Arabayı çalıştıran Furkan'a döndüm.

"Akşam işin var mı?"

"Yok ne oldu?"

"Hiç öylesine sordum."

Arabayı otoparka sokarken bu sefer o konuştu. "Çıkışta bekleyeyim mi, arabanla mı geleceksin?"

"Kendi arabamla gideceğim zaten işim var çıkışta." Tek kaşını kaldırıp, "Ne işin var ki senin?" diye sordu.

"Karıştırma işim var işte." Üstelemese bile merak ettiğini anlayabilmiştim.

İkimiz de arabadan indikten sonra benim tarafıma geçti. "O iş mevzusunu karıştırmayacağımı sanma, dersin başlamadan git hadi."

Yanağından makas aldım ve koşarak yanından uzaklaştım.

Ders çıkışında kararmaya yüz tutan havaya bakarak dua ettim.

Umarım bu saatte açık bir kitabevi bulabilirdim. Üniversite çevresi olduğundan birçok kırtasiye vardı, ancak kırtasiyeler sadece soru bankası kalem, kâğıt sattığı için daha geniş çaplı bir arama yapmam daha mantıklıydı. Oldukça uzun süren kitabevi arayışıma Furkan'dan, Bade'den ve Batı'dan gelen cevapsız aramalar da eklenince daha da gerilmiştim. Sonunda kepenkleri kapanmak üzere bir kitabevi gördüğümde arabayı hızlandırarak durdurdum.

Kepenklerin kilidini kilitlemek üzere olan adamı bağırarak durdurdum. "Dur."

Elimi kalbime koydum. "Yapma." Adam ağzının tek tarafını kaldırmış şaşkınlıkla bakarken kendime geldim. Elimi kalbimden çekip suratımdaki ifadeyi düzelttim. "Ha amca şey ya kusura bakma iki dakika kapatmasan olur mu? Çok önemli bir kitap almam gerekiyor. Dersim var."

Adam, "Tövbe Tövbe," diyerek kepengi geri kaldırdı ve dükkânın ışıklarını açtı. İstediğim kitabı kolaylıkla bulup dükkândan çıktım. Cevapsız aramaları es geçerek Furkan'a mesaj attım.

Kime: Gri Kapüşonlu
"Yarım saat içinde falezlerde ol."

Bade'yi daha fazla delirtmemek adına kısa ama derdimi anlatan bir mesaj attım.

Kimde: Bade ayol Bade
"Ben iyiyim birkaç saat içinde evde olacağım merak etme."

Arama ve mesaj kabul etmemek için hattımı kilitleyip telefonu yan koltuğa attım ve arabayı Furkan'ın karşıma ilk çıktığı yere sürdüm. Arabayı yol kenarına bırakıp taş merdivenleri indim. Kayalıklara oturup denize bakarak beklemeye başladım. Furkan'ın sesini duyduğumda ayaklandım.

"Haziran." Beni görünce hızlandı.

"Neredesin kızım sen? Ne kadar merak ettim biliyor musun? Telefonları açsaydın bari." Bana sarılmak için kollarını açtığında birkaç adım geriledim. Yerdeki poşetten *Dudaktan Kalbe*'yi çıkarıp uzattım.

"Ne yapacağım ben bunu?"

"Onu önce okuyup sonra yakman gerekiyordu, sen okuduğuna göre sadece yakmalısın."

"Dejavu diyorsun ha?"

"Aynen," deyip poşetin dibindeki çakmağı ona uzattım.

Yağmur çiselemeye başladığında bir küfür mırıldandım. Umarım rüyamdaki gibi olmazdı. Bir gök gürültüsü daha patlayınca bön bön bana bakan Furkan'a bağırdım.

"Yak artık şunu yağmur hızlanacak."

Furkan kitabın on-on beş sayfasını bir araya topladı. Ancak çakmaktan bir türlü ateş çıkmıyordu. Sanırım gazı bitmişti. İyice sinirlenen Furkan, "S.kerim çakmağınızı," diye bağırıp çakmağı da kitabı da kayalıklardan aşağı fırlattı.

Bu fevri hallerine gülerken konuştum. "Rivayet gerçekleşti Furkan." O şaşkın şaşkın bakarken devam ettim.

"Rivayet gerçekleşti Furkan sevdiğin de seni seviyor."

O hâlâ boş boş bakınırken üzülmeden edemedim. Ne yani kendi anlattığı rivayeti mi unutmuştu.

"Furkan yemin ederim avelsin ya. Seviyorum, seni seviyorum."

Ensemde ve belimde baskı hissettiğimde gözlerimi kocaman açıp Furkan'a baktım. Gözleri kapalı dudakları dudaklarımdayken bir gök gürültüsüyle bardaktan boşanırcasına yağan yağmur damlaları nefes almak için ayırdığımız dudaklarımızın arasındaki boşluğu doldurdu.

Yağmur damlalarını daha fazla aramıza almamak için dudaklarımızın arasındaki mesafeyi bir kez daha kapattı. Ay ve yağmur damlalarının tek şahidimiz olduğu gecede.

Anahtarlıktaki son anahtarı da denedikten sonra arkamı döndüm.

Sırılsıklam kıyafetleri ve ıslak saçlarıyla gülümseyerek bana bakan Furkan birkaç adım attı bana doğru. Ben de bir adım atıp dip dibe olmamızı sağladım ve ilk konuşan ben oldum.

"Eve girer girmez üzerini değiştiriyorsun sonra da saçlarını kurulayıp uyuyorsun hasta olursun yoksa."

Gözlerini devirip daha geniş gülümsedi.

"Tamam anne." Bütün harfleri uzatarak söylediği için kıkırdayıp kafamı omzuna yasladım. Muhtemelen o da ıslak olduğu için kafamı boynuna yer edinerek öylece durdu. Biz hâlâ aynı pozisyondayken önünde bulunduğumuz kapı açıldı ve görüş açımıza elinde döner bıçağıyla Bade girdi. Furkan alayla gülümsedi. "Hayırdır bizi mi öldüreceksin, Bade?" "Seni değil enişte bey, ama yanındakini öldüreceğim."

Kollarını Furkan'ın kollarına sarmış beni içeri doğru çekip, "Hadi enişte bey görüşürüz," diyerek kapıyı kapatacağı sırada Furkan ayağını aralığa koyup kapının kapanmasını engelledi ve kapıyı sonuna kadar açtı.

Vücudunu içeri sokmadan dudaklarıma bir öpücük kondurup, "Çok kızma sevgilime," deyip ağzı beş karış açık Bade ve renkten renge giren beni bırakarak merdivenlere doğru koştu.

Bade kapıyı sertçe kapatıp bana döndü. "Ne diyor bu?" Gözlerimi kaçırdım. "Ne demiş ki?"

"Ay bu sevgilim dedi yoksa siz pis sevdicekler mi oldunuz? Gerçi zaten öyleydiniz ama ney..."

Lafını kestim. "Ay yeter Bade, sus artık." Ellerini yanaklarıma koyup okşadı.

"Utanır mıymışsın sen? Kıyamam." Ben daha da utanırken yanaklarımı okşayan ellerinden birini kaldırıp okkalı bir tokat geçirdi suratıma.

"Geri zekâlı insan bir haber verir öldüm burada meraktan."

"Özür dilerim ama şu elindeki bıçağı bir koysan tokat atarken yanağıma falan gelse hoş mu olurdu?"

Elindeki bıçağı ayakkabılığa koyup bana döndü. "Anlat hadi ne bu üstünüzün başınızın hali."

"Böyle giderse zatürree olacağım sen kahve yap, ben de üstümü falan değiştireyim." O başını sallarken odamdan kıyafetlerimi alıp banyoya geçtim. Üzerimi değiştirdikten sonra saçlarımı kuruttum. Fön makinesini kapatıp banyodan çıkarken üst katın banyosundan gelen fön makinesi sesine gülümsedim. Kahve kokusunu takip ederek koltuklardan birine yayılmış Bade'nin ayakucuna oturdum ve kahvemi aldım. Bir yudum aldıktan sonra konuşmaya girdim.

"Furkan'ın karşıma ilk çıktığı yere gittik. Sonra ben ona, onu sevdiğimi söyledim. O da..." Bade'nin elleriyle devam etmemi işaret etmesine rağmen cümlemi yarıda kesip sustum.

"Eee o ne dedi."

"Öptü."

"Hayırlı olsun o zaman."

Bardağımdaki kahvenin dibini görünce ayaklandım.

"Ben yatıyorum iyi geceler."

"İyi geceler." Bardağı mutfak tezgâhına bırakıp odama geçtim.

Sırt çantamın içindeki telefonları çıkartıp elime aldım.

Kimden: Gri Kapüşonlu

"İyi geceler sevgilim."
Kime: Gri Kapüşonlu
"İyi geceler."

Furkan'a cevap verdikten sonra rehberime girip Furkan'ın adını değiştirdim.

Patates suratlı pis sevdiceğim.

Avuç içimde hissettiğim kıpırtıyla gözlerimi araladım. Değişik birkaç ses çıkarıp ellerimi kendime çekerek uykuma devam edeceğim sırada aynı kıpırtıdan dizimde de hissettim. Yüksek sesle of çekip gözlerimi iyice araladım. Furkan yere oturmuş, siyah saçlarını dizime koymuş, gözleri kapalı öylece duruyordu. Saçlarına dokunup, "Uyuyor musun?" diye sordum. Cevap gelmedi. Tam o sırada kapı pat diye açıldı.

"Al işte bu da mı uyudu?"

Bade'ye mal mal bakarken devam etti. "Furkan'ı seni uyandırsın diye göndermiştim, ama gördüğüm kadarıyla o geri zekâlı da uyumuş."

"Geri zekâlı deme sevgilime," deyip kollarımı Furkan'ın başına sardım.

"Hem saat kaç ki?"

"Sekiz buçuk."

"Benim dersim yok Furkan'ın da yoksa uyusun, kahvaltıyı Batı'yla yapın."

Bade başını sallayıp, "Görmemişin sevgilisi olmuş..." diyerek odadan çıktı.

O çıkar çıkmaz Furkan'ı bir kez daha dürttüm.

"Furkan kalk bir saniye." Başını yavaş yavaş kaldırıp suratıma bön bön baktı.

Tekrar başını dizime koyacakken ellerimle tuttum. "Dersin varsa kahvaltı yap da çık, ben uyumak istiyorum."

Başını ellerimden kurtarıp tekrar dizime koydu. "Kalk da yanıma yat, belin ağrıyacak bak." Ayağa kalkıp eklemlerini kıtlattıkdan sonra yorganı kaldırma gereği duymadan kendini yanıma attı. Başını deliler gibi atan kalbimin üzerine yaslayıp ellerini belime koyduktan sonra nefesi düzene girdi. Gözlerim kapanmaya başladığında ellerimi saçlarının arasına daldırıp tarar gibi oynamaya başladım.

Furkan'ın kollarımın arasından çıkmasıyla gözlerimi açtım. Furkan sabahki uykusuz haline göre daha şirin bir gülümsemeyle bana bakıyordu. Kendime gelmeye çalışırken bütün yüzüme sulu sulu öpücükler kondurmaya başladı. Ben ellerimle onu engellemeye çalışırken ağzımdan çıkan kıkırdamalara engel olamamıştım. Bir eliyle iki elimi başımın üzerinde sabitleyip bir eliyle gıdıklarken sulu öpücüklerini hâlâ benden uzaklaştırmamıştı. Nefessiz kalacağımı anlayınca zorla konuştum.

"D...dur... ar...tıık..." devamını getiremeyip kahkaha atınca o da gıdıklamayı ve öpmeyi bıraktı, ancak elim hâlâ kelepçe misali bileklerimdeydi. Ben gözlerimi kapatıp gülümseyerek derin derin nefesler alırken ondan hiç ses çıkmamıştı. Gözlerimi açtığımda benim gülen yüzüme nazaran asık bir su-

ratla karşılaştım. Ben bir hata yaptığımı düşünürken fısıldadı.

"Sevgilim."

Bir süre başka birine mi dedi acaba diye etrafıma bakındım.

Ancak benden başka kimse yoktu. *Senden başka kime sevgilim diyebilir* diyen içimdeki Haziran'a göz devirip fısıldadım.

"Efendim."

Cevabımla birlikte kahkahayı basıp yanıma yatarken ellerimi serbest bıraktı. Kollarını bana sardı ve bir daha, "Sevgilim," dedi.

Ben de onun gibi harfleri uzata uzata, "Efendim," dedim.

O başını boynuma gömüp gülmeye devam ederken kaşlarımı çattım.

"Ya ne var sevgilim de sevgilim. Hem sen neden gülüyorsun ki? Komik olan ne?"

"Bir şey yok, sana sevgilim demek hoşuma gidiyor." Kıkırdarken yan taraftaki telefonu alıp saate baktım. "Vay be saat dört olmuş. Neredeyse dokuz saattir uyuyoruz."

"Bana kalsa seninle sonsuza kadar uyurum ama neyse." Bu mutlu anımızı bozan şey kapı zili olmuştu.

"Cidden mi ya ben sevgilimle rahat rahat vakit geçiremeyecek miyim?" Ben de aynı fikirde olsam da bir şey söylemedim.

"Homurdanma işte ben açarım kapıyı."

"Boş ver Badeler olsa anahtarla girerler demek ki önemsiz biri."

"Saçmalama Furkan ya açarım ben."

"Ben de seni tek gönderirdim."

Gözlerimi devirip onun gibi ayağa kalktım. Kollarını boynuma dolamış Furkan'la kapıya doğru ilerledik. Elimi kola uzatıp kapıyı açtım ve, "Yine mi sen ya, bir bitmedin," dememek için kendimi zor tuttum.

"Aaa hoş geldin Elacığım," dedim. Ne kadar "ne diye geldin de keyfimizi bozdun" demek istesem de.

Benim Ela dememle Furkan başını kapıya çevirdi, ancak kollarını hâlâ belimden çekmemişti. Ela, Furkan'ın bana sarılmış kollarına bakıp gözlerini devirerek yukarı kaldırdı ve bana küçümseyen bir bakış attı. "Hoş bulduk canım, Furkanlara gelmiştim ama evde kimse yoktu. Ben de her zamanki gibi buradadır diye düşündüm ki yanılmamışım. Harbi ya sen neden hep buradasın?"

"Sevgilimin yanında olmayı seviyorum, Ela, illa bir sebebi mi olmak zorunda."

"Yok ama neyse." Herkes susunca istemeye istemeye ben konuştum.

"E hadi ne dikiliyoruz kapıda geçsene içeri."

Ela içeri girip önden ilerlerken Furkan ve ben arkasından yürüdük. Ela koltuğa oturup kollarıyla hâlâ bana arkadan sarılmış olan Furkan'a baktı.

Sonra başını eğip bana, "Senin boyun kaç ya bir metre on santim falan mı? Baksana Furkan sana sarılmaya çalışırken kambur olacak," dedi. Kaşlarım çatıldı. Tam, *"Sana ne lan yalak,"* diyeceğim sırada Furkan araya girdi.

"Ben sevgilime böyle sarılmayı seviyorum. Baksana

şuna minicik bir şey. Al bunu böyle sonsuza kadar sarıl. Gıkım çıkarsa şerefsizim."

"Ha yok yani aranızdaki boy farkı çok yakışmıyor da ondan dedim."

"Boy farkı birbirimize âşık olmamıza engel olmaz hem bunlar fazla mantıksız sebepler," deyip önce boynumdan sonra yanağımdan öptü.

Ela, "Tamam ya bir şey demedik," deyip önüne dönerken Furkan beni koltuğa oturtup kendi de yanıma geçti. Kollarını boynuma dolayıp Ela'dan başka her yere bakmaya başladı. Bunu sırf ben kızmayayım ve trip atmayayım diye yaptığını biliyordum.

Ama az önce o kadar güzel konuşmuştu ki ona kızmam daha da imkânsızlaşmıştı. Saygısızlık olmaması için Furkan'ın kollarından kurtulup ayağa kalktım. "Çay kahve falan ne içersin, Elacığım?"

"Ben aslında Furkan'la birlikte akşam yemeği yeriz diye düşünmüştüm," diyerek Furkan'a gözlerini dikti. Furkan omuz silkip bana döndü.

"Eee tamam o zaman Ela sen bekle biz üzerimizi değiştirip gelelim."

Furkan, "Sen giyin hayatım, ben hazırım böyle gideceğim," deyince gözlerimi devirdim.

"Seni bu ameleyle aynı odada bırakır mıyım?" demek yerine, "Olsun hayatım sen gel," dedim.

Furkan anlamış olacak ki gülerek ayağa kalkıp peşimden geldi.

Onu odamın kapısının önünde durdurdum.

"Sen burada bekliyorsun, ben üzerimi değiştiriyorum."

O hâlâ gülerken gözüm içerden bizi izleyen Ela'ya kaydı. Yanaklarımı şişirip Furkan'ı da odaya soktum. O kahkaha atarken kaşlarımı çattım. "Furkan." Cırlamam üzerine gülmesini dizginleyip alnımdan öptü.

"Arkanı dön de üzerimi değiştireyim hadi." Eşofmandan kurtulup üzerime pantolon ve tişört geçirdim. Furkan'ın olduğu tarafa bakıp, "Dönebilirsin," dedim. Henüz benim olduğum tarafa dönmemesine rağmen sırıttığını görebilmiştim. "Aynanız da çok güzelmiş ha."

Ona cidden bunu yaptın mı gibisinden baktım ufak bir umutla.

Ben üzerimi değiştirirken aynadan beni dikizlemişti.

"Aman Furkan iyi ki arkanı dön dedik değil mi sana."

Ben kollarımla onu uzaklaştırmaya çalışırken o daha da sırnaştı.

"Vallahi hiçbir şey görmedim ama siyah iç çamaşırların çok güzelmiş," deyip bir kahkaha daha patlattı.

Sonunda kollarından kurtulduğumda, "Sen Ela'yla git yemeğe, ben gelmiyorum seninle hiçbir yere..." dedim.

"Ya bak vallahi hiçbir şey görmedim, sen dönebilirsin deyince açtım gözlerimi." Omuzlarımdan tutarak aynanın karşısına geçirdi. "Tişörtün çok ince iç çamaşırının rengini oradan gördüm. Hem çıkar şunu pazardan falan mı aldın?"

"Ne pazarı be? Ne kadar verdim ben o tişörte. Hem çıkarmıyorum."

"İnatçı," deyip kapının arkasındaki askılıktan kendininkiyle aynı olan gri kapüşonluyu çıkarıp kollarımdan geçirdi. Önüme geçip fermuarını da çekti. "Hah bak şimdi ne kadar güzel oldu," diyerek elimi tuttu ve beni odadan çıkarıp Ela'nın yanına yönlendirdi. "Hadi Ela biz hazırız çıkalım artık."

Otoparkta üçümüz de birbirimizin yüzüne bakarken Ela ortaya bir fikir attı.

"Herkes kendi arabasıyla gitsin?"

"Sevgilim ve ben benim arabamla gideriz sen de kendi arabanla gidersin."

Ela'nın yüzü düşerken birleşen ellerimize baka baka sordu: "Nereye gideceğiz?"

"Bizi takip et sen."

Furkan önce benim kapımı açıp beni bindirdi, kendi de bindikten sonra gaza bastı.

Araba anayola çıkarken Furkan, "Affettin mi beni?" diye sordu.

Yanaklarımı ısırırken cevapladım. "Kıyamıyorum ki."

"Ben kıyma değiı..."

Elimi kalbine koyarak onu durdurdum. "Furkan bu tavırlar, ergen ergen espriler yakışıyor mu hiç sana?"

"Ne yapayım? İnsanın sevgilisi küçücük olunca ergen ergen tavırlar sergileyebiliyor."

"Sen benim ergence davranışlar sergilediğimi mi ima ediyorsun, Furkan? Yazıklar olsun." Arabayı sahil kenarında bir restoranda durdurdu.

Arabadan inerek benim tarafıma geçti ve kapımı açıp dışarı çıkmama yardımcı oldu.

Çenesini başıma yaslayıp, "Seni çok seviyorum," dedi. İşini biliyordu ama ona kırılmıştım. "Boşuna kendini affettirmeye çalışma. Git başımdan. Madem halinden memnun değilsin, kendine daha olgun bir sevgili bul. Hatta Ela sence de çok iyi değil mi? Maşallah boyu da tam boyuna göre. Sevgili falan olsanız ya siz. Çok yakışırsınız. Kesin o benden daha olgun ve güzeldir. Hatta siz evlenin böyle boy boy çocuklar yapın, içlerinden en kısa boylu ve çirkin olanının adını da Haziran koy..."

Ela'nın da gelmesiyle sustum, Furkan küçük ellerimi koca ellerinin içine aldı ve cam kapıdan içeri girdik. Dört kişilik masada ben ve Furkan yan yana otururken Ela, Furkan'ın karşısına geçti. Furkan oturduğu yerden ellerini belime dolarken çenesini başıma yasladı. Sandalyemi ondan uzaklaştırmaya çalışırken tek elimle de Ela görmeden onu uzaklaştırmaya çalışıyordum.

Ona gerçekten kırıldığımı anlayınca Furkan ellerini tekrar elime alarak masanın üzerine koydu. Diğer eliyle garsonu yanımıza çağırıp mönü istedi.

Ben buraya daha önce hiç gelmediğimden seçimi Furkan'a bırakırken Ela salata ve ayran istedi. Furkan mönüye göz gezdirdikten sonra başını kaldırdı.

"İki porsiyon tavuk sote ve kola."

Başını indirip bana baktı.

"Uygun mudur?"

Omuz silkerken gözlerimi camdan dışarı çevirdim.

"Sen tavuk eti yemezdin, Furkan?"

Furkan, "Artık yiyorum," diyerek Ela'nın üstelemesine izin vermeden konuyu kapattı. Ancak Ela'nın soruları dur durak bilmiyordu.

"Ne zaman tanıştınız? Nasıl tanıştınız? Anlatsanıza biraz."

Ben ne diyeceğimi bilemezken Furkan gayet rahat bir şekilde, "Mantıken beş altı aydır tanışıyoruz, ama genel olarak üç yıldır," dedi.

"Anlamadım."

"Onu üç yıldır seviyorum, ancak söyleme cesareti bulamadığım için biraz gecikmeli bir ilişkimiz var." Ela yüzünü ekşitti.

"Hımm. Biz seninle kaç yıldır tanışıyorduk ya? On yıl mı, on beş yıl mı? Ve sen üç yıldır şu kızın peşinden mi koşuyorsun?"

"İlk olarak onun bir adı var ona bu, şu, o diyerek konuşma ve üç değil üç yüz yıl olsa da ondan vazgeçmem." Ela gözlerini devirirken konuyu değiştirdim. "Eee sen neden geldin İstanbul'dan?"

Panikle arkasına yaslandı. Ellerini göğsünün altında kavuşturup zaten kalkık ve ilk beş düğmesi açık gömleğinden dışarı taşan göğüslerini biraz daha kaldırdı. "Hiç yani bir sebebi yok, öylesine geldim."

Sinirden titreyen elimi ayağımı durdurmak için istemeye istemeye ayağa kalkıp ellerimi Furkan'ın elinden çektim.

"Lavaboya gitmem gerekiyor gelirim hemen."

Biliyordum. Ela'yla onu orada yalnız bırakmam saçma olmuştu, ancak biraz daha durursam o kızda saç baş bırakmazdım. Lavabonun kapısını açıp kabinlerden birine girdim. Klozetin kapağını kapatıp üzerine oturarak sakinleşmeyi bekledim. Kendimi dizginlemeyi başardığımda kapıyı açarak kabinden çıktım. Kabinden çıkar çıkmaz Ela'yı karşımda duvara yaslanırken gördüm.

Çıkmamla aynanın karşısına geçip çantasından çıkardığı koyu renk ruju dudaklarına yedire yedire sürmeye başladı. Ben de az önce onun yaslandığı duvara yaslanarak konuşmasını bekledim.

Bana döndü. "Gerçekten neden İstanbul'da değil de burada olduğumu merak mı ediyorsun?"

"Gerçekten neden burada olduğunu merak ediyorum, Ela."

"Furkan için geldim."

"Ha?"

"Furkan'ın seni gerçekten sevdiğini falan mı düşünüyorsun?"

İğrenç kahkahası lavabo duvarlarında yankılandıktan sonra konuşmasına devam etti. "Seni takıntı haline getirdiği için şu an yanındasın. İki gün sonra hevesi geçtiğinde seni herhangi bir çöp konteynırına atıp gidecek. Bense onu şu an bulunduğu çöplükten çekip ait olduğu yere, benim yanıma geri getirmek için bu şehirdeyim."

Yaslandığım yerden doğrulup ellerimi koynumda kavuş-

turdum. Göleğimdeki görünmeyen tozları silkip, "Benimle konuşurken şu düğmelerini kapat göğüslerinden yüzünü göremiyorum, mimiklerini anlayamıyorum."

Bir iki adım gerileyip onu süzdüm. "Kafanın içinde varlığından haberdar olmadığım o küçücük beynini daha mantıklı şeyler için kullan. Ha tasarruflu olmayı unutma lazım olur," dedim. Sol elimi kalbinin üzerine koyduktan sonra devam ettim. "Furkan'ın burası benim için çarpıyor ve ebediyen benim için çarpacak. Elleri benden başka kimsenin eline dokunmayacak. Gözleri hiçbir zaman başkasıyla çakışmayacak. Ve o mükemmel gülümsemesini benden başka kimseye bahşetmeyecek. Bunları kafana kazırsan hepimiz mutlu olabiliriz." Son kez ona doğru yanaşıp parmağımı tiksinircesine dudağına koyup rujunun büyük bir kısmının parmağıma bulanmasını sağladım.

"Rujunun rengi çok güzelmiş bir ara numarasını söylersin."

Elimdeki ruj lekelerini gömleğine sürttükten sonra lavabodan çıktım.

Hata yaptığımı bile bile restoranın arka personel giriş kapısına yöneldim ve dışarı çıktım. Her ne kadar Furkan'a haber vermek istesem de geri dönersem o kızı öldüreceğimi bildiğimden yoldan geçen bir taksiyi durdurarak evin adresi verdim.

Apartmanın merdivenlerini tırmanıp Bade'nin evde olmasını umarak kapının zilini çaldım. Kapı açılırken Bade'yi görmek için başımı kaldırdım. Ama yanılmıştım.

Kapıyı sırıta sırıta açan Batı'nın yüzü benim ağlamaktan şişen gözlerimi görünce düştü. "Ne oldu kız sana, gözlerin niye kızarık kızarık?"

Burnumu çeke çeke içeri girdim. Salonun kapısının önünde duran Bade büyük adımlarla yanıma geldi.

"Niye ağladın sen, hem Furkan nerede?"

Hıçkıra hıçkıra konuştum.

"O-o kız ne-neler neler dedi bana."

"O kız?"

Burnumu zilyonuncu kez çektim.

"Ela."

"Kız yenge o sarı çiyan üç beş bir şey dedi diye mi ağladın hem hâlâ Furkan'ın nerede olduğunu söylemedin."

"Bilmem ki benim gittiğimden haberi yok arka kapıdan çıktım."

"Nerdeydiniz ki siz?"

"Yemek yemeye gitmiştik o kızla."

"He sen de sevgilini bıraktın geldin öyle mi?"

Batı'yı içeriden yeni gelen Bade de onayladı.

"O kızla Furkan'ı yalnız mı bıraktın cidden yazıklar olsun."

Zaten bıraktığım için pişmandım, bir de Batı ve Bade üzerime gelince kendime bela okumaya başlamıştım. Arka cebimden telefonumu çıkardım.

Patates suratlı pis sevdiceğim. (9) Cevapsız arama

Al işte.

Nasıl merak etmiştir şimdi. Hemen kilidi açıp telefonu

kulağıma dayadım.

Açar açmaz resmen haykırdı. "Kızım sen deli mi edeceksin beni? Haber vermeden çıkıp gidiyorsun telefonlarını açmıyorsun. Kafayı yedim lan resmen!"

"Bağırma bana!" Sesimi alçaltıp devam ettim.

"Evdeyim hiçbir yere uğramadan geliyorsun, tamam mı?"

Onunla göz göze gelmesi bile benim için olası bir durum değildi.

Bu yüzden tedbir şarttı. Homurdana homurdana kapatınca telefonu cebime atıp odama geçtim. Üzerimdeki pantolondan kurtulduğumda kapım pat diye açıldı. Furkan'ın odayı tarayan gözleri sonunda bana sabitlendiğinde uzun bacaklarıyla bir iki adımda yanıma geldi.

"Sen ağladın mı? Hem neden gittin haber vermeden o kız ne dedi bilmi..."

Lafını kesip sarıldım. Benim sarılışımdan daha sıkı sarılıp biraz bekledi. Beni kendinden uzaklaştırıp yüzümü avuçladı. "Eee anlat artık ne oldu? Ne konuştunuz?" Gözlerim bir kez daha doldu.

"Antalya'ya seni benden almak için gelmişmiş de, sen beni sevmiyormuşsun da hıh. Bir sürü şey saçmaladı."

Yüzümü daha sıkı kavradı. "Bak ben üç yıldır son beş altı ayın hayalini kuruyorum. Başta Ela olmak üzere ne senin ailen ne benim ailem senden vazgeçmemi sağlayamaz tamam mı?"

Başımı salladım. "O kızı hiç sevmiyorum. O kadar sev-

miyorum ki onu kazığa oturtmak istiyorum."

Çenesini başıma koydu. "Seni ağlattığı için ben de sevmiyorum."

Beni tekrar kendinden uzaklaştırdı. "Şimdi evden çıkıyoruz ve yemeğimizi yiyoruz kimsenin rahatsız etmesine izin vermeden."

Başımı salladım.

"Sen çık ben üzerimi değiştireyim."

Baştan aşağı süzdü.

"Gerek yok böyle de iyi."

Ben de boynumu eğip üzerime baktım.

Siyah eşofmanım bacaklarımın üst kısmını sarmış dizlerimden sonrası salaştı. "Peki," deyip koluna girdim. Birlikte odamdan çıkıp salona geçtik.

Bizi kol kola gören Bade ve Batı gülümsedi. "Gereksizlerin aranıza girmesine izin vermeyin." Bade ve Batı muhabbetine dönerken biz evden çıktık.

Arabayı işlek caddelerden birinde durdurup daha önce gördüğüm ancak gitmediğim kafeye benzer yere girdik. Çift kişilik masalardan birine oturtup yine tavuk ve kola siparişi verdik. Güle oynaya yemeğimizi yiyip eve geçtik.

Bade'nin uyumuş olma ihtimalini düşünerek kapıyı anahtarımla açtım.

Furkan'a dönüp ellerimle öpücük atarak eve girdim. Sessiz adımlarla odama ilerleyip yatağıma uzandım. Güzel başlayan günümüzde küçük birkaç sıkıntı yaşasak da sonuç olarak güzel bitmişti. Olsundu.

* * *

Elimdeki kitapları yan koltuğa koyup anahtarı yatağına yerleştirdim.

Arabanın motorunu çalıştırdıktan sonra diğer arabaların aralarından sıyrılarak anayola çıktım. Arka cebimden aldığım telefonun rehberinden Furkan'ı buldum.

Patates suratlı pis sevdiceğim aranıyor...

"Efendim."

"Neredesin?"

"Eve geçiyorum güzelim. Sen?"

"Ben de yeni çıktım annemlere uğrayacağım haberin olsun dedim."

"Peki ama çok gecikme."

"Gecikmem," diyerek telefonu kapattım. Navigasyondan Burak'ın attığı konumu kolaylıkla bulup geniş bahçeli iki katlı evin önünde arabayı durdurdum. Demir kapıdan girdikten sonra kapının zilini çaldım. Zilin sesi durur durmaz kapı açıldı ve karşımda elleri yüzü ve kıyafetleri una bulanan annemi gördüm. Muhtemelen geleceğimden haberi bile yoktu. Bunu yüz ifadesindeki şaşkınlıktan anlamak pek de zor olmamıştı.

"Annem, sen mi geldin? Keşke daha önceden haber verseydin hazırlık yapardım."

"Burak'ın haberi vardı ama eğer müsait değilsen..."

"Saçmalama gir içeri." Ceketimi çıkarıp kapının dibindeki portmantoya astım. Annem unlu elleriyle salonu gös-

terdi. "Sen Burak'ın yanına geç ben üstümü başımı değiştirip geleceğim." Başımı sallayıp dediği yere gittim. Büyük televizyon ünitesinin önündeki minderlerden birinde oturan Burak kendini maça ve elindeki konsola öyle bir kaptırmıştı ki beni fark etmesi için çıkardığım seslere rağmen geldiğimi anlamamıştı. Telefonun kamerasını ayarlayarak arkasına geçtim.

Kollarımı boynuna sarıp dudaklarımı yanaklarına bastırarak gözlerimi kapattım. Telefonun ses açma kapama düğmesine basarak fotoğrafımızı çektim. Burak yerinden sıçrayıp bana baktı.

"İnsan bir ses verir senin yüzünden gol yedim işte."

Yanağını *sweatshirtünün* koluna sildi.

"Bir de sulu sulu öpüyor ya."

Sildiği yerleri bir kez daha öptüm. O ise bir daha silmek yerine bana sarıldı. Kollarından çıkıp yanındaki mindere oturdum. Diğer kolu elime aldım. "Vay vay vay, abla sen PES oynamasını da mı bilirdin?"

"Tabii oğlum ne sandın ablanı?" Ayarlardan maçı çift kişilik yapıp ikimize de yabancı takımlar verip oyunu başlattım. Oyunu bitiren son golü de attığımda sevinçle zıplayarak anneme sarıldım.

"Bak gördün mü nasıl yendim oğlunu?"

"Hava kararda ben kalkayım artık," diyerek ayaklandım. Burak ve annemle kısaca vedalaşıp arabama bindim. Arabayı çalıştırırken Bade'yi aradım.

"Efendim."

"Ben eve geçiyorum da alınacak bir şey var mı?"

"Alınacak bir şey yok kendin gel yeter." Telefonu kapatıp yan koltuğa attım. Anahtarı çevirerek anayola çıktım.

Burak'la çekindiğimiz fotoğraflardan bir tanesini seçerek Instagram'a attım.

Telefonu masaya bırakarak bir kolumla hırkama sarılıp diğer elimle fincandaki kahveden bir yudum aldım. Telefona bildirimler gelmeye başladığında konuşmak için açtığım ağzımı kapatarak telefonu aldım.

Son attığım fotoğrafa gelen yorumlara göz devirip fotoğrafı sildim.

"Oha Furkan'la ayrılmışlar mı?"

"Aman iyi oldu hiç yakışmıyorlardı."

Omon oyo oldo hoç yokoşmoyolordo.

"Yoksa aldatıyor mu bu paçoz gül gibi çocuğu."

Az önce sildiğim fotoğrafı bir daha paylaşarak açıklama kısmına *brother* yazarak bir daha attım.

Sonrasında gelen bildirimlere dikkat etmeyecektim, ama tek bir bildirim dikkatimi çekti. Hayır hayır iki oldu.

@Furkankaraduman; Geliyorum Haziran.

Yorumuna gelen kıskançlık dolu cevapları es geçerek Cihan'ın attığına girdim.

@CihanYalçın yorum yaptı:

"Oh ya biz burada havuz problemi çözelim siz kop kop."

Cihan'ın profiline girerek fotoğraflarına bakmaya başladım.

Dikkatimi çeken, daha doğrusu aklıma gelen şeyle Cihan'a Whatsapp'dan mesaj attım.

Kime: Cihan

"Cihan?"

Kimden: Cihan

"Buyur bacım."

Kime: Cihan

"Sana bir şey sormam gerek."

Kimden: Cihan

"Sor bacım."

Kime: Cihan

"Tanıştığımız zaman sen elin yüzün mosmor gelmiştin, hatta beni binada görmüştün ama pas vermemiştin. Hatırladığına eminim. O zaman ne olmuştu?"

Kimden: Cihan

"Bunu pis sevdicek ikiye (geri zekâlı sevgiline) sor.

Kapı çalınca ayaklandım. Koridorda yürürken Cihan'ın mesajını cevapladım.

Kime: Cihan

"Sensin geri zekâlı."

Telefonu cebime koyarak kapıyı açtım. Çatık kaşlı Furkan açar açmaz çemkirdi. "O fotoğraftaki samimiyet ne lan?" Ufak bir tokat attım yüzüne. "Ne bağırıyorsun lan fotoğraf işte."

"Onu ben de biliyorum zeki sevgilim. Neden o kadar sa-

mimi, neden öpüyorsun? Daha beni bile öyle öpmedin."

Kollarımı beline sarıp ellerimi sırtında birleştirdim.

"Kıskanma hemen. O benim kardeşim," ondan ayrılıp iki yanağını da sıka sıka öptüm.

"Oldu mu şimdi bak seni de öptüm." Cevaplamayarak içeri girdi. Bu onun dilinde, *"Sana trip atıyorum, ama on beş dakika içinde sarılacağım,"* demekti.

Kendimi affettirmek için peşinden koşturarak kollarımı arkadan sarıp göbeğinde birleştirdim. Ben başımı sırtına koyarken o da durdu.

"Affetmeyeceğim," diye mırıldandı. Affedecekti. Bunu kendisi de biliyordu. Yüzüne sulu sulu öpücükler kondurdum.

Ve ne mi oldu?

Dayanamadı. Kollarını bana sarıp öylece bekledi.

"Enişte bey hoş geldin."

Benden ayrılıp Bade'ye gülümsedi. "Hoş bulduk."

"Rica etsem şu pis sevdiceğine bir şey der misin?"

"Ne oldu ki?"

Ben de Furkan gibi merakla Bade'ye baktım.

"Açım ben yemek yapsın."

Ben göz devirirken Furkan kıkırdadı.

"Ben de bir şey sanmıştım ya."

"Evet ya hem benim sevgilim senin kölen mi?" diyerek beni bir kez daha kendine çekti. Bade ayaklarını sürüye sürüye odaya girerken biz de peşinden girdik. Çift kişilik koltuğa oturduğumuzda aklıma gelen soruyla kafamı kaldırdım.

"Bir şey soracağım."

"Hımmm?"

"Cihan'a ne yaptın sen?"

Yutkunuşunun sesini duyarken elini saçlarıma koyup cevapladı.

"Ne yapmışım ki?"

"Bilmiyorum onun yüzüne ne olduğunu sorduğumda sevgiline sor demiş..."

Duraksarken gözlerim kocaman açıldı.

"Hıh lütfen ben dövmedim de hadi."

Başını önüne eğdi. Eğdiği kafasına sertçe vurdum.

"Geri zekâlı ne diye dövdün çocuğu o zaman tanımıyordun bile."

Eliyle kafasını tutarak bana döndü. Omuz silkerek, "Kıskandım," dedi.

"Kıskandın diye dövmen mi gerekiyordu?"

"Şimdi lafım yok, ama o zaman daha ben seninle yüz yüze konuşamamışken o öyle samimi olması hoşuma gitmedi."

"Olsun ama dövmen gerekmezdi."

Ondan beklenmeyecek şekilde, "Özür dilerim," diye mırıldandı.

Ama bunu konunun kapanmasını istediği için söylediği belliydi.

"Asıl özür dilenmesi gereken ben değilim, ama neyse," diyerek arkama yaslandım. Bade eline telefonunu almış bizi dikkate almazken biz boş boş duvara bakıyorduk. Kapının

çalmasıyla Bade odadan çıktı. Odaya tekrar geldi, ama bu kez yanında Batı vardı.

Onlar birlikte koltuğa oturmuş derin bir sohbete dalmışken biz hâlâ boş boş etrafa bakınıyorduk. Furkan yanımdan kalkıp balkona doğru ilerleyince peşinden gittim. Taburelerden birine oturup elini cebine atarak sigara çıkardı. Karşısındaki tabureye geçtim.

"Sen sigara içer miydin?" Sigaranın ucunu çakmakla yaktı.

Ağzındaki dumanı dışarı bıraktıktan sonra, "İçerdim," dedi.

"Hiç görmemiştim," diye mırıldandım. O ise cevap vermeyip sigarasını içmeye devam etti. Sigarasını balkon tırabzanındaki küllüğe bastırıp ayağa kalktı. Ben de kalkınca kolumu tutarak içeri girdi.

Üç kişilik koltukta kafalarını birbirine yaslamış Bade ve Batı'yı görünce Furkan'a döndüm. "Uyandıralım şunları belleri tutulmasın."

"Boş ver onları hadi film falan izleyelim giderken uyandırırım ben."

Omuz silkip kolumu ellerinden kurtarıp odama geçtim. Bilgisayarı alıp odadan çıkacağım sırada Furkan odaya girdi.

"Burada izleyelim uyanmasınlar." Başımı sallayıp bilgisayarı eline verdim. Yorganın altına girerek onunda gelmesini bekledim. Yanıma gelip sırtını yatak başlığına dayanarak bacaklarını yorganın içine aldı. Bilgisayarın kapağını kaldırıp açtı.

"Ne izleyelim?"

"Bilmem ki fark etmez."

"Peki," deyip film izleyebileceğimiz bir siteye girdi. Aksiyon kategorisinden daha önce adını duyduğum, ama izlemediğim bir film açtı. Beni kendine çekip kollarını sararak ceketimin kapüşonunu başıma geçirdi.

Kendisi de aynısını yapıp filmi başlattı. Filmin reklamı bitene kadar izledim.

Ama filmin giriş müziğinden sonrası yoktu. Belki benden bile ağır olan kirpiklerimi taşımakta zorlandığım için başımı omzuna koyup filmin bitmesini beklemeden gözlerimi kapattım.

Bade'nin cızırtılı gelen sesiyle gözlerimi aralamaya çalıştım.

Batı da odaya girince konuşmalarına kulak misafiri oldum.

"Bak şunlara bak biz sabaha kadar koltukta kütük gibi olalım bunlar kuş tüyü gibi yatakta yatsın." Ajan edasıyla Batı'nın omzuna yasladı. "Bunun bir intikamı olmalı." Batı da onu başıyla onayladı. "Haklısın." İkisi de birbirine aynı anda bakıp sinsi sinsi sırıtarak başlarını salladı ve odadan çıktı. Tam rahat bıraktıklarını düşünüp uykuya devam edeceğim sırada burnuma giren su damlaları buna engel oldu. Ben hızla olduğum yerden hoplarken Furkan da benden farksız değildi.

Furkan, "N'oluyo lan?" diye bağırırken, ben yerde te-

pinerek gülen Batı ve Bade'ye bakıyordum boş boş. Furkan ve ben de aynı onlar gibi birbirimize bakıp kafamızı salladık. Furkan Batı'nın ensesinden tutarken ben de Bade'nin ensesinden tuttum. Onu sürükleyerek balkonun kapısını açtım. Yağmurdan dolayı ıpıslak olan zemine Bade'yi 'şlap' diye bıraktım. Furkan da aynısını Batı'ya yapınca gülümseyerek kapıyı kilitleyip Furkan'a döndüm. Sanki az önce hiçbir şey olmamış gibi, "Günaydın," deyip ıslak dudağını ıslak yanağımla buluşturdu.

"Günaydın."

"Ben evime geçeyim sen de üzerini değiştir. Evden beraber çıkalım kahvaltıyı dışarıda yaparız."

Başımı sallayıp balkonu gösterdim.

"Bunlar ne olacak?"

"Evden çıkarken kapıyı açarsın."

Başımı yine sallayıp onu evden çıkardıktan sonra odama geçtim.

Balkonun perdesini çektikten sonra dolabıma yöneldim. Antalya'dan beklenilmeyecek şekilde hava sağanak yağmurlu olduğu için üzerime boğazlı bir kazak ve kalın bir tayt geçirdim. Gerekli olabilecek kitapları sırt çantama doldurduktan sonra telefon ve anahtarımı çantama atarak balkonun kilidini açtım. Dikkatinizi çekerim ki sadece kilidini açtım. Onlar kapıyı açıp balkondan çıkana kadar evden çıkarak çelik kapıyı çektim. Ayakkabılarımın bağcıklarını bağladıktan sonra basamak atlaya atlaya üst kata çıktım. Zile bastıktan sonra merdivene dayanarak beklemeye başladım. Kapıyı

gülerek açan Furkan'ın beni görünce yüzü düştü. Ben nedenini anlamazken beni belimden kavrayarak eve doğru çekti.

"Ne oldu ya? Ne bu şiddet bu celal?"

"Şu merdivenlere yaklaşma diyorum sen gidip pervazına yaslanıyorsun."

Düşünceliliğine gülümsemek istesem de yapmadım. Oldukça stresli görünüyordu zaten.

"Tamam ya kızma. Hem bir kere düştüm diye bir daha merdiven kullanmayacak mıyım?"

"Kızmadım güzelim, ama korkuyorum işte bir kere yaptım o dikkatsizliği, bir kere tattım kaybetme duygusunu. Bir kez daha yaşamak istemiyorum."

Gülümsedim.

"Neyse ya hadi çıkalım."

"Tamam ceketimi alayım," deyip tekrar içeri girdi.

O da ayakkabılarını ayağına geçirince koluna girdim ve merdivenleri inmeye başladım. Tam bizim kattan ineceğimiz sırada kapı açıldı ve içeriden tir tir titreyen Bade ve Batı çıktı. Biz merdiven aralığından onları izlerken Batı üzerini değiştirmek için yukarı çıkarken Bade de içeri girdi.

Biz de arabaya binerek okula yakın bir simit sarayının önünde durduk.

Arabadan indikten sonra masalardan birine oturup kahvaltılık sipariş ettik.

Keyifli keyifli kahvaltımızı bitirdikten sonra okula geçtik. Benim fakültemin önünde durduğumuzda ona döndüm.

"Dikkat et kendine çıkışta konuşuruz, tamam mı?"

"Tamam," deyip alnımı öptü. Arabadan inerek fakültenin kapısından girdim.

Sınıfa girdikten sonra, yüzüne parfüm sıktığım çocuğun yanına oturdum, çünkü tek boş yer orasıydı. O başını çevirip beni süzdükten sonra, tekrar tahtaya döndü, umursamazlığına şaşırmadan kollarımı birleştirip onun gibi tahtaya döndüm.

Dersten çıkar çıkmaz ellerim cebime gitti. Rehbere girip Furkan'ın numarasını buldum. Uzunca çalan telefondan açmayacağını anlayıp tam kapatacağım sırada sesini duydum.

"Efendim."

"Neden açmadın o kadar?"

"Telefon sessizdeydi son anda gördüm."

"Ha şey ya ben çıktım da senin dersin var mı?"

"Birkaç dersim daha var istersen bekle."

"Saatlerce bekleyemem, eve geçerim, görüşürüz sonra."

"Sen bilirsin, güzelim, görüşürüz."

Okulun karşısındaki taksi durağına geçip bir taksiye binerek evin adresini verdim. Kapıyı çalarak Bade'nin açmasını bekledim. Ancak herhangi bir hareketlenme olmayınca çantamı karıştıra karıştıra anahtarı buldum ve kapıyı açtım. Çantamı odama bıraktıktan sonra üzerime eşofman geçirdim. Bade'nin Batılarda olabileceğini düşünerek evden çıkıp merdivenleri tırmandım. Zile basarak açılmasını bekledim. Yine açılmayınca tekrar kendi evime indim ve Furkan'ın verdiği anahtarı alıp tekrar yukarı çıktım.

Kapıyı açtıktan sonra mutfaktan gelen kıkırtıları takip ettim.

Mutfağın kapısından girdiğimde gözlerimi kırpıştırma gereği duydum.

Bade'nin dudaklarını kendi dudaklarıyla birleştiren Furkan'a doğru ilerledim. Onu Bade'den ayırarak kendime çevirdim. Titreyen elime rağmen, en sert tokadımı yüzüne indirdim ve arkamı dönüp gözyaşlarımı onlardan sakladım. Bir düşme vakasını daha kaldıramayacağım için ayaklarımı dizginlemeye çalışarak merdivenleri inmeye başladım.

Beni ciddi ciddi aldatmıştı.

Güya daha birkaç saat dersi vardı.

Artık yakılacak bir kitap yoktu.

Kitabı yırtmıştı o.

Paramparça etmişti.

Kalbim gibi.

Eve girer girmez odama koştum. Dikkat etmeden birkaç parça kıyafet ve cüzdanımı aldıktan sonra evden çıktım. Arabama bindikten sonra zır zır çalan telefonu elime aldım.

Patates suratlı pis sevdiceğim arıyor...

Hangi yüzle arıyordu ki. Kız kardeşiniz ve erkek arkadaşınızı öpüşürken bastıysanız hayat olması gerektiğinden daha zordur. Eve yakın olan bankanın önünde arabayı durdurdum. Bankamatiğin sırasını bekledikten sonra babamın verdiği karttan para çektim. Ne olur ne olmazdı.

Pansiyonların sık bulunmadığı ara sokaklardan birinde arabayı durdurdum.

Sokakta sakin adımlarla yürürken led ışıklarla yazılmış *pansiyon* yazısını gördüm. Fazlasıyla küçük, yere gömülü

kapıdan girdikten sonra küçük masanın önüne geçip saçı sakalı birbirine karışmış adamın dikkatini çekmek için öksürür gibi yaptım. Adamın kafasını kaldırıp beni arsızca süzmesini umursamamaya çalışarak konuştum. "Ben boş bir oda tutmak istiyorum."

"Sen iste yeter güzelim," diyerek arkasındaki anahtar asılı yere döndü.

'Güzelim.'

Oysaki bu kelimeyi, onun ağzından, tapılası sesiyle duymak ne kadar hoş hissettirirdi. Adam elindeki yeşil anahtarlığı uzatınca almak için eğildim. Adam anında anahtarı geri çekip, "Hazırlıklı ol," diyerek anahtarı avucuma koydu.

Anahtarı almış merdivene yöneldiğinde arkamdan seslendi. "Odan koridorun sonundaki oda." Küçük bir kahkaha attı. "Kral dairesi."

Umursamayarak dediği tarafa yöneldim. Odaya girdikten sonra sırt çantamı kapının arkasına astım. Kirden görünmeyen çarşafı yataktan çektikten sonra bir tık daha temiz olan bazaya oturup ağlamaya devam ettim.

Bade.

Aylardır dertlerime sırdaş olmuştu, bir nevi kız kardeşimdi.

Üzüldüğümde veya sıkıntılı zamanlarımda sığındığım kollar listesinde ilk sıralardaydı. Bu saatten sonra onunla aynı evi bile kullanmazdım.

Ne Bade'yi ne Furkan'ı sonsuza kadar görmek istemediğimden emindim.

Kirli yatağa tiksine tiksine uzandım. Resmen küf kokuyordu yatak. Ama bu gecelik idare etmeliydim. Ağlamaktan ağırlaşan gözlerim yüzünden uykuya dalmak üzereyken açılan kapının arkasındaki duvara çarpma sesi yankılandı odada. Gözlerim de eşzamanlı açılırken kafamı kapıya çevirdim. Pansiyon sahibi sırıta sırıta yatağa yaklaşırken yataktan kalkarak geri geri gitmeye başladım.

Sırtım tozlu duvara değdiğinde adam dibimde bitmişti. "Güzel zamanlama," diye hırlayıp ellerini vücudumun dört bir yanında gezdirmeye başladı.

Çığlıklarım odayı inletirken adamın ağzı boynuma doğru yöneldi ve köprücükkemiğimi kemirmeye başladı. Kollarımla ondan kurtulmaya çalışırken kapı açıldı ve benim çığlıklarımı bastıracak sesler duyuldu.

"Teslim ol."

"Ellerini kaldır."

Biri büyük avuçlarıyla gözyaşlarımı sildiğim ellerimi tuttu. Üniformasından polis memuru olduğunu anladığım adam demir kelepçeleri ellerime geçirdi. "Ben bir şey yapmadım ki." Ağzımdan çıkan hıçkırıklar yüzünden dediğimi ben bile anlamamıştım. Adamın tepki vermemesine şaşırmamak gerekirdi. Adam kollarımı kavrayıp beni odadan çıkarırken bütün odalardan polisler tarafından kolları tutulmuş benim gibi kelepçeli kadınlar ve erkekler çıkıyordu. Ama aramızda tek bir fark vardı.

Kadınların üzerinde benim bakmaya utandığım derecede renkli renkli gecelikler varken erkeklerin birçoğunun

üzerindeyse *boxer* ve atlet vardı.

Başım eğik ağlaya ağlaya merdivenleri inerken nasıl bir yere düştüğümü düşünmeden edemedim.

Sanki otel yokmuş gibi ne diye böyle bir çöplüğe gelmiştim ki.

Memur beni küçük bir kapıdan geçirdikten sonra polis aracının sürmeli kapısını açıp içeri doğru itekledi. İki tarafımda birer memur oturunca araba çalıştı.

Ben hıçkırmaya devam ederken arabayı kullanan memur, "Sus lan zırlama artık," diye bağırdı. Kükremesiyle hıçkırıklarım birkaç saniyeliğine daha da çoğaldı. Ama polisin ikazı aklıma gelince kendimi durdurdum. Araba daha önce önünden geçtiğim ama hiç içine girmediğim karakolun bahçesinde durdu.

Arkamızdaki arabalar da durunca arabadan indik. Memurlar tekrar koluma girerken cam kapıdan içeri girdik. Beni, o pansiyonun sahibini ve birkaç kişiyi daha ayırdıktan sonra kalanları başka bir odaya soktular.

Arkamızdaki *genel müdür* yazan kapıdan girerken o adamdan oldukça uzak durmaya çalışıyordum. Masada oturan ellili yaşlardaki üniformalı adam en baştan başlayarak hepimizi süzdü.

En son bana da bir bakış attıktan sonra başını başka yöne çevirdi. Ancak başını çevirmesiyle bana dönmesi bir oldu. Yanımdakileri bir kez daha süzüp tekrar bana döndü. Burnumu çekip hıçkırdım.

Genel müdür olduğunu tahmin ettiğim memur, "Neden

ağlıyorsun? Ahlaksızlığına mı?" dedi. Gözyaşlarımı omzuma sildim. Bu muamele hiç güzel hissettirmiyordu, artık emindim.

"Beni böyle yargılayabileceğiniz bir şey yapmadım."

"Hadi ya. O zaman o pansiyonda ne işin vardı? Hem senin kıyafetin..." deyip sustu. Başını diğer kadınlara çevirdi.

Kafasını, "cık cık cık," diye sallayarak arkamdaki memura işaret verdi.

"Şunların üzerine bir şey verin."

Ellerini hayırdır dercesine sallayıp, "Senin kıyafetler?" dedikten sonra soru sorar gibi baktı.

"Ben suçlanacak bir şey yapmadım, sadece konaklama ihtiyacı duyduğum içim oraya gittim."

Diğer memur kadınların üzerine battaniye örterek odadan çıkarken genel müdürle yalnız kalmıştık.

"Sen şu olayın aslını bir anlatsana kızım."

Bir an, az önce bana ahlaksız diyen adama ne oldu? demek geldi içimden ama sustum. İşi yokuşa sürmenin anlamı yoktu.

"Ailem İstanbul'da yaşıyor kız kard..."

Dilim sürçmüş gibi yaptım. İçim yanıyordu.

"Arkadaşımla buraya üniversite için geldik. Bir sorun çıktığı için bu gece bir yerde kalmam gerekiyordu en çabuk orayı bulabildim. Uyumak üzereyken o adam girdi odaya. Sonrası malum zaten."

Başını salladı. "Peki madem. Şimdilik sana inanıyorum.

Seni karakoldan alabilecek bir yakının var mı?"

Düşüncelerimin içinde boğuldum.

Yok oldum.

Arayabileceğim biri yoktu.

Furkan mı?

Bade mi?

Kendime sunduğum seçeneklere kahkaha atmak isterdim ama ortam fazla ciddiydi.

Tek çare olarak aklıma Batı geldi.

Furkan'ın kardeşiydi ama başka arayabileceğim kimse de yoktu.

"Var."

"Tamam o zaman," deyip masanın kenarında duran kılıflarından benim olduğunu anladığım telefonların ikisini de önüme ittirdi.

"Ara bakalım." Ellerimdeki kelepçeleri çözer çözmez kendi telefonumu alarak rehbere girdim.

Telefon anında açılırken Batı, "Alo Haziran sen misin?" diye sordu kim olabilirdi başka.

"Benim Batı."

"Nerdesin kızım sen atarlı atarlı tokadı suratıma yapıştırıp çıktın evden, Furkan delirdi bakmadığımız yer kal..." Birkaç hışırtıdan sonra tapılası ses kulaklarımla buluştu. "Alo gecenin bu saatinde neredesin sen kızım? Haber vermeden çekip gidiyorsun her şeyi de yanlış anlamışsın zaten." Kelimelerin kifayetsiz kaldığı andaydım belki de.

Bana ihanet ettiklerini sanmıştım oysaki.

Sevdiğim adam ve kardeşimin bana ihanet ettiğini sanmıştım.

"Haziran cevap versene neredesin gelip alayım seni."

"Karakol." İç çekip bir kez daha tekrarladım. "Karakoldayım."

"Ne karakolu lan. Olduğun yerden ayrılma hemen geliyorum."

Telefon kapanırken titreyen ellerimle telefonu yere doğru bıraktım.

Telefonun yere çarparken çıkardığı ses hıçkırık seslerime karıştı.

Ne yani o öpüşenler Batı ve Bade miydi?

Salak kafam. Furkan'ın bileğinde hayvan gibi dövme vardı. Ne diye bakmamıştım ki.

Hıçkırıklarım iç çekişlere dönerken gün içersinde ne kadar çok şey yaşadığımı düşündüm.

Önce sevgilimle kardeşimin benim arkamdan oyun çevirdiğini düşünmüştüm. Sonra tacize uğramıştım ve şimdi de asıl ihanet edenin ben olduğunu anlamıştım.

Memur kaşlarını çattı. "Ne güzel suçsuzluğun ortaya çıktı neden ağlıyorsun ki?"

Duymayacağını bildiğim şekilde fısıldadım.

"Ben çok kötü biriyim."

Duymadığından, "Hıh," dedi. Ama ben *"bir şey yok"* der gibi başımı sallayıp deri koltuğa oturup boş boş duvara bakındım.

Memur önündeki dosyalara dönünce gözlerimi kapatıp

öylece durdum.

"Bırakın lan." Kükreme sesinden hemen sonra kapı açıldı ve içeri Furkan girdi. Evet bu sefer ilk önce bileğine baktım. O bana doğru gelirken ayağa kalktım. Anında o kollarını belime dolarken ben de gecikmedim.

Derin derin aldığı nefesleri biraz sakinleşince bizi ayırdı.

Saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdı.

"Her şeyi yanlış anlamışsın o ben değil..."

"Biliyorum." Hızla benden ayrılıp başını ellerinin arasına aldı. "Allah kahretsin ne kadar korktuğumdan haberin var mı senin?"

Gözlerimdeki yaşlar milyonuncu kez firar ederken bütün gün dur durak bilmeyen hıçkırıklarım da gün yüzüne çıktı.

"Özür dilerim. Çok özür dilerim."

Ben aynı şeyi tekrar ederken beni yeniden kendine çekti.

"Şşşttt tamam bu konuyu sonra konuşacağız, ama senin burada ne işin var?"

"Pansiyona gitmiştim. Sahibi ban..." devamını getirememiştim.

"Ne yaptı lan ne yaptı sana?"

Furkan beni omuzlarımdan sarsarken vücudumu taşıyamadım.

Belimden tutarak az önceki deri koltuğa oturtup dizlerinin dibine çöktü.

"Sakinleş ve anlat güzelim. Sana ne yaptı?"

"Bir şey yapamadı ama yapacaktı."

"Nasıl?"

"Son anda polisler geldi."

Memur araya girdi ve konuşmaya başladı. "Arkadaşınızın gittiği pansiyona fuhuş operasyonu yapıldı. Yanlış anlaşılmadan dolayı onu birkaç saat misafir ettik. Neyse ki son anda yetişmişiz bir şey yapamamış şerefsiz."

Furkan, "Pezevenk," diye homurdanırken ayağa kalktım. Furkan da kalkınca ona yaslanarak yürümeye çalıştım. Furkan memurla konuştuktan sonra dirseklerimden tutarak beni odadan çıkardı.

Kapıyı açar açmaz karşıdaki koltuklarda o adamı görünce, "Hıh," deyip başımı Furkan'a gömerek adama baktım.

Furkan bakışlarımı takip edip adamı görünce, "Bu kim?" diye fısıldadı.

"O."

İlk başta bir şey anlamasa da çok geçmeden, "Orospu çocuğu," diye tısladı.

Beni sakin sakin duvara yaslayıp karşımda duran adamı yakasından kavradı.

Adamı yanındaki polislerden çekip yere attı. Üstüne çıkıp adamın sakallı suratını yumrukladı.

Sadece izlememe rağmen benim bile canım acımıştı. Hıçkırıklarım ve adamın iniltileri kalabalık koridorda yankılanıp Furkan adamın başını fayansa çarparken beni görünce ayağa kalkıp yanıma geldi.

Kollarını bacaklarımdan ve koltuk altlarımdan geçirdik-

ten sonra hızlı adımlarla yürümeye başladı.

Furkan arabadan iner inmez beni kucaklayarak arka koltuktan indirdi. Kafam yerine gelirken gözlerim tekrar kapandı. Ama bilincim hâlâ açıktı. Merdivenleri zorlanmadan çıktıktan sonra zile bastı. Kapı anında açılırken Bade'nin sesi kulağıma geldi.

"Oh be neredeymiş, nerede buldun, niye öyle çıkmış ki?"

Furkan, "Şşşştt sessiz konuş uyuyor," diye fısıldadı. Bade'nin sesi kesilirken uzun koridorda ilerleyip dirsekleriyle kapıyı açtı.

Kapı gıcırtıyla kapanırken yumuşak yatağa yattım. Gözlerimi araladım. Furkan yanıma uzanıp avucunu şakaklarına koydu.

"Kapat hadi gözlerini uyanınca konuşuruz."

Başımı sallayıp ona sokuldum. O kadar şeye rağmen hâlâ boynundaki yerimi benden esirgemiyordu. Resmen ikisine de iftira atmıştım.

Bade'nin kapıyı açarkenki telaşlı hali aklıma geldi. Bütün düşüncelerimi bildiği halde hâlâ beni merak ediyordu.

"Ah be güzelim," dedi Furkan.

"Kolumdaki kafan kadar dövme neden var ki?"

Duymadığımı düşünüyordu ama henüz bilincim gözlerim gibi kapanmamıştı.

O söylenirken daha fazla kulak misafiri olamayarak uyuya kaldım.

Yüzüme vuran ışıkla gözlerimi araladım. Ayağa kalkıp boy aynasının karşısına geçtim. Üzerimde Furkan'a ait olduğunu kokusundan anladığım tişört vardı. Bacaklarımı saran herhangi bir şey yoktu. Ama yine de oldukça ince görünüyordu. Bacaklarımdan yukarı doğru bakarken gözlerim köprücükkemiğimin üzerinde durdu. Kırmızı ve mor karışımı bir renk almıştı. Sanki kabuk bağlanmış bir yara gibiydi.

Ellerimi boynuma götürdüm.

Acıması ihtimalini göze alarak morlukların üzerine dokundum.

Herhangi bir sızı yoktu.

Bu iyi bir şey miydi?

Bilmiyordum.

Morlukları kapatma gereği duymadan kapıyı açıp salona ilerledim.

Furkan bir koltukta oturmuş gözlerini duvara dikmişken, Batı ve Bade de başka bir koltukta duvarı izliyordu. Bir adım daha atıp, odaya girince beni ilk fark eden Furkan oldu.

"Uyandın mı?"

Benden bir cevap alamayınca da yanıma gelip gözlerini kıstı. Tişörtün yakasını biraz indirip ellerini köprücükkemiğimde gezdirdi.

"Bu... Bu..." Kaşlarını çattı. "Gece üzerini ben değiştirdim ama bunu görmemiştim." Gözlerimin içine baktı.

"Bunu o şerefsizin evladı mı yaptı?"

Başımla onu onayladım. Ağzından boğuk bir hırıltı çıktı.

Yan tarafımızdaki kapıya yumruğunu geçirince boğazıma tıkanmış olan hıçkırığımla çığlığım aynı anda çıktı. Ben kapı pervazından aşağı kayarken Batı anında yerinden kalkarak koltuk altlarımdan tutup beni ayağa kaldırdı. Furkan ellerini yumruk yapmış çatık kaşlarla koridora bakıyordu. Ağzımdan bir hıçkırık daha kaçınca, başını eğerek Batı'nın tutmasına rağmen düşmek üzere olan bana baktı. Dişlerini göstererek sıkmasının ardından aniden eğilip dizlerinin üzerine çökerek beni de yanına aldı. "Bana bak," diye tısladı. Başımı koridora çevirince, "Bana bak," diye tekrar gürledi. Çenemden tutarak beni kendine döndürdü. Gözlerimi kapatıp gözyaşlarımı akıtırken elini çenemden çekip beni kendine bastırdı. Az önceki sertliğinden eser kalmamış halde, "Özür dilerim," dedi. "Seni korkutmak istememiştim."

"Ama korkuttun."

"Özür dilerim." Beni kendine çekip bacaklarımı iki yanından sarkıttı. Ardından bacaklarımdan tutarak ayağa kalktı. Koltuğa oturunca kollarımı alıp omzuna koydu. Başımı da göğsüne iyice bastırdıktan sonra kafasını eğerek morluğa tekrar dokundu. "Acıyor mu?" Başımı kaldırmadan onaylamayarak salladım. Hâlâ ayakta duran Bade'ye, "Ecza dolabından krem getirir misin?" dedi. Bade banyodaki ecza dolabına giderken Batı eski yerine geçti. Bade de elindeki kremi Furkan'a verip Batı'nın yanına oturdu. Furkan yerinde tutamadığım kafamı bir eliyle dengeleyerek diğer eliyle kremin kapağını açarak kremi sürdü. Muhtemelen canımın acıdığını düşündüğü için bu kadar yavaş hareket ediyordu.

Kremi ortadaki cam sehpaya bıraktıktan sonra tekrar başımı göğsüne yasladı. "Aç mısın?"

"Hayır"

"Keşke ellerim de aynı şeyi söylese."

"Ne diyormuş ellerin?"

"Kemiklerin elime batıyor kucağımda ölüp kalacaksın."

"Bir şey olmaz," deyip gözlerimi kapatınca kendini geriye çekerek başımı tuttu.

"Olmaz öyle şey kalk hadi."

"Lütfen," dedim.

"Lütfen sadece uyumak istiyorum."

"Yine uyursun bir lokma bir şey ye."

Ben yerimden hareket etmeyince, beni kucaklayarak ayağa kalktı ve mutfak tezgâhına oturtup buzdolabının üzerinde duran kese kâğıdını aldı, içinden bir poğaça çıkarıp tabağa koydu. Bir bardağa meyve suyu doldurduktan sonra yan tarafıma koyup yedirmeye başladı.

Yedirmesi bittiğinde o bulaşıkları lavaboya koyarken ben de tezgâhtan inerek salona geçtim. Bade'ye elimi uzatarak ayağa kaldırdım.

Peşimizde bizi izleyen Batı ve Furkan'ı bırakarak odama doğru sürüklemeye çalıştım güçsüzce. Odanın kapısını kapatıp ona döndüm.

"Ben..." Utancımdan başımı yere eğdim. Kelimeleri bir araya getirip cümle kuracak gücü kendimde bulamıyordum. "Ben özür dilerim Bade yani öyle düşünmemeliy..."

Lafımı kesip kendine çekerek sarıldı.

Bu demek oluyordu ki Bade'ye kendimi affettirebilmiştim. Sıra Furkan'daydı. O ne kadar yanımda olup bana ilgi gösterse de ne kadar kırgın olduğunu gözlerinden anlayabiliyordum.

Bade'yle odadan çıktıktan sonra tekrar salona döndük. Bizim gülümsediğimizi gören Furkan da buruk buruk gülümsedi.

Ona doğru ilerleyip yanına oturdum ve başımı göğsüne yasladım.

"Özür dilerim."

"Dileme."

"Özür dilerim."

"Di-le-me!"

"Diliyorum işte bana ne, Ö-zür di-le-rim!"

Oflayarak kollarını başıma sardı.

"Dileme. Çünkü özür dilenecek bir durum yok. Sadece küçük bir yanlış anlaşılma."

Bade, "Küçük?" deyip tek kaşını kaldırdı.

Furkan bana bakarak konuştu. "Evet küçücük."

Gülümsedim.

Arada bana laf da çarpılmıştı ama olsun, sonuçta konu kapanmıştı.

"Burada uyuma kalk yatağına geç."

Homurtuyla göğsünden kalkıp gerindim. Ayaklarımı sürüye sürüye odama doğru yürüdüm. Furkan arkamdan, "Çorap giy," diye bağırdı. Gözümü devirdim.

"Tamam annee!"

Cevap gelmeyince odama girip çekmeceden uzun bir çorap çıkardım ve eşofmanımın içinden dizlerime kadar çekiştirdim. Yatağın üzerindeki dağınık yorganı kaldırıp içine girdim.

Bilgisayarı dizlerine koyarak beni kendine çekti. Saçma sapan rüyalar gördüğüm için uyuyamamış tekrar Furkan'ın yanına dönmüştüm. O da film izlerken çabuk uyuduğumu bildiği için tekrar odama gelerek film açmıştı. "Eğer uyursam sakın gitme ben uyanınca gidersin tamam mı?" Benim gibi dudaklarını büzdü.

"Gitmem sen uyu yeter ki." Başımı sallayarak tekrar ona sokuldum. O filmi başlatırken kollarımı beline doladım. Filmin girişine bakıp göz devirdim.

"Cidden mi? Romantik film mi izleyeceğiz?"

"Aksiyon ya da korku açsam uyuyamazdın." Düşünceli şey ya, yerim. Haklılığına ses çıkarmayarak gözlerimi kapattım ve sesleri takip ettim.

İki sevgilinin birbirine söyledikleri aşk dolu sözleri duymaya devam etmemek için gözlerimi daha sıkı yumup uyumaya çalıştım.

Gözlerimi yine Furkan'ın kollarında açmak güne güzel başlamak için mantıklı bir sebepti.

Ondan uzaklaştığımdan emin olduktan sonra gerinerek yatakta doğruldum.

Güneş ışıkları yüzümü ekşitmeme neden olurken ayağa

kalkıp perdeyi kapattım. Tekrar Furkan'a dönüp yorganı iyice üzerine çektim.

Saçlarını karıştırdıktan sonra banyoya geçip suyu ayarladım.

Dolabımdan kıyafetlerimi çıkarmamın ardından banyoya girip duş aldım.

Saçlarımda havluyla sadrazam gibi evde boş boş gezdim. Bunu yapmasam olmazdı. En son mutfağa geçerek su ısıtıcısına çay suyu koydum.

Raylı çekmeceden patates çıkartıp leğene koyduktan sonra koltuğa geçip televizyondan şarkı açtım.

Patatesleri soydum ve tavaya yağ koyup kaynamasını bekledim. Kızaran patatesleri tabağa aldıktan sonra masaya bıraktım. Bardakları da dizdikten sonra seke seke Bade'nin odasına geçtim. Kapıyı gürültüyle açıp üzerine atladım.

"Sabah sabah s.ktir git başımdan, Haziran."

"Ya kalk hadi o kadar kahvaltı hazırladım hem senden öğrenmem gereken bir sürü şey var."

Yataktan doğrulup başlığına dayandı. "Anlat bakalım Batı'yla sen ne ayak?" Parmaklarımla tek kaşımı kaldırdım.

"Hayırdır siz?" Başını eğip saçlarıyla yüzünü gizledi.

"Hiç öyle, senin tahmin ettiğin gibi şey yok yani."

"Bir şey olmadığı için mi öpüşüyordunuz?"

"Ya bir anda şey olduğu için şey yaptık yoksa biliyorsun biz asla şey yapmayız." Yazık ya nasıl da kızardı salak. Yataktan kalkarak odadan çıkarken bağırdım. "Hayırlı olsun. Ayrıntıları sonra öğreneceğim." Kendi odama pat diye dalıp

yatakta uyuyan Furkan'ın üzerine atladım. "Kalk hadi." Gözlerini aralayıp gülümsedi.

"Günaydın."

"Günaydın."

"Hayırdır ne diye bu kadar neşelisin?"

"Bir şey yok sadece yanında uyandım daha ne olsun?"

"Hadi yaaa," deyip beni de yatağa çekip yorganı kafamıza çekip fısıldadı.

"Mutlu görünmeye çalışma."

"Mutlu görünmeye çalışmıyorum ki mutluyum."

"İnanmadım ama sen inandım say."

Yataktan fırladım. "Eee hadi kalk uyuşuk şey kahvaltı hazırladım o kadar, çay soğumasın."

Başını sallayıp yataktan kalktıktan sonra banyoya geçti. Bu sefer yine seke seke evin kapısını açıp merdivenleri çıktım. Batı'nın evde olmasını umarak kapıyı çaldım. Açan olmayınca omuz silkip tekrar eve geçtim.

Sofrada beni bekleyen Furkan ve Bade'nin yanına oturdum.

"Batı'yı çağırmaya gittim ama kapıyı açmadı."

Bade, "Zaten onun sabah dersi vardı erken çıkmıştır. Ben de birazdan çıkacağım zaten." Ayağa kalkıp ağzına bir salatalık daha attı. "Hatta çıkıyorum bile hadi size afiyet olsun," diyerek mutfaktan çıktı.

"Senin dersin yok mu?"

Çatalını kenara bıraktı. "Var ama sevgilimi yalnız bırakamam. Bugün ikimiz de iyice dinlenip kafamızı dağıtalım

yarın birlikte gideriz tamam mı?"

Başımı sallayıp kahvaltıma devam ettim. Furkan kahvaltısını bitirip ayağa kalktı. "Ben eve çıkıp üzerimi değiştireceğim sen de toparlan dışarı çıkalım hava çok güzel." O kapıyı kendisi açıp çıkarken masanın üzerindeki kahvaltılıkları topladım. Balkona geçip havaya baktım.

Genel bir Antalya günü olarak hava güneşliydi. Ama soğuk bir esinti olduğu için odama geçerek siyah bir kazak ve pantolon giydim. Saçlarımı salıp gri bir bandanayı saçlarımdan geçirdikten sonra kapının arkasında asılı duran gri kapüşonluyu elime aldım. Furkan'ın da gri kapüşonlu giyeceğini umarak kollarımdan geçirdim. Ayağıma spor ayakkabılarımı giydikten sonra kapının eşiğinde beni bekleyen Furkan'ın koluna girip başımı omzuna koydum.

"Gri kapüşonlu ha?"

"Aynen," deyip gülümsedi. Beraber merdivenleri indikten sonra onun arabasına binerek anayola çıktık.

"Nereye gidiyoruz?"

"Bilmem gidiyoruz işte."

Arabayı her zaman geldiğimiz falezlerde durdurdu. Arabadan el ele inip restoranların arasından kayalıklara ilerledik. Taş merdivenlerin başına geldiğimiz sırada iniltiye benzer hıçkırık sesi duyuldu. Furkan hızla merdivenleri inmeye başlayınca ben sesi takip etmek için arkamı döndüm. Furkan arkamdan seslenmeye devam ederken ben restoranlardan birinin arkasından gelen hıçkırık sesine doğru ilerledim. Sapsarı saçları omuzların sarkmış küçücük elleriyle gözyaş-

larını silen kızı görünce duraksadım. Furkan arkamdan, "N'oluyor ya," diye bağırarak gelirken o da küçük kızı gördü.

Yeşil tişörtünün yakaları oldukça yıpranmış görünürken açık kot rengi, bol pantolonunun birçok kısmında oldukça büyük yırtıklar vardı.

Furkan'ı geride bırakarak kıza doğru ilerleyip onunla aynı boya gelmek için dizlerimin üzerine çöktüm. Yeni sildiği gözyaşları tekrar aktığında bu sefer ben sildim. "Neden ağlıyorsun bakalım sen?"

Elindeki poşetten bir kibrit paketi çıkarıp gösterdi. Kendince bir şeyler geveliyordu ama hiçbir şey anlayamıyordum. Ellerimi yumuşak ama yağlı saçlarına daldırdım.

"Aç mısın?"

Hayır anlamında başını salladı.

Ancak elime gelen kemiklerinden bu sorunun gerçek cevabını alabiliyordum.

"Hadi gel bakalım." Ayağa kalktım ve onu pışpışlayarak restoranın kapısına doğru ilerlettim. Furkan'la birlikte restorana girdik.

Kapıda bizi gören görevli ilk önce gülümsese de boyu dizlerimin biraz üstünde olan küçüğü görünce kaşları çatıldı.

"Gene mi sen kızım?" Omuzlarından ittireceği sırada kızı kendime çektim.

"Ne yapıyorsun be sen?"

"Efendim bunun gibiler insanları kandırıp karınlarını doyuruyor."

"Sana ne ya kandırılan benim sana ne ha sa-na-ne!"

Garson geri çekilip girmemizi beklerken kızın ellerini sıkı sıkı kavradım.

Cam kenarındaki masalardan birine geçtik. Kızı yanıma oturttururken Furkan da karşımıza geçti. Az önceki garson gelip menüyü önümüze bırakınca Furkan'a, "Sen seç," diyerek ufak kıza döndüm. Furkan başını sallayıp siparişleri verip arkasına yaslanacağı sırada gözü kızda takıldı kaldı. Üzerindeki gri kapüşonlusunu çıkartıp bana uzattı. Elinden alıp kızın küçücük kollarından geçirdim. Kız resmen ceketin içinde kaybolmuştu ama önemli değildi. "Kuzum adın ne senin?" Kendini geri çekip başını ceketin içine gömdüğünde gülümsedim. Utangaçtı ya da onu korkutmuştuk. "Korkma bizim sana zararımız dokunmaz, güven bize." Önce sadece gözlerini sonra başını çıkardı. "Gerçekten mi?"

"Tabii ki de gerçekten, hadi şimdi bizimle konuş. Adın ne bakalım senin?"

"Işıl."

"Ne güzel ismin varmış senin." Ufak bir gülümsemeyi bizden esirgememişti. "Dışarıdayken neden ağlıyordun, Işıl?"

Kucağındaki poşeti tekrar gösterdi. "Satamadım onları babam bana çok kızacak çok." O güzel gözleri tekrar yaşlarla dolmuştu. Hangi baba kızını böyle şeyler için zorlardı. Ya da hangi insan bir çocuğu böylesine hor görürdü. Akan gözyaşlarını sildim. "Üzülme sen bebeğim hem biz babanla konuşuruz kızmaz sana." Bizi izleyen Furkan'a döndüm. "Değil mi abisi?"

"Konuşuruz tabii ki." Yemekler gelince masaya göz gezdirdim. Işıl'ın önüne hamburger, patates kızartması ve kola konulurken bizim önümüze de makarna ve tavuk konuldu. Biz elimize çatal kaşık almış yemeğe başlarken sofraya boş boş bakan Işıl'a döndüm.

"Hadi. Yesene yemeğini." Lafımla başını sallayıp koca hamburgeri küçük ellerinin arasına aldı ve bir ısırık aldı.

Hepimiz yemeğimizi bitirdiğimizde Furkan'ı hesabı ödemeye gönderip Işıl'la birlikte arabaya bindik. Ben ön koltuğa geçerek Işıl'ı arka koltuğa oturttum. Isıtıcıyı açarak arabadaki soğuğun kırılmasını sağladım. Furkan da bindiğinde anayola çıktık. Furkan arabayı alışveriş merkezine doğru çevirirken Işıl başını iki ön koltuğun arasına uzattı.

"Ama benim evim orda değil ki ağabey."

"Biliyorum tatlım ufak bir işimiz var sonra seni evine bırakırız."

O başını sallayıp arkasına yaslanınca ben de önüme dönüp Furkan'ın arabayı park etmesini bekledim. Arabadan indikten sonra arka koltuğun kapısını açıp Işıl'ın elini tuttum. Furkan'ın ceketi onun ayak bileklerine kadar geldiği için insanlar bize tuhaf tuhaf bakıyordu, ama umurumda değildi. Furkan da Işıl'ın diğer elini tutunca birlikte alışveriş merkezine girip en yakındaki çocuk kıyafetleri satan mağazaya girdik.

Işıl'ın elini Furkan'dan kurtardıktan sonra hızlı hızlı reyonları gezmeye başladım. Kasanın kenarındaki sepetlerden birini elime alıp rengârenk kıyafetleri Işıl'ın üzerine tutarak

sepete attım. Aldıklarımızı kasadan geçirmemizin ardından içinden birkaç parçayı seçip Işıl'la tekrar kabinlere girdim. Üzerindeki yıpranmış tişört ve pantolonu onun yardımlarıyla çıkardım. İnce bacaklarından pembe bir külotlu çorap ve onun üzerine de pembe kemerli kot etek giydirdim. Üzerine de bordo bir gömlekle üzerinde çizgi film karakterleri olan şişme montu giydirdim. Kabinin perdesini açarak ikimizi de aynanın önüne çıkarttım. Işıl'ın gözleri parıldarken ben de gülümsedim. Küçük bir çocuğu mutlu etmek bu kadar kolayken çoğu yetişkin yaşantısından memnuniyet duymuyordu. Kabinlerin bulunduğu koridorun başından ıslık sesi gelince ikimiz de oraya döndük.

"Haziran."

"Efendim."

"Benim gördüğümü sen de görüyor musun?"

"Ne görüyorsun ki Furkoş?"

Gözlerini kıstı ve karayı gören kaptan edasıyla Işıl'ı gösterdi. "Ben tam şurada bir prenses görüyorum." Ben kıkırdarken o koştura koştura yanımıza gelip Işıl'ı koltuk altlarından kavrayarak havaya kaldırdı. Işıl'ı omzuna çıkartınca Işıl da hemen kollarını başına doladı. Furkan mağazanın içinde kollarını açmış uçak taklidi yaparak koşuştururken zorla mağazadan çıkarttım. Işıl hâlâ Furkan'ın omzundayken ayakkabı mağazasına girip çocuk reyonuna geçtik. Çorabı ve montuyla uyumlu pembe bir bot ve birkaç spor ayakkabı seçerek kasaya geçtik. Alışveriş merkezinden çıkıp arabaya bindiğimizde, herkes birbirine bakmaya başladı. Furkan'a fi-

sıldadım. "Eee ne olacak şimdi?"

"Evine gidip babasıyla bir konuşalım bakalım." Ben başımı sallayıp Işıl'a döndüm. "Evini bize tarif edebilir misin?" Başını iki koltuğun arasından çıkartıp Furkan'a evinin yakınındaki şeyleri anlattı. Furkan arabayı harabe bir inşaatın önünde durdurunca dudaklarımı ısırıp Işıl'a, "Burası olduğuna emin misin?" diye sordum. Başını salladı. Arabadan iner inmez Furkan'ın kollarına yapıştım. Furkan bir kolunu belime sararken diğer eliyle Işıl'ı tuttu. İnşaatın önündeki taşlara basa basa içeri girip sesleri takip ettik. Bir süre yürüdükten sonra karşımıza elindeki sigarayla önündeki Işıl yaşlarındaki çocuklara bağıran bir adam gördük.

Işıl, "Baba," diye fısıldayınca adam bağırmayı keserek biz döndü.

"Nerdesin lan sen? Saat kaç oldu haberin var mı?" Furkan'a ve bana baktı. "Bunlar kim hem senin üstünün başının hali ne?" Adam Işıl'ı almak için adım atınca Furkan Işıl'la beni arkasına aldı. Adam olduğu yerde duraksarken Furkan, "Bunlar senin öz çocukların mı?" dedi. Adam sırıta sırıta, "Yoo nereden benim çocuğum olacak onlar," dedi.

"Peki Işıl?"

"Hiçbiri benim çocuğum değil anlamıyor musun, bana ne Işıl'dan?" Başını sağa doğru kaydırarak Furkan'ın arkasındaki bize baktı. "Sattın mı lan paketleri?" Işıl başını onaylamayarak sallayınca adam hırladı. "Nasıl satmazsın lan?" Adam üzerimize doğru gelmeye başlayınca Furkan adama yumruğunu gömdükten sonra kafa atarak yeri boyla-

masını sağladı. Adamın çığlıkları Işıl'ın hıçkırıklarıyla karışınca gözlerini kapatıp kucağıma aldım ve harabeden çıktım. Arka koltuğun kapısını açarak içeri girdim. Işıl'ı kucağıma oturtup başını göğsüme yaslayarak gözyaşlarının göğsüme akmasına izin verdim. Furkan silkine silkine koltuğa oturup arabayı çalıştırdı. "Nereye gidiyoruz?"

"Şimdi eve geçelim yarın düşünürüz."

"Işıl?"

"O da bizde kalsın."

Omuz silkip Işıl'ın saçlarını okşadım. Araba durduğunda Furkan inip ağlarken uyuyakalan Işıl'ı kucağımdan aldı. Merdivenleri çıktıktan sonra evin kapısını açıp girmesini bekledim. Odamdaki yorganı kaldırıp Furkan'ın Işıl'ı yatırmasını sağladım. İkimizde odadan çıkıp salona girdik. "Yarın ne yapacağız?"

"Bilmiyorum birazdan karakola gidip durumu anlatırım, şikâyetçi de olurum bir sürü çocuk vardı orada, yarın da Işıl için iyi bir yurt veya çocuk esirgeme kurumu buluruz." Alnımı öpüp geri çekildi. "Ben çıkıyorum şimdi yarın sabah haberleşiriz tamam mı?" Başımı bir kez daha sallayıp yanaklarını öptüm. O kapıdan çıkarken Bade'nin uyanmaması için kapıyı yavaşça kapattım.

Kollarımın arasındaki hareketlilikle gözlerimi açtım. Bade gözlerini koynumda uyuyan Işıl'a dikmiş bakıyordu. "Bu kim be?"

"Uyandıracaksın çocuğu anlatırım birazdan içeri git

şimdi." O odadan çıkınca Işıl'ı uyandırmamaya dikkat ederek ben de çıktım. Odanın kapısının önündeki Bade ben çıkar çıkmaz soru yağmurunu başlattı. "Kim o kız neden burada?"

"Kim olduğunu bilmiyoruz sokakta bulduk."

"Anlamadım." Olanları anlatırken kapı çaldı. Koşa koşa kapıyı açıp Furkan'a sıkı sıkıya sarıldım.

"Günaydın."

"Günaydınlar." Yanağıma öpücük kondurdu.

"Işıl nerede?"

"Uyuyor."

"Hımmm peki o zaman o uyusun biz de kahvaltı hazırlayalım. Onun için güzel bir yurt buldum. Anlaştım da bu öğlen okula giderken onu da bırakırız."

Ona alışmamıştım ancak özleyecektim. "Ama onu her zaman görürüz değil mi?"

"Üzülme be," dedi. "Görürüz tabii neden görmeyelim. Hem ben senin hangi isteğini ikilettim." Aramıza giren bücürle ikimiz de eğildik.

"Günaydın Işılcığım."

"Günaydın Furkoş Ağabey." Kafasını kaldırıp bu sefer bana döndü. "Sana da günaydın, Haziran Abla."

"Günaydın bir tanem." Furkan hareketlendi: "Hadi kahvaltı yapalım sonra çıkarız." Işıl başını Furkan'a çevirdi. "Nereye gideceğiz ki?"

"Seni yeni evine bırakacağız."

"Yeni evim mi?" Neden bahsettiğimizi anlamaya çalışan Işıl'ı ben cevapladım. "Evet yeni ev, yeni arkadaşlar, yeni bir

aile." Dudaklarını sarkıttı. "Ama siz?"

"Biz de geleceğiz büzme hemen o dudaklarını."

Basitçe hazırlanmış kahvaltı masasından karnımız doyarak kalktık. Furkan'ı salona oturtup Işıl'la benim odama geçtik. Kendime pantolon ve kazak çıkarıp üzerime geçirdim. Işıl'a da aldığımız kıyafetlerden siyah pantolon ve bordo kazağını giydirdim. Aynanın önünden saç spreyi, tarak ve saç tokası alarak yatakta oturan Işıl'ın arkasına geçip oturdum. Uzun sarı saçlarına sprey sıkarak nemlendirdikten sonra tarağı yavaş yavaş saçlarından geçirdim. Saçlarını ortadan ikiye ayırıp canının acımaması için çok sıkmayarak ördüm. Örgülere lastik tokaları geçirerek omuzlarından sarkıttım. Omuzlarından yönlendirerek boy aynasının karşısına geçirdim.

"Nasıl olmuş bakalım?"

"Çok güzel olmuş Haziran Abla sağ ol."

"Önemli değil, güzelim, sen Furkan Ağabey'inin yanına geç ben de çantamı toparlayıp geliyorum." O seke seke oturma odasına giderken kapının arkasından siyah sırt çantamı alarak içine gerekli kitap, defterleri ve tarağımı koydum. Çantamı sırtıma sarınarak salona giden koridoru geçtim. İçeri girip Furkan'a ve kucağında onun saçlarıyla oynayan Işıl'a kafamla kapıyı gösterdim. Merdivenleri indikten sonra öne geçerek kapıyı açtım. Çünkü Furkan sırtında Işıl olduğundan kapıyı açamazdı. Furkan koşar, Işıl kahkaha atarken peşlerinden ben de arabaya bindim. Furkan arabayı çalıştırıp oto-

parktan çıkarken üst taraftaki güneşliği aşağı indirerek aynanın sürgüsünü indirdim. Çantamdan tarağı çıkararak karışık olmayan saçlarımı ikiye ayırdım. Sıkı sıkıya örüp bileğimdeki tokalarla topladım ve aynı Işıl'a yaptığım gibi omuzlarımdan aşağı bıraktım. Furkan arabayı büyük bir binanın önünde durdururken homurdandı. "Arabamın her tarafı saç oldu."

Arabadan inip Işıl'ın kapısını açarken cevapladım. "Sen zengin adamsın hayatım, yeni araba alırsın." Işıl'ın bir elini ben diğer elini Furkan tutunca bina kapısından girdik. Danışmaya yaklaşınca Furkan ağzını araladı. "Ben dün konuşmuştum Yaşar Bey'le randevumuz vardı." Kadın bir süre daha bilgisayar ekranına bakıp bize döndü. "Furkan Bey siz olmalısınız. Yaşar Bey koridorun sonundaki odada sizi bekliyor." Birlikte geniş koridordan geçip kapıyı çaldıktan sonra içeri girdik.

"Ooo hoş geldiniz, Furkan Bey." İkimizle de tokalaştı. Gözleriyle Işıl'ı gösterdi. "Prensesimiz bu mu?"

"Ta kendisi olur." Adam üzerindeki pahalı takıma rağmen dizlerinin üzerine çöktü. "Merhaba güzel kız."

"Merhaba," diye mırıldandı Işıl. Adam ellerini Işıl'ın örülü saçlarında gezdirdi. "Ben senin yeni babanım."

Başını bize doğru kaldırdı. "Babam mı?" İkimiz de başımızı sallayınca önüne dönüp başını eğdi. Zaten bir anda alışmasını beklemek mantıksız olurdu. Adam bozuntuya vermeden ayağa kalktı. "Gel bakalım seni yeni arkadaşlarınla tanıştıralım." Dördümüz odadan çıkıp bir üst kata çıkmak

için merdivenleri tırmandık. Birçok odanın bulunduğu dar koridordan geçerken adam bir kapının önünde durdu ve sakince açtı. İçeriden gelen çocuk sesleri kulağımıza gelince adam içeriye girip eliyle bizim de girmemiz için işaret etti. Kimisi oyuncaklarıyla oynarken kimisi küçük masalarda resim çizen çocukların üzerindeki dikkatimi adının Yaşar olduğu yeni aklıma gelen adam dağıttı. "Bak Işıl yeni arkadaşlar." Işıl'ın gözleri büyülenmiş gibi etrafı süzerken birden arkasını dönerek bir koluyla benim bacağımı diğer koluyla Furkan'ın bacağını kavradı.

Işıl'la sıkı sıkı kucaklaşıp en kısa zamanda tekrar onun yanına gelmemiz için bize milyonlarca söz verdirttikten sonra diğer çocukların yanına geçerek arkadaş edinmeye başladı. Yaşar Bey'le de vedalaştıktan sonra binadan birlikte çıktık arabaya binince aklıma gelen soruyla Furkan'a döndüm. "O çocuklar ne oldu?"

"Hangi çocuklar?"

"Dün akşamki çocuklar ve o adama."

"Adamı bilmiyorum ama çocukların bir kısmı sahiplenildi geri kalanları da yurtlara dağıtıldı."

"Keşke hepsi ayrı ayrı kalmasaydı birlikte olsalardı."

"İnan bu onlar için en iyisi oldu." Arabayı çalıştırıp okulun yoluna doğru döndü. Arabayı benim fakültemin önünde durdurunca kemerimi çözdüm.

"Dersin kaç gibi bitiyor?"

"Dört gibi biter sanırım."

"Benim daha geç biter sen bekleme, eve gelirim ben."

"Olmaz öyle şey ben beklerim." Omuz silktim. "Sen bilirsin." Yanaklarımı öpünce arabadan inerek sensörlü kapının açılmasını bekledim ve içeri girdim.

Dersim biter bitmez Furkan'ı bekletmemek için hızlı hızlı merdivenleri inerken bacaklarım birbirine dolandı. Bir yandan merdivenin kenarlıklarına tutunmaya çalışırken bir yandan da dengemi sağlamaya çalışıyordum. Furkan'ın sesini duysam da hâlâ dengemi sağlayamadığım için bakamamıştım. Arkamdan gelip birden kollarını sarınca ikimizin de dengemizi bulduk. "Of Haziran biraz daha dikkatli olmaya ne dersin?"

"Ya ne ya, sanki bilerek düşecektim."

"İlla diyorsun, 'Gel Furkan ışınlanma makinesini icat et ikimiz de rahatlayalım.'"

"Ya kızma işte dengemi sağlayamadım bir an."

"Haziran en son dengeni sağlayamadığında ne olduğunu hatırlatmama gerek var mı?"

"Yok hayatım ama sen de kızma hemen."

"Ne kızacağım ya," diyerek kendini trip moduna aldığında göz devirmek istedim. Hep böyle yapıyordu ama on beş dakika sonra yanaklarımı mıncırmaya başlıyordu. "Söz bak bundan sonra daha dikkatli olacağım."

Kollarını birleştirip bana arkasını döndü. Çocuk gibi omuz silkti. Arkadan yaklaşıp yanaklarını öpmeye başlayınca dönüp bana sarıldı. Bizim şakalaşmamızı bölen ses babama aitti. Gürlemesiyle aniden Furkan'dan ayrıldım.

"Haziran!"

* * *

Demir kapıyı açıp babamın geçmesi için kenara çekildim. Çatık kaşları hâlâ üzerimde olan babam önden girerek merdivenleri çıkmaya başladı. Peşinden gidip bizim kata gelince anahtarı ona uzattım. Anahtarları tek tek deneyerek kapıyı açtı. İçeri girip arkasına bile bakmadan salona ilerledi. Hemen içeriye girip kapıyı kapatarak onu takip ettim. Karşısındaki koltuğa oturarak başımı yere indirdim. "Senden bir açıklama bekliyorum, Haziran."

"Ne diyebilirim ki"

"Mesela o çocuğun kim olduğunu ve neden o kadar sarmaş dolaş olduğunuzu açıklayabilirsin."

"Erkek arkadaşım." Babam oturduğu koltukta geriye yaslanırken onun suskuluğundan yararlanarak iç sesim devreye girdi. *'Bu ne cesarettir ya Rabbim, yiğidim seni tanımak istiyorum.'* Ne kadar salak bir iç sese sahip olduğum bir kez daha gün yüzüne çıkınca göz devirmek istedim. Ama yapamadım, babam ona yaptığımı düşünür diye hareketsizliğimi korudum. Şimdiye kadar samimiyet sınırlarını açtığım hiçbir arkadaşım olmamıştı babam bu yüzden beni paylaşmayı hiç sevmezdi. Ellerini koynunda birleştirip, "Yıllardır aynı hayatı paylaşıyoruz, hiçbir döneminde bir erkek konusunda seninle konuşmadık. Bu yüzden sana kızmıyorum. İki günlüğüne buradayım. Yarın akşam döneceğim, Akşam yemeğine o çocuğu da davet et tanışalım bakalım." Ben mahcup mahcup başımı sallarken babam ayağa kalkarak kollarını

belime sardı. Ben de beklemeyerek kollarımı boynuna götürdüm.

"Oh ya, baba kız sarılın siz ne kıskanması ya saçmalamayın zaten bu Bade kim ki?" Babam benden ayrılıp kapıdaki Bade'ye doğru ilerlerken cebimdeki telefonlardan biri titredi.

Kimden: Patates suratlı pis sevdiceğim
"Durumlar nasıl?"
Kime: Patates suratlı pis sevdiceğim
"Artık benim olan telefona mesaj atabilirsin"
Kimden: Patates suratlı pis sevdiceğim
"Öğrendi mi yani?"
Kime: Patates suratlı pis sevdiceğim
"Öğrendi hatta yarın akşam seninle tanışmak istiyor."

Diğer telefonum yani kendi telefonum titredi bu sefer.
Kimden: Patates suratlı pis sevdiceğim
"Tanışırız."

Bade'nin gırtlağından çıkan saçma seslerle başımı telefondan kaldırdım. Kaş göz yaparak kucağımdaki telefonu gösteriyordu.

İlk önce anlamasam da babam fark etmeden cebime attım. Babam ve Bade koltukta oturmuş sohbet ederken ne kapının çaldığını ne de benim ayağa kalktığımı fark etmemişlerdi. Kapıyı açtım. Karşımda bir adet Furkanımsı varlık görünce gözlerim hemen bileklerine kaydı. İki bileğinde de

herhangi bir dövme görmeyince Batı olduğunu anladım. Kapıyı açtığımda gülümsemesine rağmen beni görünce şakacıktan kaşlarını çattı.

Elleriyle beni iteklemeye çalıştı. "Çekilsene ya sevgilimi göreceğim."

"İçeride babam var sonra görürsün sevgilini."

"Aaa kayınbabam mı gelmiş ne güzel."

"Ya saçmalama Batı zaten kızgın adam."

"Ne bok yediniz de kızdırdınız adamı?"

"Furkan ve beni öğrendi."

"Ooo ne zaman istemeye geliyoruz seni?"

Babam içerden, "Kimmiş gelen?" diye bağırınca, "Hadi git sen sevgilini sonra görürsün tamam mı?" deyip cevabını beklemeden kapıyı suratına kapatarak babamların yanına geçtim.

"Kimmiş o gelen?"

"Aşağı katta yaşlı bir teyze var da bulaşık deterjanı istedi."

Onlar konuşmasına devam ederken lafa girip, "Açım ben," dedim Bade de eliyle mutfağı gösterdi.

"Bak mutfak orada git ve karnını doyur." Mutfağa geçerek tost makinesini fişe taktım.

Sehpadan telefonumu alarak doğruldum. "Ben yatıyorum iyi geceler."

Babam ve Bade de, "İyi geceler," deyince odama geçtim.

Furkan'ın verdiği telefonu kapatıp çekmecelerden birine koydum. Yorganı kaldırıp içine girdikten sonra telefonumu elime aldım.

Kime: Patates suratlı pis sevdiceğim

Ben yatıyorum iyi geceler.

Birkaç dakika içinde cevap gelmeyince uyuduğunu düşünerek telefonu şarja taktım. Başımı yastığa koymamla balkon kapısının tıklanması bir oldu.

Temkinli adımlarla ilerleyip perdeyi çektim. Karşımda tekrardan bir Furkanımsı varlık görünce bakışlarımı bileklerine indirdim. "Hazan" dövmesini görünce arkamı dönüp odamın kapısını kilitledim.

Tekrar balkon kapısının önüne geçerek kapıyı açtım. Furkan ellerini birbirine sürterek içeri girdi. "Ne oldu ya gece gece? Nasıl geldin sen?"

Yukarı katı gösterdi. "Bizim balkondan aşağı sallandım."

Kafasına sertçe geçirdim.

"Salak düşsen ne olacaktı?"

Kafasını ovuşturduktan sonra elleriyle ona vurduğum elimi kavradı. Dudaklarına götürüp öptü. "Benim bile kafam acıdıysa senin elin acımıştır." Az öncekine nazaran daha yavaş vurdum. "Mal."

Vurduğum yeri öptüm. "Hadi babam gelecek neden duvarlardan tırmandın *Spiderman* bey?"

"İyi geceler demek için geldim."

"Bunu mesajla ya da arayarak diyebilirdin."

"Ne çok kurcaladın Haziran seni görmek istedim işte."

"Babam görecek ama git hadi."

Az önce indiği balkona baktı.

"İnmesi kolaydı ama çıkmasının o kadar kolay olduğunu sanmıyordum."

"Of Furkan bok vardı da geldin değil mi gece gece?"

"Bir şey olmaz."

"Ne kadar rahatsın be sen."

"Ya bir şey olmaz diyorum, babanlar tam uyuduğunda çıkarım ben."

"Ya yakalanırsan?"

Yanaklarını şişire şişire, "Ya bir şey olmaz diyorum gel sen sevgilinin kollarına," diyerek omuzlarımdan yatağa yönlendirdi. Dağınık yatağa beni yatırmasının ardından yanıma uzandı. Kafasını yatağın başlığına benimkiniyse kendi omzuna yasladı.

"Uyu hadi sen."

"Emin misin bak sakın uyuyakalma."

"Kalmam ben, uyu hadi sabah erken kalktık." O ellerini saçlarıma daldırırken gözlerimi kapattım.

Yorganı üzerimden atarak gerindim. Uyku sersemliğiyle odayı süzerken Furkan'ı görememek beni rahatlatmıştı. *Umarım yakalanmamıştır,* diye düşünerek odamdan ayrıldım. Bade mutfaktan çıkarken, "Günaydın," diye haykırdı. Bütün evi dolaştıktan sonra en son salona girip gözlerimi tedirgince etrafta gezdirdim.

"Hayırdır sen diken üstünde gibisin." Bütün evde babamı aramış ancak bulamamıştım. "Yok ya bir şey yok da babam nerede?"

"Bilmiyorum işim var diyerek çıktı akşam yemeğe gelirmiş."

"Peki gece hiç ses falan duydun mu?"

"Yok duymam mı gerekiyordu?"

"Yok gerekmiyordu yani ben alt kattan sesler duydum da sen de duydun mu diye şey ettim."

"Yeme beni Haziran alt kattaki teyze doksan yaşında ve ikindi ezanı okunmadan uyuyor yani ondan bir ses duyman mümkün değil."

"Ya niye o kadar deşiyorsun, sesler duydum alt kattan geliyor sandım."

"Öyle olsun bakalım," diyerek salondan çıktı. Tekrar odama geçerek telefonumun kilidini açtım.

Patates suratlı pis sevdiceğim aranıyor...

"Efendim."

"Günaydın."

"Sana da günaydın."

"Ya dün gece babam uyandı mı yani bir sorun çıktı mı?"

"Yok bir şey olmadı zaten sabaha doğru herkes en derin uykusundayken çıktım kimse fark etmedi."

"Ha iyi bari ben de birazdan çıkacağım evden akşam yemeğe geleceksin unutma, tamam mı?"

"Unutmam unutmam. Benim akşamüstüne doğru birkaç saat dersim var istersen beraber döneriz."

"Yok ya ayrı ayrı dönelim babam aynı apartmanda olduğumuzu bilmiyor öğrenirse iyi olmaz."

"Sen bilirsin ciğerim. Telefonu kapatarak üzerimi giydim ve çantamı koluma taktıktan sonra Bade'ye seslenerek evden ayrıldım.

Dersten çıktıktan sonra arabama doğru ilerlerken telefonumu çıkardım.

Patates suratlı pis sevdiceğim aranıyor...

Telefon uzun bir süre çalmasına rağmen açılmayınca kapatarak cebime koydum. Arabayı çalıştırarak en yakın markete sürdüm.

Eve gider gitmez üzerimi değiştirdim.

Mutfak önlüğünü boynumdan geçirip belimden bağladıktan sonra aldıklarımı poşetlerinden çıkardım. Kırmızı eti ne kadar sevmesem de tiksine tiksine kıymayı yoğurdum. Avuç içimde yuvarlayıp fırın tepsisine dizdim. Patatesleri de soyduktan sonra dilimleyip köftelerden kalan boşluklara doldurdum. En son işim bittiğinde ellerimi yıkadım. Elimi önlüğe kurularken zil çaldı.

Kapıyı açar açmaz ağzımdan bir, "Oha," çıktı. Kollarını kocaman açmış beni bekleyen Derya'ya aynı şekilde kollarımı açarak sarıldım. "Senin ne işin var kızım burada?" O tam cevap verecekken arkadan gelen öksürük sesiyle susmak zorunda kaldı. "Hani ben de buradayım en sevdiğin kankan olan ben." Kapının kenarına dayandığı için henüz yeni gördüğüm Cihan'a döndüm. "Ooo kankaların en yalağı da gel-

miş." Kaşlarını daha da çattı. "Yalak nedir ya?"

"Kızma kızma gel." Betona yalın ayak basıp ona da sarıldım. "Siz neden geldiniz ki?"

"Zaten yarıyıl tatilinde gelecektik, tatile bir hafta kaldı ve dersler boş geçiyordu. Biz de dayanamadık geldik." "Eee hoş geldiniz o zaman buyurun geçin hadi."

İkisi de ayakkabılarını çıkarıp içeri geçti. Onların girmesiyle fırından "tın" sesi geldi. Cihan koklaya koklaya fırının dibine kadar geldi. İyice yaklaştığında gözlerini açtı. "Oha köfte." Ben cevapsız bırakırken Derya gözlerini devirdi. "Sanki istedin de ben yapmadım Cihan." Cihan aniden kalktı.

Derya'nın yanağına öpücük kondurdu. "Kızma aşkım be bir anda şey oldu o."

Derya eliyle ittirdi. "Yılışık şey."

"Dur ya aşkım mı dedi az önce Cihan?"

Derya başını eğerken Cihan kocaman sırıttı. "Yengene selam ver bakalım." Derya omzuna vurdu.

"Gerizemalı onu senden önce ben tanıyorum bu yüzden..." Bana dönüp devam etti.

"Eniştene merhaba de görümceciğim."

Ben hâlâ tam olarak konuyu kavrayamamışken Cihan, "Gerizemalı ne lan?" diye sordu. "Hem geri zekâlı hem malsın her seferinde ikisini de söylemeye üşendiğim için kısalttım."

Cihan cıkladı. "İnsan hiç sevgilisine gerizemalı der mi güzelim?"

Derya cevap verecekken kapı çaldı.

"Hıh ay siz bir gidin."

"İki dakikada bıktın mı lan bizden? Hayırdır kovmalar falan."

"Siz Bade'nin yanına gidin o anlatsın size hadi hadi." İkisini de ittire ittire Bade'nin odasına soktum. Son kez tişörtümü silkeleyerek kapıyı açtım.

"Hoş geldin baba."

"Hoş buldum kızım."

Ceketini çıkartıp askılığa astı. "Gelmedi mi misafirimiz?"

"Yok daha gelmedi ama gelir birazdan, sen sofraya geç." Babamı sandalyeye oturtup sofraya son kez bakındım. Eksik bir şey göremeyince de telefonumu çıkardım.

Kime: Patates suratlı pis sevdiceğim

"Gel artık."

Belki de beş on saniye geçmeden zil çaldı. Telaşla yerimde zıplayıp babama baktım. "Açsana hadi." Babamın göremeyeceği mesafeye kadar normal normal yürüyüp sonrasında koşmaya başladım. Kapıyı pat diye açtım.

"Ayy hoş geldin."

Benden çok daha sakin bir şekilde beni kendine çekti. Başımı omzuna yaslayıp saçlarımdan öptü.

"Heyecanlanma birkaç saat oturup tanışacağız o kadar."

Babamın görme ihtimalini düşünerek geri çekildim. "Sen bir de bana sor." O da içeri girince kapıyı kapattım. "Bak babam sorarsa evin burada değil tamam mı aynı apart-

manda oturmamıza pek sevineceğini sanmıyorum." Başını sallayıp beni beklemeden içeri girdi. Arkasından üzerindeki kıyafetleri süzdüm. Neyse ki gri kapüşonlu yerine siyah gömleğiyle mavi ceketini giymişti.

Fazla bekletmeden arkasından girdim. Sandalyede oturan babam Furkan'ı görünce ayaklanıp elini uzattı.

Erkekçe tokalaştılar. "Hoş geldin."

"Hoş buldum efendim."

İkisi de ayakta boş boş dururken, "Masaya oturun, ben yemekleri koyayım" dedim. İkisi de başını sallayıp otururlarken fırından tepsiyi çıkardım.

Tabakları doldurduktan sonra yanlarına döndüm.

"Nasılsın bakalım?"

"İyiyim efendim siz?"

"Ben de iyiyim." Babam tabağındaki köfteden bir tane alıp ısırdı.

"Akdeniz'de misin sen de?"

"Evet."

"Hangi bölüm?"

"İşletme."

"Neden işletme?"

"Okulumuz bittiğinde kardeşimle babamın şirketinin başına geçeceğiz."

"Kardeşin de mi Akdeniz'de?"

"Evet."

Babam Furkan'la muhabbeti kesip bana döndü.

"Bade nerede?"

"Odasında."

"Çağır o da gelsin."

Başımı sallayıp sofradan ayrıldım. Koridorun sonundaki odaya gelince tıklamadan girdim. İçeri girer girmez hepsi atıldı.

"Allah rızası için aydınlat bizi."

"Sonra her şeyi en ince ayrıntısına kadar anlatacağım, ama şimdi babam Bade'yi çağırıyor."

Henüz yeni kapattığım odanın kapısı açıldı.

"Baba!" Gözlerini odada gezdirirken Derya ve Cihan'da durdu.

Gözleriyle onları gösterdi. "Onlar kim ?" Hemen Derya'nın yanına geçtim.

"Eee bu Derya, Furkan'ın kız kardeşi aynı zamanda da Bade'nin arkadaşı."

Bu sefer Cihan'ın yanına geçtim. "Bu da eski komşumuz."

Hiç kimseden ses çıkarmayınca devam ettim. "Siz de gelin birlikte yiyelim."

Babam, Cihan ve Bade önde ilerlerken Derya'yla ben de hemen arkalarındaydık. Masada oturmuş parmaklarıyla ritim tutan Furkan bizi görünce afalladı.

"Derya?"

"Ağabey?"

"Sen ne zaman geldin?"

"Sonra anlatırım ağabey."

O ne kadar anlamasa da başını sallayıp sustu. Hepimiz

masaya oturunca babam bir soru daha yöneltti.

"Senin adın ne çocuğum?"

Cihan dudaklarını ısıra ısıra cevapladı.

"Uvuvwevwevwevwe onyetenyevwe ugwemuhwem osas."

"Anlamadım."

Furkan, Derya, Cihan ve ben gülmemek için yanaklarımızı şişirmiş saçma salak sesler çıkartırken Bade çoktan kahkahayı salmıştı bile.

Cihan bir kez daha tekrarlardı.

"Uvuvwevwevwevwe onyetenyevwe ugwemuhwem osas."

Artık hepimiz kendimizi salmış sarsıla sarsıla kahkaha atıyorduk.

Babam ise kaşlarını çatmış susmamızı bekliyordu.

"Öyle isim mi olur evladım annen baban nereli senin?"

Cihan gülmekten cevap vermeyince ben kendimi durdurdum.

"Şaka yapıyor baba adı Cihan."

Babam, "Zamane gençlerinin espri anlayışı da bayağı ilginçmiş," deyip yemeğini yemeye başladı. Biz de babamın kaşlarının daha fazla çatılmaması için yemeğimizi yedik.

Günün sonunda kapıyı kapatıp sırtımı yasladım.

"Oh be!" diye mırıldandım.

Kısa süren yemekten sonra Furkan, Cihan ve Derya evlerine dönmüş babamsa bavulunu toparlayıp havaalanına gitmek için evden ayrılmıştı. Mutfağa girer girmez göze batan

bulaşıkları yıkamak için su ısıtıcısını doldurdum. Su ısınırken yıkanması kolay olan tabak ve bıçakları elden geçirdim. En sona kalan fırın tepsisini temizlemek için kaynamış suyu aldım. Zaten gevşek olduğunu daha önceden bildiğim ama sıkıştırmaya üşendiğim sapı ellerimden kaydı.

Elimdeki ağırlık anında yok olurken karnımdaki kaynar suyu hissettim.

Anında geri çekilip çığlık atarken gözlerim yaşlarla dolmuştu bile.

Acının gitmesi için olduğum yerde zıplarken Bade, "Ne oluyor ya," diye bağırarak geldi.

"Oha lan nasıl başardın üzerine su dökmeyi."

Gözümdeki yaşları silerken hıçkırıklarını durdurulmaz hale gelmişti.

"Bade çok acıyor bu." Bade koşa koşa dış kapıyı açıp merdivenleri çıktı. Bense kolumu tezgâha dayayarak tepinmeye devam ettim.

Çok geçmeden Furkan içeri girdi.

"Nerde lan nerd..."

Gözleri beni bulduğunda resmen uçarak yanıma ulaştı.

"Has.ktir."

Islak tişörtümü kaldırdı. "Of bu ne lan."

Normalde olsa kaşlarımı çatar tişörtümü indirirdim ama şu anki acım her şeyin önüne geçiyordu. Yüzünü sanki çürük sarımsak kokusu almış gibi ekşitti. "Nasıl becerdin bunu ya of Haziran."

"Ya ne biliyim işte döküldü üzerime."

Belini doğrulttu. Gözyaşlarımı sildi.

"Ağlama bak hastaneye gideriz şimdi pansuman yaparlar tamam mı?"

"Furkan b-bu çok ac-acıyor."

Dişlerini birbirine sıkı sıkı bastırıp yüzüme gelen saçlarımı geriye itti.

"Ağlama lan ağlama." Sarsmasıyla yerimden sıçradım. Haliyle göbeğimdeki acıda iki katına ulaştı. Hıçkırmaktan nefes alamayacağım duruma geldiğimde Furkan başını iki elinin arasına aldı.

"Özür dilerim bak yemin ederim isteyerek olmadı ama ağlama lütfen dayanamıyorum." Kapının eşiğinden Bade'nin sesi duyuldu.

"Boş boş konuşacağına bir işe yarasan hani kız acı çekiyor da."

Arkasındaki Batı'nın sesi de duyuldu.

"Siz Haziran'ı aşağı indirin ben arabayı hazırlayayım." Furkan onaylayınca Batı evden çıktı. Furkan kollarımı yavaş yavaş havalandırıp tişörtü kollarımdan sıyırdı.

"Ne giyecek şimdi sutyenle hastaneye götüremeyiz."

"Bilmiyorum," diye fısıldadı.

Furkan göbeği açık bir tişörtü kafamdan geçirip göğüslerimin altına kadar getirdi. Ellerini çekerken göbeğime değen eliyle kocaman bir çığlık attım. "Of lan o kadar çok mu acıyor?" Başımı salladım. Ardı kesilmez gözyaşlarım göbeğime damlayınca acım daha da katlandı. " Eee nasıl indireceğiz şimdi?" Furkan, "Gel bakalım," diyerek bir elini

koltuk altımdan bir elini bacaklarımdan geçirdi. Beni kucağına almasıyla büzüşen karnım yüzünden bir çığlık daha attım. Furkan ellerinin arasındaki mesafeyi biraz daha açarak göbeğimin gerilmesini sağladı. Merdivenleri zorlana zorlana indikten sonra, Bade de kapının önünde bekleyen arabanın arka kapısını açtı. Furkan beni boylu boyunca uzattı ve kafamı dizine koydu. Bade de ön yolcu koltuğunun kapısını açıp binince arabanın motorunun sesi geldi. Furkan gözyaşlarımı silerken Batı, "Babası daha gitmemiştir, arayıp haber versek mi?" Onaylamayarak başımı salladım. "Hayır hayır gerek yok aramayın." O sırada pantolonumun cebindeki telefonumun sesi arabada yankılandı. Furkan göbeğime dikkat ederek uzanıp telefonumu eline aldı. "Derya anyor," deyip telefonu açtı hoparlöre alıp konuşmaya başladı.

"Efendim."

"Ben seni mi aramışım Haziran'ı arayacaktım." Telefonun kapandığına dair gelen "dıt dıt" seslerinden sonra telefon bir kez daha çaldı. "Ben doğru aramışım hem siz neredesiniz Haziran da yok zaten siz de apar topar çıktınız Haziran yakınlardaysa versene."

"Veremem"

"Neden ki"

"Biz hastaneye gidiyoruz"

"Ne hastanesi ya gece gece."

"Haziran'ın üzerine kaynar su dökülmüş."

"Ay tamam ya kıyamam ben de geliyorum."

"Akşam akşam tek başına gelme Cihan'a söyle de be-

raber gelin." Derya onaylayıp telefonu kapattığında araba durmuştu.

Furkan yine kolumdan ve bacaklarımdan tutarak beni havaya kaldırdı. Batı'nın getirttiği sedyeye yatırıp sedyeyi sürükleyen hemşireleri takip etti. 'Acil' yazan kısma girdikten sonra en köşeye götürüp etrafımdaki perdeleri çektiler. Çok gecikmeden perdelerin arasındaki boşluktan Furkan da girdi. "Beyefendi çıkar mısınız?"

"İşinizi yapsanıza siz elinize ayağınıza dolaşan mı var." Hemşire göz devirip ismini bilmediğim sıvıları karnıma dökmeye başladı. Dişlerimi birbirine bastırarak ellerimle krem rengi çarşafı kavrayıp sıktım. Tırnaklarım çarşaftan geçip etime batmaya başlarken bütün acılar birbirine karışmıştı. Furkan'ın gözleri elime değer değmez ellerimi çarşaftan çekerek kendi avucunun içine aldı ve tırnaklarımın eline batmasına izin verdi. Hemşire birkaç dakika sonra geri çekilip ellerini birbirine çırptı. "Ben mikrobunu kırdım. Birazdan başka bir arkadaşım gelip pansuman yapacak" Hemşire odadan çıkmaya hazırlanırken durdurdum.

"İz kalır mı?"

"Hayır yanık birinci derece olduğu için yedi ila on gün içerisinde düzelecektir."

Hemşire odadan çıkınca Furkan arkasındaki sandalyeyi çekip yanıma oturdu. Tutmaya devam ettiği ellerime başını yasladı. "Diyorsun ki gel Furkan ayrılma g.tümün dibinden, hatta gel beni kendine yapıştır."

"Ya ben niye kendi kendimi yakayım yanlışlıkla oldu."

"Evet, Haziran daha önce de merdivenlerden düşmemiştin."

"Mazoşist değilim Furkan."

"Sakarsın sen sakar."

Perde tekrar aralandı ve bu sefer önde Derya olmak üzere hepsi içeri girdi.

"Gerizemalı yengem benim. Yeminle bütün belaları başına çekiyorsun."

"Sensin o," diye homurdandım. Batı da Derya'yı destekledi.

"Kardeşim haklı valla baldız." Ben göz devirmeye çalışırken Furkan, "Siz bir sussanıza," dedi.

"Aman da aman nasıl koruyor sevgilisini."

Bade çoğu zaman görmediğimiz mantıklı yüzünü ortaya çıkarıp, "Farkında mısınız bilmiyorum ama kız can çekişiyor sizin yaptığınıza bakın?" dedi.

Furkan başını tekrar elimin üzerine koyarken Batı ve Derya birkaç adım geriledi. Ortam derin bir sessizliğe gömülmüşken perde bir kez daha açıldı. Elinde batikon ve pamukla başka bir hemşire girdi.

"Haziran Hanım olmalısınız siz?"

Pansuman bittikten sonra hastaneden çıkabilirsiniz. Birkaç gün istirahat etmeniz gerekecek. Bu süre içinde pansumanların aksatılmaması gerekiyor. İsterseniz her gün hastaneye gelir pansumanı yaptırabilirsiniz ya da ben içinizden birine nasıl yapılacağını öğretirim."

Furkan hemen öne atıldı. "Bana gösterin siz." Hemşire

batikonu pamuğa dökerek anlatmaya başladı. Hemşire çıktığında Furkan alnıma öpücük kondurdu. "Ben arabayı hazırlayacağım siz de yavaş yavaş hazırlanıp çıkın." Başını çevirip camdan dışarı baktı. Üzerindeki ceketi çıkarıp Bade'ye uzattı. "Dışarıda yağmur var üzerindekiyle üşür, bunu da üzerine geçirin." Perdeden vücudunun yarısını çıkarttı.

"Dikkatli olun sakın ola canını yakmayın." Batı'yı da yanına aldıktan sonra odadan çıktı.

"Ağabeyime bak be utanmasa küpe diye kulağına takıp yanından ayırmayacak kızı." Bade de onayladı Derya'yı, sanki az önce, "Kız can çekişiyor sizin yaptığınıza bakın," diyen kişi değilmiş gibi. "Haklısın ama âşık çocuk."

Hafif öksürünce bana döndüler. Sonunda dikkatlerini çekebilmiştim.

Yavaş yavaş koltukta oturtup Furkan'ın verdiği ceketi giydirdiler. İkisi de birer koluma girince hastane koridorundan çıkışa doğru ilerledik. Beni kapının önündeki arabanın arka koltuğuna oturttular.

Bade yanıma geçip Batı da ön koltuğa oturunca araba çalıştı.

Cihan ve Derya ise Cihan'ın arabasıyla arkamızdan geldiler.

Bade odamın kapısını açarken durdurdum.

Başımı Furkan'ın göğsünden kaldırıp yüzüne baktım. "Burada kalsan?"

Bade, "Gece ağrısı, acısı olursa hastaneye götürürsün,"

diyerek beni destekledi. Furkan, "Tamam," deyince Bade devam etti, "Benim odamdaki yatak daha büyük bence orada kalın bu gece." Furkan omuz silkince de Bade kendi odasının kapısına yöneldi. Furkan ise beni Bade'nin odasındaki yatağa yatırdıktan sonra üzerimdeki ceketi çıkarıp kenara koydu. Bade, "İyi geceler," deyip yanımızdan ayrılınca Furkan da yanıma uzandı.

"Hâlâ acıyor mu?"

"Hı hı."

"Belki biraz uyursan geçer."

"Geçer mi?"

Başını sallayınca hemen gözlerimi kapattım. Vücudunu benden uzaklaştırıp ellerini saçlarıma götürdü.

Telefonun sesiyle gözlerimi açtım. Furkan gözleri kapalı eliyle yatağı yoklamaya başladı. Sonunda telefonu bulup açarak kulağına götürdü.

"Efendim."

Karşı tarafı dinledi.

"Hayır siz başlayın."

Telefonu kulağından çekip yatağın bir ucuna attı ve başını tekrar yastığa koydu. Kolunun üzerinden bana doğru döndüğünde açık gözlerimi gördü.

"Uyandın mı? Günaydın."

"Günaydın."

Gözleriyle karnımı gösterdi.

"Acıyor mu?"

"Biraz, arayan kimdi?"

"Batılar bizim evde kahvaltı yapamıyorlarmış çağırdılar ben de gelemeyiz dedim ama istersen gidebilirsin."

"Açım ben gidelim."

"Peki o zaman önce üzerini değiştirelim sonra çıkarız."

"Hayır ya sen beni odama götür ben değiştiririm. Bana felçli kalmışım gibi davranma."

"Tabii tabii değiştirirsin sen o göbekle nefes alabildiğine dua et," diyerek odadan çıktı. Çok geçmeden kapı açıldı ve elindeki ceketle girdi.

Bütün itirazlarıma rağmen üzerimdeki tişörtün eteklerinden tutarak havaya kaldırdı. Tişört kollarımdan ayrılır ayrılmaz başımı eğdim.

Ceketi üzerime geçirip fermuarını çekti. İşi bitince de benden bir karış uzaklaşıp çenemden tuttu. Başımı yavaşça yukarı kaldırırken, "Benden utanmana gerek yok, emin ol evlendiğimizde daha fazlasını göreceğim," dedi. Benden cevap alamayınca ayağa kalkarak elini uzattı.

Gözlerim eliyle yüzü arasında dolanırken söylendi.

"Eee hadi seni mi bekleyeceğim?"

Elinden destek alarak ayağa kalktım ve koluna girdim. Kaplumbağa hızıyla merdivenleri çıkıp kapının önüne vardığımızda soluk soluğa kalmıştım. Ben hızlı hızlı nefes alırken Furkan zile bastı. Kapının kilidinden gelen seslerden sonra kapı açıldı. Kapıyı açan Batı'nın yüzü bizi görür görmez gerildi.

"Hani siz gelmeyecektiniz la?"

"Sana ne işte canımız istedi geldik."

"Bence gelmeyin zaten sofrayı falan toparladık."

Aralarına atıldım. "Bir daha hazırlanız ne olacak ki."

Furkan işaretparmağıyla beni gösterdi ve Batı'ya döndü. Zekâ gör biraz zekâ, tabii kimin sevgilisi." Kıkırdaya kıkırdaya Batı'nın kapının önüne vücuduyla kurduğu barikattan geçtik. Batı'nın arkamızdan, "Bir dursanıza," diye bağırmasını umursamadan içeri girdik. Girer girmez Ela'yla göz göze geldik. Onu görünce U dönüşü yaparak Furkan'ın koluna girdim.

"Doydum ben hadi gidelim." Furkan neden böyle bir tepki verdiğimi anlamak için başını yavaşça içeri doğru soktu. Ela'yı görünce başını çekip kaşları çatılarak Batı'ya döndü.

"Ne işi var bunun burada?"

"Geldi illa da Furkan'ı göreceğim diye tutturdu. Ben evde yok falan dedim ama beklerim deyip gitmedi sabahtan beri de burada." Furkan ellerini tehdit edercesine salladı.

"Sorarsa bizi kesinlikle görmedin tamam mı?"

Batı başını sallayınca Furkan'la birlikte koşar adım kapıya ilerledik. Tam çıkmamıza birkaç adım kalmışken Ela'nın sesi duyuldu.

"Aaa Furkağn geldiğn miğ sonundağğ?" uzata uzata ve sonuna ğ harfi ekleyerek konuşmasına yüzümü buruşturarak Furkan gibi Ela'ya döndüm.

"Ya yeni geldik biz de." Bana küçümser bir bakış atıp Furkan'ı cevapladı.

"Yağğ benim seninle bir konu hakkında konuşmam gerekiyor dağğ."

Kollarını iki yana açıp, "Buyur," dedi Furkan. Tekrardan bana baktı.

"Yalnız özel konuşmamız gerekiyor." Furkan ellerimi tuttu.

"Ondan gizlim saklım yok konuşabilirsin."

"Hımm ya neyse o zaman seninle sonra konuşurum."

Furkan, "Sen bilirsin," deyip tekrar benimle birlikte kapıya döndü.

Ela'ya dönmeden, "Hadi görüşürüz," diyerek kapıdan çıkmak için bir adım attı. Merdivenlerden birkaç basamak inmişken Ela, Furkan'ın elimi tutan koluna sarıldı. "Ama daha yeni gelmiştin sen gitmesen."

"Yeni gelmiştik, şimdi de gidiyoruz, Ela."

Furkan kolunu Ela'dan kurtardıktan sonra tekrar elimi tuttu. Biz birlikte merdivenleri inerken Furkan fark etmeden hafifçe arkamızdan asık suratla bakan Ela'ya dönüp ona dil çıkardım. Sırıta sırıta önüme dönerek Furkan'ın elini daha sıkı sıkıya tuttum. Ben bizim evimizin kapısını açarken Furkan eliyle gözlerini kapattı, "Görmedim ki zaten," dedi. Kapıyı açıp içeri girdikten sonra onun da girmesi için kenara çekildim, beni koltuğa oturduktan sonra sehpadaki Televizyon kumandasında kucağıma bıraktı. "Ben kahvaltı hazırlayacağım."

O mutfağa geçip buzdolabının kapağını açarken ben de televizyonu açtım. Sabah haberlerini izlerken Furkan tezgâha

yaslandı. "Kalk hadi hazır kahvaltı"

Uyuşuk uyuşuk kalkarak hazırladığı sofraya oturdum, önümdeki tabağı masadaki kahvaltılıklarla doldurdu. "Bitecek onların hepsi."

"Nasıl yiyim ben bunları ?"

"Yersin sen yersin." Bütün ısrarlarım sonuçsuz kalınca çatala uzanarak yemeye başladım.

"Sıkıldım ben dışarı çıkalım."

"Bu göbekle mi Haziran?"

"Alt tarafı göbeğime 200 derecelik su dökül..." Biraz bekleyip tavana bakındıktan sonra tekrar konuştum. "Haklısın lan bu göbekle nereye çıkacağım ben."

"Sen bekle ben bizim evden oyun konsolunu alıp geleyim." Başımı sallayınca alnıma öpücük koyarak evden çıktı çok süre geçmeden kapı tekrar açıldı. Furkan elindeki oyun konsoluyla içeri girdi. Oyun konsolunu televizyona bağladıktan sonra birini bana uzattı. İkimize de yabancı ve adını daha önce duymadığım takımları seçti. Ben yere oturunca arkama geçip sırtını koltuğa yasladı. Ben de belimi göğsüne koyunca oyunu başlattı.

Oyun başladıktan birkaç dakika sonra ilk itirazımı ettim.

"Bana ne ama bu haksızlık."

"Ne haksızlığı Haziran bileğimin gücüyle attım o golleri."

"Ama sen erkeksin."

"Ne olmuş erkeksem."

"Bana ne ya senin oyuncuların da bayağı güçlü zaten."

"Tamam lan kalecim yok artık."

Gözlerimi tavana doğru kaldırdım. "O zaman olur bak."

Kalecisini oyundan alarak oyunu tekrar başlattı. Fakat yine beş altı dakika sonra gol atınca göbeğime dikkat ederek yüzüstü göğsüne kapaklandım.

"Oynamıyorum ben."

"Mızıkçı."

"Sensin o." Oyundan gelen seslerden otomatiğe aldığını anladım. "Oynamasana sen de." Kumandaya uzanarak televizyonu kapattı. "Kapattım işte rahatladın mı?"

"Hı hı." Kafasını arkasındaki koltuğa yaslayıp gözlerini kapadı. Başımı hafifçe kaldırıp, "Ya uyumasana," deyince bana doğru eğildi. "Ne yapayım Haziran ha, ne yapayım, onu yapma, bunu yapma, şunu yapma ne yapayım?"

"Bir şey yapma."

"Peki," deyip boş boş suratıma baktı. Başımı tekrar boynuna gömdüm "Ya bakmasana." Beni aniden üzerinden iterek ayağa kalktı.

"Yeter be gidiyorum ben." Salonun kapısını çarparak çıktı. Orta sehpaya değen karnım acıyınca gözyaşlarım akmaya başladı. Çok değil otuz saniye sonra kapı kapatıldığı sertlikle açıldı. Furkan'ın gözleri odada dolandıktan sonra beni buldu. Gözleri yavaş yavaş karnımı tutan elime geldiğinde sesli bir, "S.ktir" çekti. Koşar adımlarla yanıma gelip dizlerinin üzerine çöktü. Üzerimdeki ceketin fermuarını indirip benim henüz bakmaya cesaret edemediğim karnıma baktı. Dizinden destek alıp ayağa kalktıktan sonra beni kucağına aldı. Koridorda çıplak ayaklarının sesi ve iç çekişle-

rim karışırken, "Özür dilerim," diye fısıldadı.

Beni Bade'nin odasındaki yatağa nazikçe koyduktan sonra çekmeceden pansuman malzemelerini çıkardı. Pamuğa krem döktükten sonra yavaş yavaş göbeğime sürdü. İşi bittiğinde pamuğu kenara atarak yanıma uzandı, tıpkı az önceki gibi bir fısıltıyla konuştu. "Özür dilerim. Bir an kendime hâkim olamadım."

Zaten karşısında kim olursa olsun kendine hâkim olamadığını ve gücünü orantısız kullandığını biliyordum, bu yüzden uzatmadım. Başımı kaldırdım ve kolunu kafamın altına koymasını sağladım. Derin bir nefes alıp, "Çok mu acıdı?" dedi. "Hı hı."

"Kızgın mısın?" Hayır dercesine başımı salladım. Oysaki iç sesim, *"Göbeğimin ağzına ettin gerizemalı,"* diye bağırıyordu.

Göbeğimdeki ince sızının geçmesi için gözlerimi kapatarak uykuya daldım.

Oturma odasından gelen müzik seslerinin yanı sıra kolumun dürtülmesiyle uyandım. Bade bir beni bir Furkan'ı dürterken homurdanmayı da unutmuyordu. "Yayıldınız iyice odama kalkın hadi."

Furkan da benim gibi gözlerini aralayınca ikimiz de yavaş yavaş doğrulduk.

"İnsan böyle mi uyandırılır, Bade?"

"Siz insan mısınız Allah'ın sığırları."

Furkan da ayaklanınca Bade'nin çok değerli odasından çıktık.

"Ben evime geçiyorum o zaman."

"İki dakika bekle öyle gidersin."

Telefonumu çıkardıktan sonra Batı'nın numarasını buldum. Ela'nın hâlâ onlarda olmadığından emin olup Furkan'ı evine gönderdim.

Salondaki radyoyu kapatıp koridordan geçtim. Odama girdikten sonra yatağımın yorganını kaldırıp içine girdim. Telefonumu tekrar çıkarıp sosyal medya hesaplarıma göz attım. Wifi'yi açmamla yağan bildirimlerin sonu geldiğinde bütün hesaplarıma teker teker girdim. Instagram'a girer girmez anasayfanın en başındaki fotoğraf gülümsememe neden oldu.

Furkan'ın hesabına girdikten sonra en son attığı, ikimizin fotoğrafını açtım. Yorumları teker teker incelemeye başladım.

'Ay bunlar cidden sevgiliymiş.'

'Çok yakışıyorsunuz vallahi.'

İşte ya keşke herkes böyle olsa. Yorumu beğendikten sonra okumaya devam ettim.

@elaaltuntass: 'Bir çift bu kadar mı yakışmaz. Bu gidişle Haziran için anti sayfası açacağım.' (987 beğeni)

Furkan'ın attığı fotoğrafın altına yapılan yoruma kaşlarımı çatarak baktıktan sonra yorumu yapan kişinin hesabına girdim:

Ela Altuntaş

Al işte. Ne beklerdim ki zaten.

Genellikle göğüslerinin ön planda olduğu fotoğrafları tek tek incelemeye başladım. Bir süre daha bakınıp bela okuduktan sonra onu engelledim. Uykuya dalmadan önce Furkan'a mesaj attım.

Kime: Patates suratlı pis sevdiceğim
"Uyudun mu?"
Kimden: Patates suratlı pis sevdiceğim
"Hayır, uyumadım."
Kime: Patates suratlı pis sevdiceğim
"Rica etsem Instagram şifreni verebilir misin?"
Kimden: Patates suratlı pis sevdiceğim
"Her şey karşılıklı."
Kime: Patates suratlı pis sevdiceğim
"Ne istiyorsun?"
Kimden: Patates suratlı pis sevdiceğim
"Sen de kendi hesabınınkini vereceksin."
Kime: Patates suratlı pis sevdiceğim
"Tamam, tamam."

Hesabımın şifresini attım. O da atınca hemen yeni hesap ekledim. '*250 fotoğraf*'. Ben bunların hepsine nasıl bakacaktım ki? Hepsini silmeye üşendiğim için en üstten başlayarak güzel olan fotoğrafların hepsini sildim. Fotoğraflar yüze indiğinde mesajlara girdim Furkan'ın bakmadığı ve *'ay çok yakışıklısın'* konulu mesajların sahiplerini tek tek engelledim. Son olarak Ela'nın da profilini de engelleyince tekrar kendi hesabıma döndüm. Yüze yakın olan fotoğraf sayım on beşe

düşmüş sadece Furkan'la olan fotoğraflarımız kalmıştı. Çatık kaşlarımla WhatsApp'a girdim.

Kime: Patates suratlı pis sevdiceğim

"Utanmasan hesabı kapatacakmışsın on beş fotoğraf ne demek?

Kime: Patates suratlı pis sevdiceğim

"Oha lan nasıl aklıma gelmedi?"

Mesajı atar atmaz çevrimdışı oldu. Furkan'dan daha hızlı davranmayı umut ederek hesabını şifresini değiştirdim. Anında Furkan'a bir mesaj daha geldi.

Kimden: Patates suratlı pis sevdiceğim

"Zamanlamamı s.keyim."

WhatsApp'tan çıktıktan sonra tekrar Furkan'ın hesabına girdim. Telefon numarasını kendi numaramla eşleştirdikten sonra doğruladım. Şifreyi değiştirmesini imkânsız hale getirdikten sonra mesaj attım.

Kime: Patates suratlı pis sevdiceğim

"İyi geceler."

Cevabı beklemeden interneti kapattım. Sabah okul olduğu aklıma gelince alarmı kurup telefonu şarja taktım.

Alarmın sesiyle yataktan kalktım. Alarmı kapatıp yatakta doğruldum. Hazırlanıp evden çıkmak için ayakkabılarımı giyerken kapı çaldı. Çantama alıp kapıyı açtım.

Gözlerini ovuşturan Furkan beni baştan aşağı süzdü.

"Hayırdır sabah sabah nereye?"

"Nereye olacak Furkan okula."

"Saçmalama Haziran daha tam olarak iyileşmedin."

"İyileştim iyileştim, zaten çok devamsızlığım oldu."

"Bir şey olmaz senin yerine başka birine imza attırırız, zaten okulun bitmesine üç gün kaldı."

"Hazırlanmıştım o kadar"

"Git değiştir o zaman üstünü," dedi. Odama uzanan koridorda ilerlerken sordum. "Sen neden geldin ki sabah sabah?"

"Tıkırtılarını duydum ondan geldim."

"O kadar inmişsin, gel bari." Kapalı gözleriyle gülümserken ayakkabılarını çıkardı. "Kıyamadın değil mi pis sevdiceğine ?"

"He he..." diye geçiştirdim. Ayaklarını sürüye sürüye odama girdi. Yatağıma yüzüstü ve boylu boyunca uzandı. Kollarını bacaklarını iki yana açtı. Az önce çıkarıp sandalyenin üzerine attığım eşofmanları tekrar giydim. Yanına ilerleyerek onu hafifçe dürttüm. "Birazcık kay da ben de yatayım." Bir elini kendine çekip bir elini aşağı sallandırarak bana yer açtı. Ben de onun gibi yüzüstü uzanarak bir elimi aşağı sallayıp diğer elimi üzerine attım. Yastığın tamamını onun kafası kapladığı için kafam önce yastıktan sonra yataktan düştü.

Oflaya oflaya başımı kaldırıp sırtına koydum ve düşmemek için kollarımı beline sarıp gözlerimi kapattım.

* * *

"Çok tehlikeli hareketler yapıyorsun Haziran."

"Bir şey olmaz Bade, alt tarafı çamaşır asıyorum."

"Furkan enişte duyarsa ağzına sı..."

Cümlesini tamamlayamadan Furkan'ın sesi duyuldu. "Ne yapıyorsun sen orada çekil, düşeceksin aşağı." Kafamı kaldırıp üst balkona baktım.

"Bir şey yapmıyorum sadece çamaşır asıyor..."

Cümlemi tamamlayamadan balkonun ıslak zemininde ayaklarım kaydı ve yerle öpüştüm. Popomu ovuşturup ofladım.

Furkan birkaç kez, "Haziran!" diye bağırıp cevap alamayınca sesi kesildi. Çok geçmeden kapı zır zır çalmaya başladı. Bade hızla giderken ben topallaya topallaya balkondan çıkıp koridorda ilerledim. Furkan ayakkabı giymediği çıplak ayaklarıyla soluk soluğa içeri girdi. Yürümeye çalıştığımı görünce hızlanarak sıkı sıkı sarıldı. "Hayatımda gördüğüm en sakar insansın," diye fısıldadı. "Hiç de bile," diyerek ondan ayrıldım.

Ondan ayrılmamla çekildi ve odama geçti. Açık balkon kapısını kapatıp kilitledi. Anahtarını cebine attıktan sonra bana döndü. "Bir daha balkona çıkmayacaksın."

"Ama çamaşırlar ?" Kolumdan tutarak banyoya soktu. "Bak bu çamaşırlık. İnsanlar çamaşırlarını kurutmak için kullanır."

"Benim bildiğim kadarıyla bu yağmurlu havalarda çamaşırlar kurusun diye var, ama sen bilirsin."

"Bana ne, bundan sonra çamaşırlar bunda kuruyacak."

Tekrar kolumu tutarak odama götürdü. Camların önüne geçerek eliyle kontrol etti.

"Bu camlara da parmaklık taktıralım."

"Saçmalama Furkan ya, Allah'a karşı mı geliyorsun sen?"

"Ne alaka?"

"Her şey Allah'tan gelmiyor mu?"

"Evet."

"Sen şimdi bana olacakları engellemeye çalışarak ona karşı geliyorsun."

İki elini havaya kaldırdı. "Tövbe, yok öyle bir şey."

"İşte böyle yola gel," diyerek omzunu pış pışladım. Az önceki gibi sarıldı. "Ama sen hep dikkat et olur mu ?"

"Ederim," diyerek ona sarıldım.

"Çok vıcık vıcıksınız ya gidiyorum ben," diyen Bade kapıyı çarparak evden çıktı.

"Aman ne yaparsa yapsın hadi film izleyelim," diyerek onu salona doğru sürükledim. Bilgisayarı kucağıma alarak filmleri karıştırmaya başladım.

Uzun bir süre sonra kafamı kaldırıp Furkan'a baktım. "İzleyecek bir şey yok." "Bence var." Ben anlamadan vücudunu tamamen bana çevirerek beni de çevirdi. Bacaklarımı tutarak kendine çekti. Bacaklarım iki yanında sallanınca, "N'apıyorsun," diye sordum.

"Birbirimizi izleyeceğiz."

"Nasıl olacakmış o."

"Böyle olacak," diyerek ikimizi de koltuğun başlığına devirdi.

Gözünü kırpmadan gözlerimin içine bakmaya başladı. "Böyle mi duracağız ?" Omuz silkti. "Evet. Bence güzel pozisyon."

"Peki," dedim ve ben de onun gözlerinin içine bakmaya başladım. Yarım saat sonunda gözlerim kapanmaya yüz tuttuğunda beni kendine çekerek sarıldı.

Kollarım beline dolanırken gözlerim de kapandı.

Yataktan gerine gerine kalktıktan sonra ellerim hemen telefona gitti. Furkan'ın numarasını bulduktan sonra telefonu kulağıma dayadım.

Uykulu uykulu gelen sevimli sesiyle, "Efendim," diyerek açtı.

"Okula gidebilir miyim ?"

"Sana da günaydın ve evet gidebilirsin."

"Günaydın ve görüşürüz," diyerek telefonu kapatıp sehpaya koydum.

Üzerimi giydikten sonra evden çıktım. Kapının önünde merdivenlere dayanmış ve kollarını bağlamış Furkan'a hayretle baktım. "Sen daha beş on dakika önce uyuyordun, nasıl uyandın, hem neden uyandın? Senin dersin yok ki."

"Yok zaten, seni okula bırakacağım."

"Kendim de gidebilirdim."

"Ama ben götürmek istiyorum," diyerek yanıma geldi. Kollarını omzuma attıktan sonra beni merdivenlere yönlendirdi ve arabaya bindirdi.

Furkan'ın yanağına öpücük kondurup, "Görüşürüz," dedim.

"Çıkışta gelirim."

"Gerek yok ben dönebilirim."

"Hava kararmış olur tek başına gelme."

"Sen bilirsin," diyerek omuz silktim.

"Görüşürüz." Kafamı camdan çıkararak caddeden araba geçip geçmediğini kontrol ettim. Serbest olduğunu görünce kapı kolunu indirerek arabadan indim. Furkan'a el salladıktan sonra cam kapıyı iterek içeri girdim. Koridorun boş oluşundan dersin başladığını anladığım için kapıyı tıklatarak içeri girdim. Öğretmen kısa süren bir bakış atıp önüne döndüğünde etrafa bakınarak boş bir yer arayışına geçtim. Çantamdan not defteri çıkararak hocanın yazdığı şeyleri not almaya başladım. Dersin sonuna geldiğimde önümdeki defteri ve kalemi çantama atıp sınıftan çıktım. Arabanın kaputuna yaslanmış telefonuyla ilgilenen Furkan'a yanaşıp kolumu omzuna koydum. "N'aber reis."

"Sonunda çıkabildin ve ben senin askerlik arkadaşın mıyım, sevgilinim reis nedir ?"

"Ne yapayım ama şimdi bitti ve sen benim her şeyimsin." Gülümsedi.

"Eve gidelim hadi."

Arabanın ön koltuğuna binerek çantamı arkaya attı. "Keşke gelmeseydin, hava zaten tam kararmamış kendim gelebilirdim."

"Geldim işte ne çok taktın sen de."

"Takmadım ama neyse," diyerek önüme döndüm. Arabayı durdurduğunda arkadan çantamı alarak arabadan indim.

Furkan arkamdan gelirken apartman kapısını açıp onun da geçmesini bekledim. Bizim evin kapısının önüne gelince durdu. "Gir hadi," diyerek kapıyı gösterdi.

"Sen ?"

"Ben de evime gideceğim." Yanaklarına öpücükler kondurup geri çekildim.

"Dikkat et kendine."

"Alt tarafı evime gidiyorum."

"Olsun sen yine de dikkat et, biliyorsun bir şey olursa sadece bir kez pis sevdicek demen yeterli."

"Bunu benim demem gerekiyordu ama neyse" diyerek yanağımı öptü. El sallayarak merdivenleri çıkıp evine gitti. Arkasından gülümsemeyi bırakarak zile bastım. Kapıyı açan Bade'nin uykusuzluğu gözlerinden akarken fosforlu sarı eşofmanını göğsünün altına kadar çekmişti. "Günaydın *piremses* hazretleri saat kaç oldu haberin var mı?" Kafasını olumsuz anlamda sallarken önümden ilerleyerek salona girdi. Ben mutfak dolaplarını karıştırıp yiyecek bir şeyler ararken o koltuklardan birine yattı. "Yemek yedin mi?" diye bağırdım cevaplamasını umarak. Kafası yastığa gömülü olduğundan çok çıkmayan sesiyle, "Hayır," diye bağırdı. Raylı çekmeceden çıkardığım patatesleri soymaya başladım. Fırın tepsisine dizerek fırına koydum. Derecesini ayarladıktan sonra anahtarımı alarak evden çıktım. Karşı binanın altındaki marketten ekmek alarak apartmana yöneldim. Apartman kapısını anahtarla açarken üzerinde Furkan'ın isminin yazılı olduğu zarfı poşetin içine attım. Eve çıkarak ekmeği tezgâha bırak-

tım. Zarfı elime alıp fırını kapattım. Bade'nin yattığı koltuğun karşısındaki tekli koltuğa oturdum. Zarfın kenarlarını açtım. Üstte Furkan'a ait olan bilgileri es geçerek altları okumaya başladım.

ASKERLİK ŞUBE BAŞKANLIĞI;

3031/3476 sayılı kanun ve yönetmeliğe bağlı politikalarla yürürlüğe giren kanunlar sonucunda askerlik kapsamının yerine getirilmesi kabul ve beyan edilmiştir.

Okumayı bitirdiğim an telefonumu bularak Furkan'ı arayıp telefonu kulağıma dayadım.

"Efendim?"

"Neredesin?"

"Nerde olacağım evdeyim."

"Çabuk bize gel." diye bağırdım. Bağırmamla Bade koltuktan düşerken Furkan, "Tamam ya bağırma geliyorum," diyerek kapattı.

Bade, "N'oldu yaa" diye homurdanırken zil çaldı. Birbirine dolaşmış elim ayağımla kapıyı açtım.

"N'oldu ya niye bağırdın. Gözlerin neden dolu senin?" diyerek içeri girdi. Elimdeki kâğıdı suratına attım.

"Tecilini mi kaldırdın sen ?" Kâğıdı suratından çekerek okumaya başladı. Gözleri birkaç saniye kâğıtta gezindiğinde çenesini sıvazlayarak kâğıdı ayakkabılığa koydu. Tekrar, "Sen mi kaldırdın tescilini ?" dedim. İçimden bir hata olduğunu söylemesi için dualar ederken, "Ben kaldırdım," dedi.

"Neden ?"

"Zaten eninde sonunda gidecektim, şimdi olsun istedim."

"Aferin sana ya cidden bravo."

Kafasını eğerken, "Kızma, olan oldu işte," dedi.

"Nereye gideceksin."

"Bilmiyorum yarın açıklanacak"

"Ya doğuya çıkarsa, ben ne yaparım, Furkan?"

Tam Furkan cevap verecekken Bade, "Ne çıkıyor kim nereye gidiyor ya?" diyerek kapının önüne, yanımıza geldi. Furkan'a bakıp konuşurken kinayeyle gülümsedim. "Enişten askere gidiyor."

Bade umursamazca omuz silkti. "Aman ben de önemli bir şey sanmıştım," diyerek tekrar oturma odasına yöneldi. Biz arkasından şaşkın şaşkın bakarken aniden arkasını döndü. "Eniştem askere mi gidiyor?"

Kafamı salladım. Tekrar az önceki umursamazlığına dönerek omuz silkip içeri girdi. Kafamı ellerimin arasına alırken, Furkan beni kollarının arasına çekti. "Endişelenme bu kadar, alt tarafı askere gidip vatan borcumu ödeyeceğim."

"Umarım doğu çıkmaz," diye mırıldandım. Beni kendinden ayırdı. "İlk ayım acemi birliği olacağı için neresi olursa olsun çok önemli olmaz, asıl önemli olan usta birliği." Omuz silkerek devam etti. "Gerçi bana hiç fark etmez, en fazla vatanım uğruna can veririm." Kafasına hafifçe vurdum. "Allah korusun, hem okulun ne olacak. Tecilin kalktığına göre donmuş oluyor."

Derin bir of çekince gülümseyerek geri çekildi. "Git

elini yüzünü yıka makyajın akmış pandaya benziyorsun."

"İçeri geç sen de."

"Ben eve çıkayım ya, bu mutlu haberi babamlara vermezsem içimde kalır."

"Alıştıra alıştıra söyle de kalbine inmesin adamların," diyerek evden gönderdim. Banyoya geçerek elimi yüzümü yıkadım. Üzerimi değiştirdikten sonra salonda telefonuyla oynayan Bade'nin yanına oturdum.

"Fırına koyduğun şey soğuyacak şimdi git ye."

"İştah mı kaldı adamda."

"Vay be enişte bey de gidiyor ha."

Tepinerek ayağa kalktım. "Ne güzel moral veriyorsun sen ya," diye bağırarak odama giderken arkamdan, "Gerçekler, bebeğim, gerçekler," diye bağırdı. Yatağımın yorganını kaldırıp içine girdim. Yakın bir il çıkmasını dua ederken gözlerimi kapattım.

Çalan alarmla yatakta doğrulup Furkan'ı aradım. "Alo," diyerek açtı.

"Kalktın mı?"

"Yoo."

"Salak, sanki askere giden benim, heyecanlansana biraz."

"Niye heyecanlanayım ki? Sen de boşuna heyecanlanma."

"Neyse konuşma, hadi çabuk hazırlan çıkalım."

Telefonu suratına kapatarak yataktan fırladım. Giyilmesi

en kolay kıyafetleri üzerime geçirerek evden çıktım. Arabanın içinde beni bekleyen Furkan'ın yan koltuğuna oturdum. "Hadi hadi," diyerek arabayı çalıştırmasını sağladım. Arabayı büyük bir binanın önünde durdurunca aceleyle indim. Furkan kolumdan tutarak beni arabadan içeri soktu. "İçerisi erkek kaynıyor, sen gelme, ben kâğıdı alıp gelirim birlikte okuruz."

Kapıyı üzerimden kilitleyerek binaya girdi. Kayalıklardan birine oturup Furkan'ın da oturmasını bekledim. Oturunca kâğıdı uzatıp, "Sen aç," dedi. Kâğıdı ellerimle ittim. "Ben heyecandan açamam, sen aç." Omuz silkip kâğıdı bir çırpıda açtı ve okumaya başladı. Okuma işlemini bitirdiğinde kâğıdı iki parçaya ayırarak denize attı. Gülümseyerek suratıma bakıp, "İzmir," dedi.

"İzmir, Foça."

"İyi bari çok da uzak çıkmadı, ama ne zaman gideceksin ki?"

"Bir buçuk hafta sonra."

"Bu kadar erken mi yani?"

Kafasını salladı. "Aferin sana iyi bok yedin, kim dedi sana tecilini kaldır diye?"

"Kızma asana be, yapmam gerekeni yaptım ben," diyerek dudaklarını büzdü. Kafasına hafifçe vurup vurduğum yeri öptüm. "Kız gibi büzüp durma dudaklarını." Dudaklarını düzeltip kayalıktan indi. Ben de inip koluna girdim. Taş merdivenleri düşe kalka çıkıp arabaya bindik ve eve doğru yola çıktık.

Eve vardığımızda zile basarak Bade'nin açmasını bekledim. Hiçbir hareketlenme olmayınca çantamı açarak anahtarımı aradım. Bulamayınca, "Kapıda kaldık," diye mırıldandım. Furkan kolunu omzuma atarak merdivenlere yönlendirdi. "Bize çıkarız o zaman."

Bu sefer onların kapısının zilini çaldık. Batı'nın açmasını beklerken kapı kendi kendine açıldı. Ağzımı kocaman açıp çığlık atacağım sırada babaanneyi gördüm. Kısa boyundan dolayı ilk kapıyı açtığında görüş açıma girmemişti.

"Oo gelinim de gelivermiş benim," diyerek kollarını açtı.

Onunla aynı boya inebilmek için eğilerek sarıldım."Hoş geldin babaanne."

"Hoş buldum kızım," deyip beni kendinden ayırdı. İki yanağıma da birer öpücük bıraktı. Furkan yalandan öksürüp homurdandı. "Benim pabuç da dama atıldı galiba." Ben kıkırdarken babaanne bu sefer ona doğru kollarını açtı. "Oo benim paşam askere de mi gidermiş," deyip belini pışpışladı. "Gidiyorum tabii ya, ne sandın sen beni?" diye böbürlenen Furkan'ın peşinden biz de salona yöneldik. Mutfakta kahvaltı hazırlayan Batı'ya emirler yağdıran Bade'yi es geçerek içeri girdik. Tekli koltuğa oturmuş bir yandan çayına yudumlayan bir yandan da gazetesini okuyan Fırat Bey'le selamlaştıktan sonra arkasında etrafı küçümseyerek süzen ve yelpazesini sallayan Canan Hanım'a yöneldim. Ne kadar istemeye istemeye olsa da elimi uzattım. Dudaklarını öne uzatıp elinin ucuyla elimi tuttu.

"Hoş geldiniz." Beni cevapsız bırakarak arkasına yaslandı. Gözlerimi devirerek babaanne ve Furkan'ın ortasına oturdum. Fırat Bey ağzını açarak Antalya'ya gelmelerinin amacını açıkladı.

"Askerlik için erken değil mi sence de Furkan?"

"Bence de," deyip onaylarken babaanne, "Konuşmayın benim paşam aslan gibi askerliğini yapar gelir," dedi.

"Babaanne gibi babaanne be," diyerek onun yanaklarını sıktı Furkan.

"İşin ciddiyetine var, Furkan hem bu gün neresi olacağı açıklanacaktı."

"Ciddiyetin farkındayım baba, neler olacağını bilmesem tecilimi kaldırmazdım ve İzmir Foça."

"Sen bilirsin artık olan olmuş zaten."

Furkan onaylayarak başını sallarken Batı'nın sesi duyuldu. "Yemek hazır."

Canan Hanım istifini korurken hep birlikte ayaklanarak mutfağa geçtik. Güle oynaya yemeğimizi yiyip Bade'yle masayı topladık. İçeride çay içenlerin yanına geçip biz de oturduk. Batı, "Hadi pikniğe gidelim," deyip ayağa kalktığında herkes ona anlamazca baktı.

Sakinliğimizi gören Batı, Furkan'ı göstererek, "Çocuk bir hafta sonra askere gidecek sizin yaptığınıza bakın," dedi.

Furkan'ın bir hafta sonra gideceği bir kez daha aklıma gelince gülen suratım asıldı. Asık suratımı gören Furkan az öncekinden daha hevesli bir şekilde ayaklandı.

"Bence saat geç oldu, yarın kahvaltı için çıkarız evden,"

diyerek önce beni, sonra babaanneyi elimizden tutarak kaldırdı. Ertesi gün Bade'yle birlikte piknik alanında rahat edebileceğimiz kıyafetler giydik. Furkanların evine çıkıp zillerini çaldık. Onların da hazır olduğunu görünce hep birlikte aşağı inip arabalara doluştuk. Piknik alanına vardığımızda teker teker inerek banklara kurulduk.

Batı, Furkan ve Fırat Bey kimin daha iyi mangal yakacağını tartışırken bizler de banklara karşılıklı oturduk. Yolda Bade'yle çektiğimiz fotoğrafları paylaşıp *stalk* için açtığım *fake* hesaba girdim. Ela'nın profiline girerek son paylaştığı *story* ve fotoğraflara baktım. *'Iyy pis çıyan'* diye kendi kendime mırıldanırken yanımda bir hareketlilik fark ettim. Kafamı kaldırarak telefonuma bakmaya çalışan Canan Hanım'a baktım. Ela'nın plajda çekindiği fotoğrafa bakarak, 'Ayy şuna bak, anası yelloz karı gibi göt baş açmaya çok meraklı vallahi," dedi. Daha önce Ela'nın annesini hiç görmemiş olsam bile, "He valla şu bikiniye bak utanmasa çıplak gezecek," dedim. Bade ve babaanne de ettikleri sohbeti bırakarak bize döndü. Canan Hanım devam etti. "Sen bir de bunun anasını göreceksin." Babaanneden kafasını uzaklaştırıp kulağıma eğildi. "Ela anasının alt düzeyi. Küçük sürtük," dedi.

Hiç beklemediğim bir şekilde babaanne de ortaya laf atıp gıybete dahil oldu. "Geçenlerde kocasıyla Samsun'a gelmiş. Abu ayağına boyum kadar topuklu ayakkabı giymesin mi? Şaştım kaldım vallaha." Bade de Ela'yı kötülemeye başladığında kafamı eğerek yanımda oturan Canan Hanım'ı süzdüm. Davranışlarına nazaran daha sade bir tişört ve kot

pantolon giymişti. Ayakkabılarına bakmak için bağcığımı bağlayacak gibi yapıp eğildim. Siyah kot pantolonuyla aynı renk spor ayakkabı giymişti.

Neyse ki giyinmeyi biliyordu. Bade'nin seslenmesiyle kafamı kaldırmak zorunda kaldım. "Şu Ela paçozunun yaptığı şeytanlıkları anlat da duysunlar."

Canan Hanım ise tek kaşını kaldırarak, "Tee İstanbul'dan nasıl şeytanlık yaptı ki?" diye sordu.

Kafamı iki yana salladım. "Ohoooo neler yapmadı ki ?" Canan Hanım heyecanlı heyecanlı, "Ay anlat anlat merak ettim," dedi.

"Şimdi bunun Furkan'a bir zaafı varmış..." Lafımı kesti. "He biliyorum ya koşturup dururdu Furkan'ın peşinde."

"Bu Furkan'ın peşinden Antalya'ya gelmiş." Tekrar lafımı kesti.

"Vayy yellooozz." Babaanne kaşlarını çatarak, "Ay gelin sus bir de anlatsın kız." Canan Hanım kafasını sallayarak bankın arkasındaki ağaca yaslandı. Piknik sepetinden su şişesi alıp kafama diktikten sonra anlatmaya devam ettim.

Sonunda başımızdan geçen bütün olayları bitirebildiğimde derin bir soluk aldım. Babaanne ve Canan Hanım gözlerini kocaman açmış öylece bakarken omuz silktim. Arkadan, "Vay be," diye bir ses gelince aceleyle döndüm. Fırat Bey hayretle bakan gözlerini daha da büyüttü. "Sen neymişsin, be Ela."

Mangalın başındaki Furkan'ın başucunda ayakta dikelen Batı, "Maşallah valla, taramalı tüfek gibi bam bam ko-

nuştun." Furkan mangalın üzerine su döküp elindeki tencereyi bankın ortasına koydu. "Tamam artık kapatın şu konuları gereksizler yüzünden keyfimiz kaçmasın."

Herkes masaya dizildiğinde bardaklara içecekleri doldurarak yemeye başladık. Yemek yeme faslı bittiğinde babaanne, Fırat Bey ve Canan Hanım ilginç bir şekilde sohbete dalmışken Batı arabanın bagajından voleybol topu çıkarıp yanımıza geldi.

"Hadi ya oturmaya mı geldik hareketlenin biraz." Hepimiz homurdansak da Batı'yı kırmamak adına ayağa kalkıp oturduğumuz yerden biraz daha uzaklaştık. Tellerle çevrili voleybol sahasına ilerleyerek gruplara ayrıldık. Batı ve Bade bir grup olurken Furkan ve ben ayrı bir takım olduk. Yazı tura atarak topun kimden başlayacağına karar verdik. Yazı gelmesiyle topu Bade'ye atarak geri çekildik. Bade en geriye giderek topa smaçı bastı ve oyunu başlattı.

Bade'den gelen topu karşılayarak Furkan'a pas attım. Topu kaldırarak son sayıyı atmamızı sağladığında olduğum yerde zıplayıp Furkan'a sarıldım. Bize bakıp aralarında fısıldaşan Bade ve Batı'ya dil çıkarıp ayrıldım Furkancığımdan.

1 hafta sonra

Mutfakta tıkınan Furkan'a, "Gömlek de koymalı mıyım?" diye bağırdım. Ağzı dolu bir vaziyette yanıma geldi.

"Haziran, askerde gömleği ne yapayım?"

"Ne biliyim izine falan çıkarsın belki?"

"Bir ay duracağım zaten çok izne çıkacağımı sanmıyorum koy işte birkaç tane tişört." Omuz silkerek tişörtleri katlayıp bavula koymaya başladım. Bavulu doldurduğumda üzerine oturarak Furkan'ı çağırdım. "Furkaann." Yine ağzı yiyeceklerle dolu geldi. Bir türlü doymuyordu benim minik ayım. "No vor?"

"Ne var değil efendim, Şu fermuarı çeksene." Ağzındaki lokmayı yutup yatağa yanaşarak fermuarı çekti. Yataktan zıplayarak inip, "Sağ ol," dedim. Boş boş yüzüme baktığı birkaç saniyenin ardından beni kendine çekerek sarıldı. Kafası saçlarımın arasınayken, "Özleyeceğim," diye fısıldadı. Belinde duran kollarımı parmak uçlarımda yükselerek boynuna çıkardım. "Özleyeceğiz."

"Çifte kumrular ayrılın artık Furkan'ın uçağı kalkacak." Gözlerimi silerek ayrıldım. Furkan bir eline bavulunu alıp diğer eliyle elimi kavradı.

Birlikte içeri girip oturanları ayaklandırdık.

Havaalanına varınca Furkan biletini almak için danışmaya gitti. İzmir uçağının anonsu yankılanırken Furkan elinde biletiyle yanımıza geldi. Babasıyla babaannesiyle, Canan Hanım'la, Batı ve Bade'yle vedalaşıp en arkada gözyaşlarını döken bana yaklaştı. "Ağlama," diye fısıldayıp alnını alnıma yasladı. Uçağın son anonsları yankılanırken elimden tutarak koridorun sonuna sürükledi. İnsanlardan uzaklaştığımızda dudaklarımı öptü. Ayrılır ayrılmaz yüzümü

okşayıp saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırdı. "Sadece bir ay tamam mı?"

Başımı sallayıp, "Sadece bir ay," diye tekrarladım.

El ele diğerlerinin yanına döndüğümüzde son kez alnımı öptü. Kollarını boynuma sarıp fısıldadı. "Uçak kalkmak üzere ve biz işimizi zorlaştırıyoruz, hoşça kal." Aniden ayrılıp bavulunu aldı. Hızlı adımlarla yolcu girişine doğru yürüdü. Hızla ayrılmasından dolayı kollarım da gönlüm gibi boşluğa düşmüştü. Gözyaşlarım hızlanırken hıçkırıklarıma hâkim olamıyordum.

Gözlerim açılır açılmaz Furkan'ın kokusunu aldım. Hızla doğrulurken yattığım yatağa ve odaya baktım. Furkan'ın odasındaydım. Odadan çıkmak üzereyken Furkan'a ait olan telefon gözüme ilişti. Geri geri birkaç adım atarak telefonu aldım. İçeriden gelen gürültüleri takip ederek salona girdim. Tanımadığım birkaç adam ve kadını selamlayıp Batı'nın kulağına fısıldadım. "Furkan'ın telefonu neden burada, bunlar kim ve bana ne oldu?"

"Askeriyede telefon yasak olduğu için götürmedi, bana verdi, ben de sana verdim. İçerdekiler 'güle güle gidip gelsin' demek için gelenler. Bayıldığın için Furkan'ın odasına yatırdım."

"Furkan'la nasıl haberleşeceğiz ?"

"Askeriyede ankesörlü telefon vardır."

"Ya uçak kaza yaptıysa, Furkan öldüyse?"

"Yok artık."

O bağırınca bize dönen yüzlere, "Kusura bakmayın,"

deyip Batı'yı kolundan tuttuğum gibi dışarı çıkardım. Mutfakta çay demleyen Bade'nin yanına geldiğimizde koluna vurdum. "Ne bağırıyorsun, gerizemalı." Batı cevap verecekken Bade kafama çay kaşığı attı. "Sensin gerizemalı." Ben gözlerimi devirirken Batı, "Sen de abarttın ama," dedi. "Ya ama gerçekten başına bir şey gelirse?"

Kafamı okşayıp konuştu, "Olmaz yenge, bir şey olmaz o pezevenge." Bu seferde yumruğumu elmacıkkemiğine geçirdim. "Sensin o andaval," diye bağırıp ağlaya ağlaya Furkan'ın odasına döndüm. Yatağa oturduğum an telefonum çaldı. Kayıtlı olmayan bir numara olduğu için şüpheye düşsem de telefonu açtım.

"Alo."

"Haziran."

"Furkan, ay vardın mı nereden arıyorsun sen, bu numara kimin?"

"Evet güzelim vardım. Telefonu da yeni aldım. Askeriyeye sokacağım yakalanırsa da önemli değil." İçimden *tabii kıyamadın iPhone'a* diye düşünürken, "Askeriyeye ne zaman teslim olacaksın?" dedim.

"Birazdan."

"O zaman geç kalma ve şey seni çok seviyorum."

Yüzümden gülücükler taşarken pis sevdiceğimin kokusu sinen yastığa yüzümü gömdüm.

1 ay sonra

"Bence otobüsle gitmelisin Allah korusun kaza falan yaparsın, sonra sevgilisinin yemin törenine giderken öldü diye haberlere çıkarsın." Sırt çantamın fermuarını çekerken itiraz ettim. "Kendi arabamla gitmek istiyorum. Zaten birkaç saatlik yol."

"Sen bilirsin, Furkan'ın haberi hâlâ yok mu?"

"Yok söylemedim okuldan dolayı gelemeyeceğim diye biliyor." Çantamı sırtıma takıp Bade'ye döndüm. Sıkı sıkı sarılıp geri çekildim. "Dikkatli git gel olur mu?" deyince gülümsedim.

"Sen de dikkatli ol." deyip yanaklarını öptüm. Evden çıkarak otoparka girdim.

Beş altı saatlik yolculuğun sonunda, önce İzmir tabelasını sonra da askeriyenin kapısını gördüm. Askeriyenin bir alt sokağında boş bir yer bulup arabayı park ettim. Kapıdaki kalabalığın arasına karışarak sıranın bana gelmesini bekledim. Sonunda güvenlik kontrollerini geçip kapıdan girebildiğimde gözümdeki gözlüğü kafama kaldırdım. İnsanları takip ederek törenin yapılacağı alana ulaştım. Henüz boş yerler olduğundan dolayı gülümseyerek ikinci sırada bir sandalyeye oturdum. Askerler stadyuma benzer alanın altından sırasıyla çıkmaya başladığında gözüm onu aradı. Ancak dört yüzden fazla asker olduğu ve hepsi de aynı kıyafetleri giydiği için çabalasam da bulamadım. Alanın etrafında yürüyen askerlerin turu hemen karşımda bittiğine onu buldum. Onunda

gözleri tribünleri tararken benimkilerle buluştu. Gözlerimden yaşlar akarken ellerimi ağzıma götürdüm. Yanımdaki teyze beni dürtüp, "Kocan mı?" diye sordu. "Hayır erkek arkadaşım." Furkan tebessümle başını çevirip yürümeye başladı.

Kapının açılmasını beklerken heyecandan tırnaklarımı yiyordum.

Kapı gürültüyle açıldığında herkes önüne toplandı. Kalabalığın arasından kayarak sivil kıyafetli askerlerin arasında Furkan'ı aradım.

Başımı kaldırıp etrafa bakınırken aniden biri kolumu çekti. Hâlâ göremediğim kişi beni kalabalığın ters istikametine sürüklerken engellemedim. Kalabalıktan oldukça uzaklaştığımızda beni karşısına alıp başına geçirdiği gri kapüşonu çıkardı. Büyüyen gözlerimle çığlık atarak herkesin bize dönmesini sağladım. Önce kollarımı boynuna sonra bacaklarımı beline doladım. Geri geri giderek sırtımı duvara yasladı. İki koluyla belimi sıkı sıkı sardı. Çevremizi saran kalabalıktan ıslık ve alkış sesleri çıkarken kollarımı daha sıkılaştırdım. Bir süre sonra başımı boynundan kaldırarak kucağından indim. Ben ellerimi saçlarına daldırırken o da yüzümü avuçlayıp her santimine öpücükler kondurdu. Birkaç adım geri giderek benden tamamen ayrıldı. Kapüşonlunun cebinden çıkardığı siyah yüzük kutusunun açarken dizinin üzerine çöktü. "Pis sevdicek," dedi. "Evlen benimle." Başımı sallayıp olduğum yerde zıplarken kollarımı açtım. Ayağa kalkarak tekrar sarıldı. Ayrılınca kutudaki yüzüğü parmağıma taktı. Başparmağıyla gözümden akan yaşları silip, "Şşşttt ağlama,"

diye fısıldadı. Kendimi dizginlemeyi başarabildiğimde etrafımızdakiler dağılmıştı bile. El ele tutuşarak askeriyeden çıktık. Arka sokaktaki arabama ilerlerken arabanın anahtarını ona doğru attım.

"Özlemişsindir belki arabayı kullanmayı."

"Özledim ama en çok seni." Gülümseyerek ön yolcu koltuğuna oturdum. O da binip arabayı çalıştırırken, "Aç mısın?" diye sordu.

"Evet hem de kurt gibi."

Sahil kenarında bir restoranda arabayı durdurunca inip el ele tutuştuk. Masalardan birine oturup sipariş verdik. Yemeklerimizi yemiş sohbetimizi ederken biri benim yanıma diğeri Furkan'ın yanına çekilen sandalyelerle dikkatlerimiz dağıldı. Kumral kız bana gülümserken sarışın çocuk Furkan'la el sıkıştı. Furkan hoşnutsuzca yanındaki çocuğu gösterip, "Bu Doğukan askeriyede aynı odada kalmıştık," dedi.

Tokalaşmak için uzattığım elimi dudaklarına götürüp öptü. Eliyle masada ritim tutarak sinirlendiğini belirten Furkan bu sefer beni gösterdi.

"Kız arkadaşım."

"Memnun oldum," deyip çekilince, "Ben de," dedi.

Elini kaldırma tenezzülünde bulunmadan gözüyle yanımdaki kızı gösterdi. "Nişanlım Çağla." Kıza dönüp elimi uzattım. "Memnun oldum." O da başını sallayınca hepimiz sandalyelere yerleştik. Çatalımı alıp yemeye devam ederken Çağla'ya bir soru yönelttim. "Düğününüz ne zaman?" Doğukan gözlerini devirirken Çağla hevesle konuştu. "Yaz so-

nuna doğru inşallah." Çok geçmeden benim sorumun bir benzerini sordu. "Eee sizin durumlar nasıl düğün nişan yok mu?"

Ben, "Bilmem," deyip omzumu silkerken Furkan, "En kısa zamanda," diye cevap verdi. Çağla durmadan sorular sorarken Doğukan sıkılmış görünüyordu. "Nasıl tanıştınız?" Gülümseyerek Furkan'a döndüm. O da bana gülümseyerek anlatmaya başladı.

"Haziran'a göre sapıktım ya da FBI ajanı falandım."

Çağla, "Nasıl ya anlamadım," derken devam ettim. "Telefonuma gizli bir numaradan mesajlar gelmeye başladı. İlk zamanlarda kurtulmak için numaramı değiştirsem de bir faydası olmadı. Sonra ben okul için Antalya'ya gittiğimde peşimden geldi ve bir süre sonra çıktı karşıma. Sonrası malum zaten."

Hayran hayran dinledikten sonra, "Ay ya ne kadar romantik," diye neşeyle konuştu. Doğukan da, "Ya ya ne demezsin," diyerek onu destekledi. Doğukan'ı duymazdan gelerek, "Sizin aşkınız nasıl doğdu?" dedim. Çağla geri yaslanarak anlatmaya başladı. "Aslında sizinki gibi ilginç bir hikâyemiz yok aile zoruyla tanıştık ama sonradan birbirimizi sevdik değil mi Doğukan?"

Doğukan alayla, "He he aynen," deyip garsonun yeni getirdiği yemeğine gömüldü. Çağla'nın bozulduğunu hissedince, "Olsun ya sonradan âşık olmuşsunuz ya geçmişin bir önemi yok," deyip konuyu kapattım. Herkesin yemeğini yemekle meşgul olduğu masamızdan sadece çatal bıçak sesleri

çıkarken aklıma gelen soruyla başımı kaldırdım. Furkan'ın dikkatini çekmek için konuşacağım sırada Doğukan'ı çatalını tabağın kenarına bırakmış beni izlerken görünce yutkunarak başımı önüme eğdim. Furkan'ın da yemeğini bitirmesiyle ikisine de afiyet olsun deyip kalktık. Arabaya binip birbirimize baktık. "Şimdi ne yapalım." Omuz silkip arabanın arka koltuğunu gösterdim. "Yatalım."

Arabayı çalıştırarak restoran'dan uzaklaştık. Arabadan inme gereği duymadan koltukların arasından geçerek arka koltuğa uzandık. "Telefonu mu getirdin mi?" Başımı göğsünden kaldırıp ön yolcu koltuğundaki çantamdan çıkardığım telefonu uzattım. Tuş kilidini açarken, "Sosyal medyayı özlemişim," dedi.

"Ama en çok beni değil mi?"

"Evet en çok seni." Tekrar göğsüne sırtımı yaslayıp onu izledim. İnterneti açarak bildirimlerin durmasını bekledi. Durduğunda parmağını okutarak ana ekrana girdi. Whatsapp'da arkadaşlarından ve akrabalarından gelen mesajları yanıtladı. Ela'dan gelen mesajları görünce telefonu elinden kaptım. Ela'nın mesajlarına gelerek okumaya başladım. "Özledim," Milyonlarca özledim mesajını es geçerek önce Whatsapp'tan sonra onu engelledim. Keyifle gülümserken telefonu tekrar eline verdim. Furkan Instagram ana sayfasında gezinirken onu engellediğim için kendimle gurur duyuyordum. Paylaştığım fotoğrafları göremeyecekti. "İlginç bir şekilde bir aydır hiç fotoğraf paylaşmamışsın." Dudaklarımı yalan söylemenin günahıyla ısırdım. "Aynen ya hiç za-

manım olmadı."

"Hiç inandırıcı gelmiyor," diyerek profiline basılı tuttu. Ekli hesaplarda kullanıcı adımı görünce kafamı pencereye çevirip görmezden geldim. Yan gözle onu izlerken bütün fotoğraflarımı sırayla sildiğini gördüm. Telefonu elinden alıp, "Ya ne yapıyorsun totemimi bozdun," dedim.

"Ne totemi lan ben gitmeden önce bütün fotoğraflarını silmiştim, sadece ikimizinkiler kalmıştı. Ama hanımefendi yokluğumdan yararlanıp gene bir ton fotoğraf paylaşmış."

"Bak şimdi burada elli altı fotoğraf vardı, ama sen sildin kırk oldu şimdi."

"Sorun yok bir daha tamamlarız," diyerek galeriye girdi. Birlikte çekindiğimiz fotoğrafların neredeyse tamamını paylaştı. Beğeni bildirimleri gelmeye başlayınca bildirimleri kapatıp kameraya girdi.

Birlikte bir fotoğrafımızı çekip onu da paylaştı. "Ama ben çirkin çıkmıştım neden paylaştın sil bir daha çekinelim." "Boş ver boş ver iyiydi o," diye geçiştirdi beni. Telefonun tuş kilidini kapatıp cebine attı. "Kalk hadi bir otel bulalım." Onaylayıp ön yolcu koltuğuna geçtim. O da sürücü koltuğuna oturup arabayı çalıştırdı. Tatil bölgesinde olduğumuzdan fazla zorlanmayarak bir otel bulmuştuk. Furkan danışmaya gidip oda kiralarken asansörün kenarına yaslanıp onu bekledim. Elinde anahtarla geldiğinde asansöre binip dördüncü kata çıktık. Asansör durup koridora ilk adımımı attığım an Furkan arkamdan kulaklarımı tıkadı. Ben kafamı ona çevirmeye çalıştıkça daha da sabitledi. Arkamdan kulak-

larımı tuta tuta koridorun solundaki altıncı odaya soktu. Ellerini kulaklarımdan çekince arkamı dönüp konuştum. "Neden kulaklarımı kapattın ki?"

Sırt çantasını yatağa atıp bavulunu kenarına koyarken, "Hiç ya öylesine kapattım, ben duşa gireceğim sen de uyu o kadar saat araba kullandın," dedi. Başımı sallayınca alnımı öperek banyoya girdi. Sırt çantamdan pijamalarımı çıkarıp giyindim. Çift kişilik yatağın sağ tarafında kalan yastığa başımı koyarak gözlerimi kapadım.

Telefonun zil sesiyle uyanıp Furkan'ın kollarından zorla çıktım. Sesi takip ederek dün çıkarıp odanın köşesine attığım pantolonun arka cebinden telefonu çıkardım. Kim olduğuna bakmadan açıp kulağıma götürdüm.

"Ne."

"Sana da günaydın yenge," dedi Batı.

"Ya ne var sabah sabah."

"Kızma be Furkan'ın sesini duyayım diye aradım." Dalga geçtiğini ses tonundan anlayıp yeniden konuştum. "Duyamazsın uyuyor hadi güle güle." Telefonu sehpaya koyarak arkamı döndüm. Furkan esneyip gözlerini ovuştururken "Kimmiş?" dedi.

"Batı."

"Ne istiyormuş."

"Sesini duymak istiyormuş, sanki ben bilmiyorum sabahın köründe uyandırmak için aradığını."

Ağzından bir nefes alıp gözlerini bir daha kapattı. "Piç herif." Uykum kaçmış olsa bile yorganı kaldırıp yanına uzan-

dım. Gözlerim kapalı öylece dururken kulağımın dibine yanaşıp, "Uyuyor musun?" diye sordu. "Hayır," diye cevap verdim.

"Teslim olmama birkaç saat kaldı bu saatleri güzel değerlendirelim." Doğrulup bağdaş kurdum. "Ne yapacağız ki ?"

"Uyuyacağız," diyerek bedenimi yanına çevirdi. Gözlerimi devirip, "Birlikte iyi zaman geçirme anlayışın bu mu yani?" dedim.

"Birlikte uyuyacağız işte, daha ne yapalım, hem senin yolun uzun kaza falan yaparsın biraz daha uyu."

"Furkan, Fizan'dan gelmiyorum Antalya'dan geliyorum, hem benim uykum yok ki."

"Olsun"

Birkaç dakika sonra hafifçe dürtükleyip, "Uyudun mu?" dedim. Hiçbir ses gelmeyince yanaklarımı şişirip saçlarıyla oynamaya başladım.

Furkan'ın girişine bir saat kala uyandırıp otelden çıkardım. Arabayı sahilde durdurup indi. Peşinden bende inip arkasından ilerledim. Oturduğu banka yanaşıp yanına oturdum. Sırtımı göğsüne yaslayıp onun gibi başımı denize çevirdim. "Doğukan'dan pek hoşlanmadım," diye mırıldandım. "Ben de sevmiyorum o iti." Kolunu omzuma atıp iyice kendine çekti. "Baksana ne kadar çok ortak noktamız var kesinlikle evlenmeliyiz."

"Bence de."

"İzine geldiğim hafta seni bey babadan isteyeceğim."

Başımı kaldırıp, "Ciddi değilsin değil mi?" diye sordum.

"Gayet ciddiyim."

"Ay saçmalama izine gelmene sadece bir hafta var ben o kadar kısa sürede hazırlık yapamam."

"Düğün yapmayacağız Haziran sadece istemeye geleceğiz."

"Geleceğiz derken?"

"Bizim bakkal Hüseyin Amca'yla seni istemeye geleceğiz." Ben, "*ne diyor bu,*" der gibi bakarken yanağımı öptü. "Saf sevgilim kiminle gelebilirim tabii ki babamlarla geleceğim istemeye."

"Kimden." İnat olsun diye saçmaladığımı anlamadan başını geriye yasladı.

"Bakkal Hüseyin Amca'nın oğlundan."

"Haa şu yakışıklı olandan mı?"

"O kim lan."

"Bakkal Hüseyin Amca'nın oğlu."

"S.kerim onu," diyerek ayaklandı. Sinsi sinsi sırıtıp onun gibi ayağa kalktım.

Yanağını öpüp okşadım. "Saf sevgilim benim bizim bakkal yok ki yakışıklı bir oğlu olsa." Demek intikam ha?"

"Evet."

Az önceki sertliğini bir kenara atıp sarıldı. Tekrar banka oturup eski pozisyonumuzu aldık.

"Peki, biz mi İstanbul'a gideceğiz aileler mi gelecek?"

"Ben izin günü Antalya'ya gelirim oradan birlikte İstanbul'a geçeriz."

Kısa bir sessizlikten sonra ayağa kalkıp beni de kaldırdı. "Sanırım benim için gitme vakti geldi," diye mırıldandı. Kollarımı beline ve boynuna dolayıp, "Gitmesen," dedim. Her ne dersem diyeyim gitmek zorunda olduğunu bile bile.

"Bir ay dayandığımıza göre Bir hafta daha dayanabiliriz."

"Dayanabiliriz."

"Sadece bir hafta sonra yanında olacağım," diyerek alnımı öptü.

Arkamızda kalan askeriye binasına baktıktan sonra parmak uçlarımda yükselip gözlerini öptüm. Arkamı dönüp ağlamamaya çalışarak, "Git artık," dedim. Kafamın arkasına kondurulan öpücükten sonra birkaç adım ve kapının gelmişti. Kendimi sıkmayı bırakıp gözyaşlarımı salarak önüme döndüm. Bankın kenarındaki çantamı alarak kaldırım dibindeki arabama bindim. Sakinleştikten sonra anahtarı çevirerek arabayı çalıştırdım.

Sabah ezanıyla arabadan inip arka koltuktaki çantamı aldım.

Apartmanın dış kapısını açıp merdivenleri çıktım. Kendi kapımızın önüne gelince kapıyı açıp ayakkabılarımı çıkardım. Bade'nin uyumuş olacağını düşündüğümden sessiz adımlarla salona girdim. Koltukta birbirlerine sarılarak uyuyan Bade ve Batı'nın üzerini örtüp odama geçtim ve çantamı kenara atıp üzerimi değiştirdim. Telefonumu şarja takıp Furkan'a sağ salim vardığıma dair bir mesaj attım. Cevap alamayınca yorganı kaldırıp içine girdim. Cevap alamamanın

huzursuzluğuyla uykuya daldım.

Sabah Bade'nin çığlık atarak üzerime atlamasıyla uyandım. Uzun uzun sarılıp arkasındaki Batı'ya yöneldim.

"Hoş geldin, yenge."

Omzuna vurup ona da sarıldım. Batı'yı ekmek aldırmaya gönderip kahvaltıyı hazırlamaya başladık. Bade ocaktaki omleti aşçı edasıyla çevirmeye çalışırken "Nasıl geçti neler yaptınız anlat bakalım," diye sordu.

"Ne yapalım öyle hasret giderdik."

"Bu kadar mı yani?"

Sanki yeni aklıma gelmiş gibi elimi kaldırıp parmağımı gösterdim.

"Ha bir de evlenme teklifi aldım, gördüğün gibi kabul ettim."

"Oha."

Gülümseyerek, "Birde haftaya izine geldiğinde istemeye gelecekler," diye devam ettim. Bade, "Kimi kimden kime niye niçin?" gibi saçma sorular üretirken bakkal Hüseyin Amca'yla oğlundan beni Furkan'a isteyecekler dememek için kendimi zor tutmuştum.

Nefes nefese sustuğunda, "Benim babamdan Furkan'ın babası isteyecek," dedim. Bade'yle aynı anda mutfağın girişinden, "Ha?" diye bir ses çıktı. Batı elindeki poşeti tezgâha bıraktı. "Konuya dahil değilim ve hiçbir şey anlamadım."

"Ben de bir şey anlamadım valla."

Bade'nin unuttuğu omleti tavadan alıp tabağa bıraktım. "Nesini anlamadınız işte istemeye gelecekler, aslında biz gi-

deceğiz ama neyse."

"Gene anlamadık ama neyse daha fazla konuşmayalım çok açım," diyerek tabaktan bir parça omleti alıp yedi öküz Batı.

Kahvaltılıkları masaya dizip sandalyelere oturduk. Karnım doyunca sofradan kalkıp odama geçtim.

1 hafta sonra

Zilin sesiyle yataktan kalkıp koridorda ilerledim. Kapıdaki Furkan'a sarılıp bacaklarımı beline doladım. Beni kucağına alıp koltuklardan birine oturdu. Dolu gözlerle ondan uzaklaşıp, "Hani sen yarın gelecektin pis yalancı," dedim.

"Zaten yarın gelecektim ama bir gün erken saldılar ben de bugün geldim."

"Keşke haber verseydin."

"Sürpriz olsun istedim." Derin bir nefes aldım. Hâlâ kucağındayken boynuna sokularak soluklanmasını bekledim. Bade, odasının kapısının açılıp kapanma sesinden hemen sonra salonun kapısında belirdi.

"Ooo enişte bey gelmiş hoş gelmiş."

"Hoş buldum Bade."

Bade bana gözlerini kısarak baktı. "Bak bak nasıl da yapışmış çocuğa Allah'ın koalası." "Sana ne," deyip dil çıkarttıktan sonra başımı Furkan'ın omzuna yasladım.

Bade, "Ben Batı'yı çağırmaya gidiyorum," diye bağırıp

evden çıktı. Furkan'ın kucağından kalkıp onun da kalkması için elimi uzattım. "Kalk hadi acıkmışsındır bir şeyler ye zayıflamışsın elin memleketinde." O da onaylayıp ayağa kalktığında birlikte mutfağa geçtik.

O mutfak tezgâhına otururken ben de leğene patates doldurup soymaya başladım. Kızartma tavasına biraz yağ koyup dilimlediğim patatesleri içine attım. Ocağın altını yaktıktan sonra ellerimi yıkadım. Kapı çalınca kevgiri Furkan'ın eline verip mutfaktan çıktım. Kapıyı açıp Bade ve Batı'yı içeri aldım. Batı ve Furkan selamlaşıp konuşarak salona geçerken Bade kahvaltı hazırlamama yardımcı oldu.

Kahvaltımızı bitirdiğimizde Batı ve Bade okula gitmek için evden çıktı. Mutfağı toparlayıp kapalı televizyonu boş boş izleyen Furkan'ın yanına oturdum. "İstanbul'a ne zaman gideceğiz?" diye sordum.

Kolunu omzuma atarak cevapladı, "Yarın çıkarız Bade ve Batı da gelecek mi?" "Bilmiyorum kendileri bilir."

Onun gibi kapalı televizyon izlemeye başlayacağım sırada zil çaldı. "Bize bir huzur yok," diye mırıldanarak ayağa kalktım. Kapıyı açtığımda Ela beni görünce, "Öf sen bir çekilsene," deyip omzuma çarparak içeri girdi. Furkan içerden, "Kim gelmiş," diye bağırırken Ela içeri girmişti bile. Sakin kalmaya çalışarak kapıyı kapattım ve onların yanına girdim.

Furkan iki elini de havaya kaldırmış ne olduğunu anlamaya çalışır gibi etrafa bakarken Ela kollarını beline sarmıştı. Yavaş yavaş yanına ilerleyip Ela'nın askılı penyesinden tutup Furkan'dan ayırdığımda, "Niye geldin sen?" diye sordum.

Fosforlu pembe rujuyla parlayan dudağını büzerek konuştu. "Furkancığım gelmiş ya duyar duymaz hoş geldin demeye geldim."

"İyi o zaman Furkancığını gördüğüne göre evimden çıkıp cehennemin dibine doğru yol alabilirsin," diyerek kolundan tutup dışarı sürükledim. "Ama ya daha yeni gelmiştim." Ellerimi kolundan indirip, "Kızım sen salak mısın taklit mi yapıyorsun?" diye bağırdım. Furkan salondan çıkıp Ela'nın saçlarını elimden kurtarmaya çalışırken, "Tamam sakin ol," diye fısıldıyordu. Ela, "Ne diyorsun ya anlamadım ben," diye hırlarken saçlarından kapıya sürükledim. Parmağımdaki hayvan gibi tek taşı gözüne sokarcasına kaldırdım.

"Görmüyor musun kafandan daha büyük yüzük var parmağımda." Kapıdan dışarı atıp kapıyı kapatacağım sırada ayağıyla durdurup elimi elinin arasına aldı.

"Ohaa kim aldı bunu çok güzel."

Elimi hışımla elinden çektim. "Kim alacak gerizemalı Furkan aldı ya da müstakbel nişanlım mı demeliyim?"

Ela kocaman gözlerle bir bana bir Furkan'a bir de yüzüğe bakarken ayağımla ayağını kapı eşliğinden ittim. "Hadi canım çocuğumuz olduğunda çeyreğini de kapıp hayırlı olsuna gelirsin," diye bağırıp kapıyı kapattım.

Arkamdaki Furkan sırtını duvara dayayıp kahkaha atmaya başladığında omzuna yumruk attım. "Komik mi?"

Gülmesini durdurmaya çalışarak cevapladı. "De-demek çocuğumuz ol-olduğunda çeyrekle gelecek haa?"

"Sus bir." Odama ilerleyip kapıyı sertçe kapatıp üzerin-

deki anahtarla kilitledim. Furkan kapıya dayanıp açmaya çalışırken, "Git başımdan," dedim.

"Özür dilerim aç hadi kapıyı."

"Bana ne."

"Sen beni özlememişsin sanırım hemen odana kilitledin kendini."

Birkaç saniye cevapsız bıraktıktan sonra koşarak kapıyı açtım ve ona sarıldım.

"Çok özledim."

Hâlâ kolları vücuduma sarılıyken geri geri giderek ikimizi de yatağa düşürdü. Yatağın yorganını kaldırarak yine ikimizi de içine soktu. Kollarını tekrar belime dolarken, "Kokunu bile ayrı özlemişim be," diye konuştu. Kıkırdarken onun gibi kafamı boyun girintisine koydum. Ellerimi saçlarına daldırıp, "Hâlâ yumuşacık," diye fısıldadım. Gülümseyip gözlerini kapattığında bende onu taklit ettim.

Sabahın ilk ışıklarıyla uyanıp Furkan'ı uyandırmamaya dikkat ederek yataktan kalktım. Önce gardırobun üzerinden büyük bir bavul çıkardım. Sağ tarafa kendi kıyafetlerimi doldurup Furkan'a son kez baktım. Evin anahtarını cebime atarak evden çıktım. Üst kata çıkıp sessizce kapıyı açtım. Batı'yı uyandırdıktan sonra Furkan'ın odasına geçtim. Dün Batı'ya zorla katlattığı kıyafetlerden bir kucak dolusu alıp eve tekrar indim. Bavulun sol tarafına da Furkan'ın kıyafetlerini yerleştirdim. Bade'nin odasına giderek onu da dürtükledim. Son olarak Furkan'ın da kaldığı odama girip yatağa tırmandım yanaklarını mıncıra mıncıra, "Hadi kalk artık gitme vakti,"

dedim. Yüzünü ellerimden çekip, "Git başımdan," diye bağırdı.

"İyi o zaman ben de İstanbul'a bakkal Hüseyin Amca'nın yakışıklı mı yakışıklı taş oğluyla giderim," dedim gözlerim dolarak. Gözleri anında açılırken, "Gene mi o pezevenk lan," diyerek ayaklandı.

Kahkaha atarken, "Kandırdım," dedim.

Yatağa bir kez daha oturdu, "Bir daha ağzına alma o yavşağın ismini tamam mı?"

"Tamam bir daha bakkal Hüseyin Amca'nın yakışıklı oğlu demem."

"Lan adını bile ağzına alma diyorum sen hâlâ yakışıklı diyorsun."

"Neyini ağzıma alayım, Furkan."

Furkan sinirle ayağa fırlayıp birkaç saniye etrafa bakınmasının ardından, "Ulan," diye bağırıp duvara yumruk attı. Kahkahalarımı kesip ayağa kalktım. Arkasından beline sarılarak, "Şşştt sakin ol ponçik," diye fısıldadım.

"Nasıl olayım ha nasıl?" Yatağa oturarak onu da oturttum. "Bakkal Hüseyin Amca'nın yakı..." lafımı keserek ellerini yumruk yaptı.

"Sus Haziran bak kalbini kıracağım."

"Ya ne kesiyorsun lafımı bakkal Hüseyin Amca'nın yakışıklı bir oğlu yok, hatta bakkal Hüseyin Amca'nın oğlu yok."

Yumruk yaptığı elleri gevşerken devam ettim. "Hatta bakkal Hüseyin Amca diye biri bile yok."

"Olsun. Benden başka kimseye yakışıklı falan diyemezsin."

"Tamam yavrum demem."

"Aferin," deyip ayağa kalktı ve banyoya girdi. Askerliğin ona yaramadığını düşünerek odamdan çıktım. Çalan kapıyı açıp Batı'yı eve aldım. Batı Bade'nin odasına giderken Furkan banyodan çıktı. Hepimiz hazır olduğumuzda ayakkabılarımızı giyip evden çıktık. Otoparkta Batı kendi arabasına Furkan kendi arabasına binince, "Neden iki araba gidiyoruz," diye sordum.

Batı omuz silkerken Furkan, "Benim için fark etmez." dedi.

Bu sefer Batı arabasından inerek Furkan'ın arabasına bindi. Bade ve Batı arka koltukta tekrar uykuya dalarken sırtımı kapıya yaslayıp bacaklarını Furkan'ın dizlerine koydum. Furkan kapıları kilitleyince arka cebimden telefonumu çıkarıp kamerayı açtım. Kameranın açısını bacaklarım ve Furkan'ı alacak şekilde ayarlayıp çektim. İki ön koltuğun arasındaki boşlukta duran Furkan'ın telefonunu aldım. Direksiyondaki ellerinden birini alıp parmak izini okutarak kilidi açtım. Furkan'ın internetini kendi telefonuma bağladım. Çektiğim fotoğrafı paylaşarak interneti kapattım. İki telefonu da torpido gözüne koyarak yolu izlemeye başladım.

Bir buçuk iki saat sonra Furkan gözlerini yoldan alıp, "Sabah erken kalkmıştın uyu biraz," dedi. "Uykum yok," diye mırıldanırken gözlerim kapandı. Kolumun dürtülmesiyle uyanıp etrafına bakındım Furkan saçlarımı yüzümden çekip alnımı öptü. "Uyan hadi."

"Geldik mi?"

"Hayır birkaç saatlik yolumuz daha var ama biraz mola verelim dedim."

"İyi yapmışsın," diyerek arabadan indim. Batı ve Bade'nin bizi kapısında beklediği restorana girip dört kişilik masalardan birine oturduk. Furkan, garson başımızda dikilirken bana dönüp, "Sabah kahvaltı yapmadık ama öğle saatlerindeyiz ne yersin?" dedi.

"Fark etmez," diyerek yemek seçme görevini ona verdim. O ikimiz için balık sipariş ederken koluna girip sandalyemi onunkine yaklaştırdım. Omzumu omzuna yaslayıp önündeki sudan bir yudum içtim. Yemeklerimiz bitince Furkan'la Batı'yı arabaya gönderip Bade'yle markete girdik. Market arabasına alabildiğimiz kadar abur cubur doldurup kasadan ödeme yaptık. Elimizdeki poşetlerle marketten çıktık ve arabaya ilerledik. Arka koltuğa yani Furkan'ın yanına oturup elimdeki poşetleri ayakucuma koydum. Furkan poşetten bir çikolata alarak başını dizlerime yatırdı yediği çikolatanın paketini tekrar poşete atıp başını kucağıma daha da bastırdı. Kollarını belime dolayıp gözlerini kaparken, "İyi uykular sevdicek," diye fısıldadım.

Araba babamlarla yaşadığım evin önünde durduğunda Furkan'ın başını dizimden çekip, "Uyan, geldik," dedim.

Uyku mahmurluğuyla gözlerini açıp, "Ne ara geldik?" diye huysuzlandı. "Şu an bizim evin önündeyiz ben seni akşama doğru ararım, tamam mı?" Başını sallayıp yanağımı öptü. Arabadan inip beni kapıda bekleyen Bade'nin yanına

ilerledim. Bavulu kapının önünde bırakıp arabaya tekrar binen Furkan'a el salladım ve zili çaldım. Kapıyı açan hizmetçi hem işe yeni alındığından hem de uzun zamandır eve gelmediğimizden olsa gerek ne beni ne de Bade'yi tanımamıştı. "Buyurun?" diye sorup önce Bade'yi sonra beni süzdü.

"Rica etsem ev sahibini çağırır mısınız?"

Kadın başını sallayıp kapıyı hafif aralık bıraktı. "Aysel Hanım sizi çağırıyorlar," diye bağırıp tekrar kapının önüne geldi.

Aysel Abla, "Kim gelmiş?" diyerek kapıya geldiğinde ellerini ağzına koyup çığlık attı. "Oy benim kuzularım mı gelmiş," diyerek ince uzun kollarını ikimize de aynı anda sardı. Kapıdaki selamlaşma ve sarılma faslından sonra eve girdik. Hizmetli bavullarımızı içeri alırken bizlerde salona geçtik. Aysel Abla ikimizin arasına oturup, "Hayırdır kız ne işiniz var sizin burada?" Bade'ye göz kırpıp, "Annen gelmemize pek sevinmedi galiba kalk hadi biz gidelim," dedim.

Aysel Abla kaşlarını çattı. "Ne sevinmeyeceğim be sadece bu kadar yolu çekmenizin ve üzerine bir de okulu ekmenizin sebebini soruyorum," dedi Bade yüksek ihtimalle daha önceden hazırladığı "Samanyolu" şarkısını telefonundan açarak, "Anne Haziran elden gitti," deyip yalandan hıçkırdı.

"Ne oluyor kız nereye gidiyor, Haziran?"

"Gidiyor işte anne zengin koca buldu." Aysel Abla'nın arkasından kollarımı geçirip Bade'nin kafasına vurdum.

"Salak ya kapat şu şeyi."

"Neden bahsediyor bu Bade?" diyerek bana döndü Aysel Abla.

"Hani şimdi Furkan askere gitmişti ya..."

"Eee işte şimdi izine geldi. Bu hafta içinde de beni istemeye gelecekler."

"Kız okullarınız bari bitseydi daha erken değil mi?"

"Abla evlenmiyoruz alt tarafı istemeye geliyorlar."

"O da doğru. Babana anlattın mı peki?"

"Yok bu akşam anlatırım."

"İyi bakalım hadi siz odalarınıza çıkın yol yorgunusunuzdur gidin dinlenin akşam yemeğine sizi çağırırım ben."

Bade de onaylayınca bavulumu alarak merdivenleri tırmandım. Bade'ye el sallayarak odama girdim. Uzun zamandır görmediğim odamı dikkatle süzdüm. Hiçbir değişiklik yoktu. Bavulumdan bir tayt ve Furkan'ın tişörtlerinden birini aldım ve duşa girdim. Duştan çıkınca üzerimi giyip ben banyodayken çarşafları değiştirilen yatağa uzandım.

Aysel Abla'nın uyandırmasıyla aşağı inip babamla sarılıp selamlaştık.

Hep birlikte masaya oturmuş yemeklerimizi yerken artık babama konuyu açma gereği duydum. "Baba hani Furkan askere gitmişti ya."

"Eee ne olmuş?"

"İşte o şimdi izine geldi bu hafta içinde de ailesiyle bize gelecekler."

"Buyursunlar gelsinler kızım tanışmak isterim ailesiyle."

"Öyle değil işte baba."

"Nasıl?"

"İstemeye."

"Neyi?"

"Baba anlasana işte beni istemeye gelecekler." Babamın lokması boğazında kalırken bir bardak dolusu su içip boğazını temizledi.

"Nereden çıktı şimdi bu."

"Bir yerden çıktığı yok baba biz en başından beri ciddi düşünüyorduk."

"Peki bakalım gelsinler." Memnuniyetle gülümseyip yemeğine devam ettim. Yemekten sonra bahçeye çıkıp sohbet ettik. Bade okulda yaşadığı olayları anlatırken telefonum titredi.

Kimden: Patates suratlı pis sevdiceğim

"N'aber?"

Gözlerim devirip cevapladım. Sanki askerlik arkadaşıyla konuşuyordu ayı herif.

Kime: Patates suratlı pis sevdiceğim

"İyi senden?"

Kimden: Patates suratlı pis sevdiceğim

"İyiyim. Babanla konuştun mu?"

Kime: Patates suratlı pis sevdiceğim

"Evet. Sen ailenle konuştun mu?"

Kimden: Patates suratlı pis sevdiceğim

"Konuştum. Eğer uygunsa iki gün sonra sizdeyiz."

Kime: Patates suratlı pis sevdiceğim
"Uygun :)"

Babamlardan müsaade isteyerek odama çıktım. Furkan'a iyi geceler mesajı atarak yatağa girdim. Saatlerce uyumama rağmen hâlâ olan uykusuzluğumu gidermek için tekrar uykuya daldım.

İsteme günü

Bade'nin dolaptan çıkarıp yatağa attığı elbiselere bakıp, "Bunların hepsi çok abartılı giymem ben," diyerek itiraz ettim.

"Hiçbir elbiseni getirmemişsin Haziran elimizde bunlar var."

Oflayarak kendimi yatağa bıraktığım sırada kapı tıklandı. Bade, "Gel," deyince kapı açıldı ve içeriye Derya girdi. Elindeki poşetleri kenara bırakıp, "Hayırdır ne bu yüzünüzün hali?" diye sordu.

"Giyebileceğim bir elbisem yok."

"Bu mu dert ettiğin şey? Mükemmel görümcen onu da ayarlar." Bade'nin yatağa attığı elbiselere bakıp, "Bunlar olmaz," diye kendi kendine konuştu. Dolabı tekrar açarak karıştırmaya başladı. Dolabın en alt çekmecesinin köşesinden bir poşet çıkarıp içine baktı.

"Bakın burada ne var," diyerek içinden bir elbise çı-

kardı. Bu Furkan mağaza çalışanlarını öldürecek diye almak istemediğim, ancak Bade'nin zorla aldığı mavi elbiseydi. "Ben var ya..." dedim.

"Bu elbiseyi giyersem Furkan bacaklarımı kıtır kıtır keser yeminle."

"Ya ne olacak ki? Zaten sadece ailelerimiz olacak. Ağabeyimin bir şey diyeceğini sanmıyorum."

Bade de Derya'yı onaylayınca, "Öyle olsun," diyerek kendimi Derya ve Bade'nin ellerine bıraktım. Derya elbiseyi ütülerken Bade'yse maşayı fişe takarak saçlarımı taradı. Derya işini bitirince getirdiği poşetten çıkardığı makyaj malzemelerini önüme dizdi. Bir tabure çekerek karşıma oturdu ve aynanın önünden aldığı kremle makyajıma başladı. En sonunda Derya makyajını bitirip ellerini çırptığında Bade saçlarımın üzerinden düzleştirici ile geçti.

Aynada kendime bakarken Derya elbiseyi bana uzatıp, "Şimdi gelecekler git giyin hadi," dedi. Elbiseyi alarak banyoya girdim. Pijamalarımdan kurtulup elbiseyi giydim. Zilin çalmasıyla hızla banyodan çıkıp odanın kapısında duran siyah topukluları ayağıma geçirdim ve koşa koşa merdivenleri indim. Arkamdan kıkırdayarak gelen Bade ve Derya'ya, "Nasıl açacağım ben bu kapıyı?" diye sordum. "Mal mal konuşma adamlar kapıda bekliyor git aç işte." Heyecanla yerimde zıplayıp kapıyı açtım. Şıklığı her zamanki gibi üzerinde olan Canan Abla'yla sarılıp arkasındaki Fırat Bey'le tokalaştım. Batı'nın omzuna hafifçe vurup ona da sarıldım. En son giren Furkan'la tokalaşmadan önce süzdüm. Maşal-

lahı vardı benim güzel adamımın.

Gri gömleği ve siyah pantolonuyla bir kız isteme merasimine göre oldukça sade görünüyordu. Neyse ki gri kapüşonlusunu giymemişti. Elindeki çiçeği ve çikolata paketini alırken gülümseyerek bana doğru eğildi.

"Üzerindeki elbisenin hesabını sonra soracağım," diye fısıldayıp ailesini takip etti. Çikolata ve çiçeği mutfak masasına bırakıp onların ardından içeri girdim. Yemek masasının altındaki sandalyelerden birini odanın köşesine çekip oturdum. Aileler sohbete dalınca Batı, Derya, Bade, ben ve Furkan masaya oturduk. Ortam yavaş yavaş yumuşarken Furkan bana doğru eğilip, "Üzerindeki elbisenin hesabını fena ödeteceğim görmezden geleceğimi düşünme güzelim," dedi. Ben şirin şirin gülümsemeye çalışırken kapının zili çaldı. Beşimiz de aynı anda bakışırken kalkıp kapıyı açtım. Cihan kısık gözlerini açarak, "Bensiz kız isteme ha ayıp ettiniz," dedi.

"Hoş geldin," diyerek ona da sarıldım. Babamlara Cihan'ın kim olduğunu tanıtarak (Derya'nın sevgilisi olduğunu geçerek) onu da masaya oturttum. On, on beş dakika sonunda mutfağa geçtim. Fincanları hazırlayarak kahveyi pişirdim. Gözlerim tuzluk ve kahveler arasında gelip giderken içeri Bade girdi.

"Hadi hazırlayamadın mı daha?"

"Hazır hazır götürüyorum," diyerek mutfaktan çıktım. Kahveleri dağıtıp eski yerime oturdum. Herkes kahvesinden bir yudum almışken Fırat Bey lafa girdi.

"Ziyaretimizin sebebi belli Vural Bey, kızınızla oğlumuz konuşmuş anlaşmış kararı bize bırakmış. Allah'ın emri peygamberin kavliyle kızını oğlumuza isteriz."

"Bence Furkan oğlumuz önce askerliğini bitirsin o zaman sizleri bir kez daha misafir edelim." Babamın cevabıyla ortama derin bir sessizlik çökerken Canan Abla gerildiğimi anlamış olacak ki, "Eee daha daha nasılsınız, Aysel Hanımcığım," diyerek havayı dağıttı. Vücuduma tuhaf bir titreme girerken boşalan kahve fincanlarını tepsiye koyarak mutfağa gittim.

Tepsiyi tezgâha bırakarak sırtımı buzdolabına yasladım. Aysel Abla telaşla yanıma gelip dolu gözlerimdeki yaşlar akmasın diye elleriyle yelpazeledi. "Şimdi ağlayıp da makyajını akıtma gitsinler babanla otur konuşuruz tamam mı?" Başımı sallayıp onunla birlikte içeri girdim. Ortamın eski sıcaklığına dönüşünden yarım saat sonra Furkanlar müsaade isteyip ayaklandılar. Kapı kapanır kapanmaz ayakkabılarımı çıkarıp koşa koşa merdivenleri çıktım. Odama girip kapıyı üzerime kilitledim ve sırtımı duvara yaslayıp sessiz sessiz gözyaşlarımı akıtırken kapım tıklandı. Bade, "Haziran açsana şu kapıyı," diye söylenirken arkasından Aysel Abla'nın da sesi duyuldu. "Hadi aç şu kapıyı da konuşalım kızım." Kollarımla gözyaşlarını silip ayağa kalktım. Kapının kilidini açarak yatağıma oturdum. İçeri girince Bade sağıma Aysel Abla soluma oturdu. Bade sessizce dururken Aysel Abla, "Üzme be kızım kendini elbette vardır babanın bir bildiği," dedi.

Sabah Bade tarafından uyandırılınca kalkıp Furkan'ı aradım. "Güzelim," diyerek telefonu açtı. Kötü olduğunu bile bile, "Nasılsın?" dedim.

"İyiyim bebeğim sen nasılsın."

"İyi değilim."

"Üzme kendini olmadı kaçırırım seni."

Ben kıkırdarken, "Bugün usta birliği için gideceğim şehir belli olacak," dedi.

"Ay dur ne zaman, nerden?"

"Öğleden sonra internete düşecek."

"Kahvaltıdan sonra buluşalım, birlikte öğrensek olabilir mi?"

O da beni onaylayınca telefonu kapatıp üzerimi giydim. Uyuşuk uyuşuk merdivenden inip kahvaltı masasına oturdum. Hizmetli çayları doldururken kahvaltılıklardan birkaç parça tabağıma koydum. Elime çatalımı almış yemeye başlarken babam, "Bana kızgın mısın?" diye sordu. Gözlerimi devirip cevapladım. "Hayır." Kahvaltım biter bitmez sandalyemi çekerek ayağa kalktım. Odama çıkarak üzerimi değiştirdim.

Spor ayakkabılarımı giyip merdivenleri indim. Evden çıkarken babam, "Nereye?" diye bağırdı. "İşim var." Furkan'a mesaj atıp sahil yoluna girdim. Boş banklardan birine oturup onu bekledim. Gelince de sarılıp yanıma oturttum. Cebinden telefonunu çıkarıp siteye giriş yaptı. Sayfa yoğunluktan dolayı kasarken tırnaklarımı yemeye başladım.

Site kendine gelirken ekranda kocaman bir Hakkâri-

Yüksekova yazısı belirdi. Gözlerim kocaman olurken telefonu elinden alıp sayfayı milyonlarca kez yeniledim. Her yenileyişimde aynı yazıyı görüyordum. Telefon elimden kayıp düşerken, "Şaka değil mi?" diye fısıldadım. Hayır der gibi başını sallarken bana sarıldı. "Şaka değil." Gözyaşlarım omzuna akarken ağzımdan bir hıçkırık çıktı. Başını omzundan alıp gözyaşlarımı sildi. "Ağlamasana kızım sağ salim gidip geleceğim."

"Ya sana bir şey olursa ne yaparım ben?"

"*Vatan sağ olsun.*"

Furkan'la ayrılırken Antalya'ya geri dönüp Furkan'ın izninin geri kalan günlerini birlikte geçirmeye karar vermiştik. Bavulumun fermuarını çektikten sonra yataktan indirerek kapıya ilerledim. Odama son kez göz attıktan sonra çıktım. Merdivenler gözümde fazlasıyla büyüyünce elimdeki bavulu merdivenlerden aşağı ittim. Gürültüyle aşağı düşerken Aysel Abla mutfaktan çığlık atarak çıktı.

Yerdeki bavula bakıp derin bir nefes aldı. "Kız korkuttun size bir şey oldu sandım."

"Sorun yok hâlâ yaşıyorum," derken bavulumun peşinden aşağı indim.

Bade de bavulunu merdivenden atınca Aysel Abla ağlamaklı bir sesle bağırdı. "Çizdiniz güzelim merdivenleri." Ben omuz silkip, "Zengin adamlarsınız, boyatırsınız," derken Bade de aşağı indi.

Babam ve Aysel Abla'yla son kez vedalaşıp kapının önünde bizi bekleyen arabaya bindik. Ön yolcu koltuğuna

oturup sürücü koltuğundaki Furkan'a göz kırptım. "N'aber bebek ben kelebek."

"Sevgilimin espri anlayışı nedense beni benden alıyor." Yanağına kondurduğum öpücükten sonra anahtarı çevirerek arabayı çalıştırdı.

Antalya tabelasını görünce mola yerinde kucağıma yatmış ve bir daha uyanmamış Furkan'ın saçını okşadım. "Canımın içi uyan geldik." Kıkırdaya kıkırdaya uyanıp ben gibi saçlarımı okşadı.

"Günaydın."

Sabah uyanıp telefonumu aldım ve Furkan'ı aradım. "Uyandın mı?"

Uyku sersemliğiyle, "Hı hı," dedi. "Kahvaltıya dışarı gitsek mi?" diye sordum. "Olur," deyince, "Peki o zaman yirmi dakikaya hazır ol," diyerek konuşmayı sonlandırdım.

Yataktan kalkıp dolabımın karşısına geçtim. Hava kapalı olduğu için bordo bir kazak ve siyah bir pantolon giydim. Aynanın üzerindeki parfümü üzerime boca ettikten sonra ayakkabılarımı giyip evden çıktım. Furkan otoparkta arabasına yaslanmış beklerken beni görünce kollarını açtı. Ben de adımlarını hızlandırarak kollarımı ona sardığım an hızlıca benden uzaklaştı.

Ellerini arabaya yaslayarak öksürdü. Ne olduğunu anlamadan telaşla sırtına vurmaya başladım. Ben ona yaklaştıkça kaçarken öksürüklerinin arasından, "Git," diye fısıldadı. Birkaç adım geri çekilerek öksürüğünün dinmesini bekledim

Sonunda sakinleşebildiğinde sırtını arabanın kaputuna atıp derin derin nefesler aldı. Yanına yanaşıp saçlarına dokunacağım sırada kaputtan zıplayarak indi ve yine uzaklaştı. Ben, "Ne oluyor Furkan?" diye söylenirken, "Parfüm mü sıktın sen?" diye sordu.

Omuz silkerken uzata uzata, "Eeveett," dedim.

"Bebeğim benim parfümü alerjim var ya hani?"

"Hıhh. Unutmuşum," diye mırıldanırken burnunu tıkadığından boğuk çıkan sesiyle, "Şimdi git ve üzerini değiştir," dedi

Başımı sallayıp tekrar eve çıktım. "Salak kafam," diye kendime kızarken kafama vurdum. Az kalsın çocuğu öldürüyordum. Tekrar üzerimi değiştirip boynumu sabunla yıkadım. Parfüm kokusu hâlâ burnuma gelmeye devam edince boynuma bir boyunluk bağladım. Tekrar evden çıkarak otoparka indim. Arkası dönük telefonu ile oynayan Furkan'ın beline sarıldım. "Özür dilerim." Telefonu cebine koyarak bana döndü. Tek kolunu belime koyarken diğeriyle de başımı boynuna bastırdı. "Sorun yok gidelim artık. Açım." Başımı sallayarak ondan ayrıldım. Ön yolcu koltuğuna binerek kemerimi bağladım. O da binince anahtarı çevirdi ve arabayı çalıştırdı.

Girdiğimiz restoranda Furkan siparişleri verirken önce ayakkabılarımı sonra babet çoraplarımı çıkardım. Köşkün en köşesine oturup ayaklarım suya saldım. Garson yanımızdan uzaklaşırken Furkan arkama geçip kollarını belime sardı ve göbeğimde birleştirdi. Kafamı geri atıp omzuna koyarken,

"Evdeki bütün parfümleri çöpe atacağım," dedim.

"Bence de atmalısın." İkimiz de susmuş öylece dururken kahvaltılıklar masaya konulmaya başlandı.

Geriye kalan bir haftamızı birlikte ve dolu dolu geçirdik. Nihayet Furkan'ın gidiş günü geldiğinde herkesin yüzünden hüzün okunuyordu. Furkan'ın bavulunu hazırlamasına yardım etmiş daha sonra da birlikte evden çıkmıştık. Havaalanına doğru yaklaşınca gözlerim dolmaya başladı. Batı bagajdan bavulu çıkartırken Furkan, Bade ile sarıldı. Batı da bavulu elime verip Furkan'la vedalaştı. Batı ve Bade tekrar arabaya binerken Furkan'la el ele tutuşup havaalanına girdik. "Bavuluna bir ton kazak koydum elin memleketi soğuk olur, kesinlikle onlar giyilecek. Çorap ve atletsiz etrafta gezmek yok." Güvenlikten geçtikten sonra bizi ayıracak merdivenlerin önünde durduk. Hakkâri uçağının son anonsları yankılanırken kemiklerimi kıracakmış gibi sarıldı. Hıçkırıklarım durmak bilmezken cebinden çıkardığı telefonu çantadaki aralıktan attı. Dudaklarıma kısa bir öpücük kondurup, "İşimizi zorlaştırmak istemiyorum, seni seviyorum," diye fısıldadı. Çok geçmeden bavulunu aldı ve hızla merdivenleri çıktı. Arkasından yaşlı gözlerle bakarken hıçkırıklarımın arasından, "Gitme," diye seslendim.

Duymayacağını bile bile.

Ne zaman geldiğini bilmediğim Batı'nın kolumdan destek vermesiyle yavaş adımlarla arabaya bindim. Bade arka koltuktan kollarını boynuma sararak gözyaşlarımı sildi ve,

"Ağlama" dedi. "Ağlama on iki ay çok değil hemen geliverir."

Diş fırçamın üzerine biraz macun koyduktan sonra musluğu açarak dişlerimi fırçaladım. Bade milyonuncu kez kapıya tıklayarak, "Haziran çık artık konuşmamız gerek," dedi.

Ağzım dolu olduğundan konuşmak yerine dişimi fırçalamaya devam ettim.

Sonunda işim bittiğinde ağzımı havluya silerek banyodan çıktım. Kapının karşısındaki duvara sırtını dayamış usulca gözyaşları akıtan Bade ye kaşlarımı çattım. Yanına yanaşarak gözyaşlarını sildim

"Ne oldu kız akşam akşam ne bu suratının hali neden ağlıyorsun sen?"

"Anlatacağım ama sakin olacaksın tamam mı?" Kaşlarım nerdeyse birleşecek derecede çatılırken, "Kötü bir şey mi oldu yoksa?" diye sordum.

"Gel önce oturalım sonra her şeyi anlatacağım."

Omuzlarımdan tutarak beni salona doğru itekledi. Batı salondaki tekli koltukta, dizlerine doğru eğdiği başını ellerinin arasına almış otururken bizi görünce doğruldu.

Eliyle karşısındaki çift kişilik koltuğu gösterdi. Ben onların bu halinin nedenini öğrenmek için koltuğa hızla otururken Bade de yavaş adımlarla yanıma geçti. Ortama derin bir sessizlik çökeceği sırada, "Hadi artık ne oldu anlatın," diye bağırdım. Batı kafasını geriye yatırarak konuşmaya başladı.

"Bugün biz okuldayken bana bir telefon geldi."

Ben devamını beklerken o susunca, "Eee," diye teşvik ettim.

"Furkan Cilo Dağı'nda helikopterden komando inişi yaparken vurulmuş."

Şaşkınlıkla gözlerimi açarken, "Ha ha ha cidden komiktiniz," dedim. Batı eliyle yüzünü kapatırken Bade'nin hıçkırıkları odayı inletiyordu.

Etrafıma bakınıp daha tedirgin bir ses tonuyla, "Hadi ama nerede kameralar? Bilmiyor musunuz hoşlanmıyorum böyle şakalardan," diye söylendim.

İkisinden de ses çıkmazken ayağa kalktım. Odayı adımlarken, "Saçmalamayın," diye fısıldadım ve yine Bade'nin hıçkırıklarından başka bir şey duyamayınca çığlık atarcasına bağırdım. "Şaka desenize lan şaka diyin hadi."

Dizlerimin üzerine çöktüm. "Şaka deyin. Lütfen. İhtiyacım var buna."

Hıçkırıklarımın ardı arkası kesilmezken nefes almakta zorlanıyordum.

Ben kendimi yere atmış ağlarken Batı'nın telefonu çaldı.

Kızarmış gözlerini açarken telefona cevap verdi. Kısa konuşmanın içinde dikkatimi çeken tek şey Batı'nın, "Cenazeyi Antalya'ya sevk edin," demesi olmuştu.

Gerçekler beynime biraz daha kazınırken tüm gücümle çığlıklar attım. Batı yanıma çöküp saçlarımın arasındaki ellerimi tutarken evin kapısında takılı kaldı gözlerim. Kapının açılmasını, içeriye Furkan'ın girmesini ve kocaman sarılarak, "Her şey bir şakaydı," demesini öylesine çok isterdim ki. Ama ne gelen vardı ne giden...

* * *

Gözlerimi yavaşça aralarken hastanenin ilaç kokusunu ciğerlerime doldurdum. Başımı sağıma çevirerek tekli deri koltukta iç çekerek ağlayan Bade'ye baktım. Gözlerimi açık görünce hızla ayağa kalkıp, "Uyandın," diye fısıldadı. Kapı açılırken içeri Batı girdi.

Benim suskun halimi görünce Bade'ye bakarak başını, *"Ne oluyor?"* dercesine salladı. Bade ise sadece ağzını oynatarak, "Sakinleştirici," dedi.

Batı yavaşça diğer tarafımdaki koltuğa otururken Bade'ye başıyla kapıyı işaret etti. Bade odadan çıkarken Batı cebinden katlanmış bir zarf çıkardı.

Zarfı kucağıma bırakıp konuştu. "Furkan bunu izine geldiğinde bana vermişti." Birkaç saniye durduktan sonra cümlesini düzelterek tekrar etti.

"Ona bir şey olursa sana vermemi istemişti."

Dudaklarımdan acı bir feryat yükselirken Batı odadan çıkmış, Kapıyı kapatmıştı. Zarfın ucunu titrek ellerimle yırtarak içindeki kâğıdı çıkardım.

Gözlerimdeki yaşlardan önümü göremeyince kollarımla sildim.

Dörde katlanmış kâğıdı açarak okumaya başladım.

"Gönül bağımın güzel sahibi, muhtemelen sen bu satırları okurken ben çoktan cennetimde bizim için ayırdığım köşemizden seni izliyor ve bekliyor olacağım. Şimdi o gözyaşlarını sil ve hemen gülümse küçük cadım. O avucumun

içi kadar olan ufacık yüzüne, pespembe bal dudaklarına gülümsemekten ve benim dudaklarımdan başka hiçbir şey yakıştıramıyorum. İçinde sana bahşettiğim en ufak bir hüzün kırıntısı bile varsa Allah benim belamı versin. Bu saatten sonra ikimizin de yerine mutlu ol. Unutma sevgilim. Ölüm tek kişilik aşk çifti kişiliktir. Dünya unutursa dönmeyi, rüzgâr unutursa esmeyi, âşıklar unutursa sevmeyi, belki o zaman unuturum seni sevmeyi.

Ben senin en çok gülüşünü sevdim,
Sevindiren, içimde umut çiçekleri açtıran,
Unutturur bana birden acıları, güçlükleri,
Dünyam aydınlanır sen güldüğün zaman.
Ben senin en çok sesini sevdim,
Buğulu çoğu zaman, taze bir ekmek gibi,
Önce aşka çağıran, sonra dinlendiren,
Bana her zaman dost, her zaman sevgili.
Ben senin en çok ellerini sevdim,
Bir pınar serinliğinde, küçücük ve ak pak,
Nice güzellikler gördüm yeryüzünde,
En güzeli bir sabah ellerinle uyanmak.
Ben senin en çok bana yansımanı sevdim,
Bende yeniden var olmanı, benimle bütünleşmeni,
Mertliğini, yalansızlığını, dupduruluğunu sevdim,
Ben seni sevdim, ben seni sevdim, ben seni...

FURKAN KARADUMAN

FURKAN'DAN

On sekizinci yılımdı bugün.

Bu hayatta annesiz geçirdiğim dile kolay on sekizinci yılım.

Ben Furkan.

Sizlere kendimi milyonlarca kelime kullanarak anlatabilirim.

Ancak anlatabilecek pek bir şeyim yok. Biz doğduktan iki yıl sonra annemizin ölmesiyle hayatı öğrenmeye başlamıştık.

İkizim Batı ve bizden birkaç yaş küçük kız kardeşimiz Derya'yla birlikte artık babamla yaşıyorduk. Ekonomik durumu iyi ve dinç bir babaya sahip olduğumuz için epey şanslıydık. Ancak her zaman içimizde annemizin bıraktığı boşluk kendini hissettiriyordu.

Bizdeki bu eksikliği hisseden babam bize yeni bir anne arayışına geçmişti.

Hayatını birleştirme kararı verdiği ve yeni anneniz diye tanıttığı Canan Hanım hiçbir eksikliği dolduramazken bir de o yaşta yeni duygular öğrenmemizi sağlıyordu.

Nefret.

Henüz küçük yaşlardayken hepimizin içine bir kin depolanmıştı.

O bizim annemiz olamaz demiştik. Zaten de olmamıştı. Sokak lambalarının aydınlattığı taş ve toprak karışımı yolda ilerledim. Mezarlığın kapısında duraksadım. Kapının önün-

deki köpeğin başını okşadıktan sonra içeri girdim. Girişin sağındaki çeşmeye yaklaştım.

Yerdeki pet şişeyi alıp musluğu çevirdim. Şişe ağzına kadar suyla dolunca musluğu kapatarak arkamı döndüm. Mezarlığın en köşelerinde kalan annemin mezarına yürüdüm. Mezara yaklaştıkça kulağıma ilişen hıçkırık sesleri kaşlarımı çatmama sebep olmuştu. Arkasına vuran gölgesinden kadın olduğunu anladığım beden kendi kendine konuşuyordu. Sesini duyabilmek için biraz daha yaklaştığımda ayağım çalılıklara takıldı. Anında bedenimi ağacın arkasına atarak beni görmesini engelledim. Yavaş yavaş arkasını dönüp etrafına bakındıktan sonra tekrar önüne döndü ve konuşmaya devam etti.

"Annecim, nasılsın? İyisindir inşallah. Gelemiyorum diye kızma bana olur mu?"

Annemin mezarının başında biraz daha kendi kendine konuşup ağladıktan sonra ayağa kalktı. Siyah pantolonuna yapışan toprağı temizlemek için birkaç kez çırptı.

Mezara son kez baktıktan sonra mezarlığın çıkışına ilerledi.

Gözlerim annemin mezarındaki çiçeklere takılınca ağacın arkasından çıktım. Elimdeki çiçekleri kızın çiçeklerinin yanına koyduktan sonra mezar taşını öperek geri çekildim. Adımlarımı sessize atarak mezarlıktan çıkmasına az kalan kızı takip ettim.

Az önce geçtiğim toprak yola girerek etrafını saran ağaçların arasından ürkekçe ilerledi. Ormanın içinden gelen

kurt sesleri onu oldukça korkutsa da yere sert basan adımlarından ödün vermiyordu.

Ormandan çıkıp benim arabamı park ettiğim yere geldiğinde önce arabaya baktı. Daha sonra arkasındaki beni fark etmiş gibi hızla arkasını döndü.

Kendimi çalılıkların arasına attım. Ne kadar ses çıksa da o bunu umursamayarak tekrar önüne döndü. Arka cebinden çıkardığı telefonuyla kısa bir görüşme yaparak beklemeye başladı

Nasıl bir ailesi var bu kızın diye geçirdim içimden, az önce anneme anne dediğini bile bile. Gecenin bu saatinde tek başına ormanın derinliklerine inmesine izin verecek kadar yüce gönüllülerdi demek ki.

Çok geçmeden arabamın yanında bir taksi durdu. Kız arka kapıyı açarak taksiye bindi ve koltuğa yaslandı. Taksi hareket ederken tenime batan çalılıkların arasından çıktım.

Taksinin farları gözden kaybolacak kadar uzaklaşınca gaza yüklenerek iyice yaklaştım. Taksi şehir içine girdikten on-on beş dakika sonra büyük bir villanın önünde durdu. Kız kısa bacaklarını taksiden atarak dışarı çıktı.

Taksi yanından uzaklaşırken evin bahçesinin kapısını açtı. Arkasına son kez baktıktan sonra kapıyı örttü. Evin önünde öylece durmuş ne yapacağımı bilmezken evin ikinci katındaki bir odanın ışığı açıldı.

Perde kapalı olduğu için sadece ufak siluetini görebiliyordum.

Ve yine çok geçmeden evin ışıkları kapandı.

Aklımdaki tek soruya cevap veremiyordum.

Neden anneme anne demişti?

Arabanın koltuğunu geriye yatırmış odasının ışıkların kapanmasını bekliyordum.

İki yıldır sürekli yaptığım gibi.

Uyuması gereken saati kırk beş dakika geçmesine rağmen hâlâ ayakta olması ilginçti çünkü her gece tam 11:30'da önce ışıkları sonra gözleri kapanırdı. Odasındaki hareketlilikle başımı cama yaslayıp izlemeye başladım. Perdeyi çekip balkon kapısını açarak balkona geçti, kısa bir süre bahçeye bakındı. Tek bacağını balkon demirlerinden atarak kendine destek sağladı. Diğer ayağını da atarak demirlere tutundu. Aşağı katlarındaki pencere kenarlıklarından yardım alarak aşağı indi. En son bahçe kapısı açıldı ve küçük bedeni koca demir kapıdan geçti. Kapıyı sessizce kapattıktan sonra temkinli adımlarla ilerledi. Evlerinin biraz ilersindeki barlar sokağına girdiğinde arabayı sağa çektim. Yolcu koltuğundaki gri kapüşonluyu giyerek kapüşonunu başıma geçirdim. Sokakta sadece onun ayak sesleri yankılanırken beni fark etmemesi için daha da yavaşladım.

Neden burada olduğunu biliyordum.

Bugün 4 Haziran'dı.

Bugün on sekizine basmıştı.

Sokağın sonundaki hiç de tekin görünmeyen bara yaklaştığında adımlarını hızlandırdı. Önünde güvenlik bile ol-

mayan bara girerek beni arkasında bıraktı. İçeride başına bir şey gelme ihtimali beynimi kemirmeye başlarken peşine takıldım. İçeriye adımımı atar atmaz iğrenç bir koku burnuma dolarken gözlerim onu aradı. Hemen önümde durmuş etrafına bakıyordu.

Buraya ait olmadığını o da anlamıştı. Gökkuşağını andıracak kadar rengârenk giyinmiş ve erkeklere sürtünen kadınların yanında üzerine giydiği siyah tayt ve siyah tişörtle oldukça çocuksu duruyordu.

Etrafına bakınması bittiğinde bar taburelerine ilerledi. Boyu yetişmediği için taburenin ayaklıklarına basarak oturdu.

Barmenin dikkatini çekmek için birkaç saçma hareketten sonra bir şeyler söyledi. Barmen bardakları sildiği turuncu bezi kenara bırakarak arkasını döndü. En üst raftaki ağır viski şişelerinden birini aldı.

Tezgâha koyduktan sonra ince uzun bardağın yarısına kadar doldurdu. Barın en köşesine dayanarak hareketlerini izledim.

Önümde kendini belli etmek için kalçalarıyla sekiz çizerek yürüyen sürtükleri es geçerek telefonumu cebimden çıkardım.

Mesajlar bölümüne girerek yıllardır kayıtlı olmasına rağmen aramaya veya mesaj atmaya cesaretim yetmediği numarayı buldum.

Kime: Küçük Kız

"İÇME."

Telefonunu daha önceden koyduğu bar tezgâhında alarak ekran kilidini açtı.

Çatık kaşlarıyla mesajı okuduktan sonra omuz silkerek telefonu eski yerine koydu. İçkisi fazlasıyla sertti.

Onun gibi küçük ve daha önce alkol kullanmamış birine göre değildi.

Barmene bir şey söylemesiyle adam bir bardak daha doldururken aynı mesajdan bir kez daha attım.

Kime: Küçük Kız

"İÇME."

Bardağı tutarken telefonu eline almadan kilit ekranındaki mesajı okudu. Allah'ım der gibi başını sallayıp telefonunu açtı.

Bir süre oyalandıktan sonra telefonu koyarak bir bardak daha içti.

Bardağını masaya koymasıyla telefonuma bildirim geldi.

Telefonunu gizli numaralardan gelen arama ve mesajlara kapatmıştı.

Peki bu beni durdurur muydu?

Hayır.

Ehliyet kursunun kapısını kapattıktan sonra bir süre etrafına bakınıp yolun karşısındaki taksi durağını gözüne kestirdi. Çantasından bir şeyler ararken yola adımını attı. Yaptığı

işe öyle dalmıştı ki sol şeritten hızla gelen kocaman Jeep'i bile görmüyordu. Kapüşonumu kafama geçirip koşar adım üzerine atlayıp geri sendelettim. Araba kolumu teğet geçerken Haziran'ın arkasındaki kaldırıma düşeceğini fark edip İkimizi de ters çevirerek pozisyonları değiştirdim.

Sırtım kaldırıma çarpıp küçük bedeni üzerime düşerken çakıltaşlarının sırtıma batışı canımı o kadar da yakmıyordu. Başı omzumda birkaç saniye soluklandıktan sonra yüzüme uzanmaya çalıştı. Amacının yüzüme bakmak olduğunu anlayınca kollarımı koltuk altından ve bacaklarından geçirip başını iyice omzuma bastırdıktan sonra ayağa kalktım.

Onu taksicilerin kullandığı banklardan birine oturttum. İnsanlar etrafında toplanmaya başlarken arkamı dönüp kafamdan çıkan kapüşonu tekrar başıma geçirdim. Arkamda şaşkın bir çift göz bırakarak hızla geldiğim yöne ilerledim. Biraz ileriye park ettiğim arabama binerek Haziran'ın olduğu yere sürdüm. Arabayı biraz geride durdurarak bütün ışıklarını kapattım.

Babası arabasından telaşla inerek insanların arasından geçti.

Kalabalık yavaş yavaş dağılırken babasına sıkı sıkı sarıldı. Babası kızının gözyaşlarını silerek arabaya bindirdi. Haziran'ın güvende olduğunu anladığımda kapüşonluyu çıkarıp yan koltuğa attım ve başımı direksiyona dayayarak soluklandım.

Ona bu kadar yakın olmak kalbim için olumlu bir şey

değildi sanırım.

Kendime gelmeyi başardığımda anahtarı çevirerek arabayı evime sürdüm.

Garaja park edip evin ziline bastım. Kapının açılmasını beklerken üzerimdeki tişörtü çıkarıp yüzümdeki teri sildim. Beni görünce kapıyı gülümseyerek açan Derya'nın yüzü düştü.

Ağzı şaşkınlıkla açılırken, "Ağabey bu halin ne?" diye bağırdı.

Mutfakta elinin pantolonunda kurularken Batı beni görünce duraksadı.

"Ne oldu lan yüzüne nur inmiş resmen."

Soluklanırken, "Bir şey olmadı," diye mırıldandım.

Kapıyı kapatıp içeri girdiğimde Derya ışıkları açtı. İkisinin de şaşkın bakışları üzerimdeyken sırtımı dönüp merdivenleri çıkmaya başladım. Son basamağa geldiğimde ikisi birden, "Oba," dedi.

Batı hiç hareket etmeden dururken Derya koşar adımlarla merdivenleri çıkıp arkama geçti. Parmaklarını sırtımda gezdirirken kendimi birkaç adım geri çektim. Elleri belimden uzaklaşınca önüme geçti.

İşaretparmağını göğsüme bastıra bastıra, "Sırtına ne oldu?" diye sordu. Belime giren ince sızılar canımı yakarken hızlı tuvalete girdim.

Işığı açıp aynanın karşısına geçtim. Sırtımın bazı noktalarında taşlardan dolayı kızarıklıklar vardı. Aşağılara doğru ise çizgiler halinde morluklar iniyordu. Derya kapı pervazına

yaslanıp gözlerini kısarak, "Dökül hadi dayak falan mı yedin?" diye sordu.

Bu halimle koca bir kahkaha atıp kol kaslarımı gösterdim. "Sence bu kaslarla dayak yemem mümkün mü?"

Banyodan çıkarak ışıkları kapattım. Derya arkamdan gelirken ona dönüp saçlarını karıştırdım.

"Ağabeye hesap sorulmaz." Saçlarını düzeltirken, "Yaa ağabey of," diye homurdandı. O arkamdan söylenmeye devam ederken odama girip kapıyı kapattım. Odamdaki banyoya girip kısa bir duş aldım.

Işıkları kapattıktan sonra yüzüstü yatağa uzandım. Sırtımdaki yaralar sırtüstü yatmamı imkânsız hale getiriyordu. Ama onun için değerdi.

Sonuç olarak şu an hayatta ve nefes alabiliyordu. Bu bana yeterdi.

YGS sonuçlarının açıklanmasının ardından Bade'yle birlikte Haziran'ın arabasına binerek binanın otoparkından ayrıldılar. Ben de kendi arabamın motorunu çalıştırarak peşlerine takıldım. Araba büyük bir alışveriş merkezinin önünde durunca hemen arkalarına park ettim.

İkisi de arabadan inip alışveriş merkezine girerken uzaktan onları izledim. Bade yürüyen merdivenlerden çıkan Haziran'ı kolundan tutup zorla sürükleyerek bir mağazaya soktu. Girdikleri mağazanın yarısından fazlasının Abaza erkeklerle dolu olması gözümden kaçmamıştı. Haziran ve Ba-

de'ye bakan erkeklere göz devirerek ceketimin kapüşonunu başıma geçirdim. Haziran, Bade'nin eline tutuşturduğu, avucumun içi kadar bir elbiseyle kadınlar bölümünün kabinine doğru ilerlerken arkasından gidip beni görmesinin mümkün olmadığı bir yere dayandım. Kadınlar bölümünde sıra bir türlü gelmeyince Bade, "Bir şey olmaz diyerek," Haziran'ı zorla erkekler bölümündeki kabine soktu. Sinirle yüzümü sıvazlarken kabinlerin etrafında dört dönüp kıyafet denemek isteyen erkekleri ve çalışanları tehditlerimle engellerken bir an önce bu işkencenin bitmesini diliyordum. Bade'nin tehditleriyle giyinen Haziran'ın dışarı çıkmasına izin vermemek için telefonumu çıkartıp bir mesaj yazdım.

Kime: Küçük Kız

"Farkındaysan mağazanın erkek bölümündeki kabindesin, eğer o elbiseyle o kabinden çıkarsan denizde yapmadığım toplu katliamı orada yaparım."

Bade, "Hadi artık çıksana, neden hâlâ giyinemedin," diye söylenirken attığım mesajın cevabı geldi.

Kimden: Gri Kapüşonlu

"Bak eğer beni takip ediyorsan sen de gördün Bade zorla verdi elime o elbiseyi vallahi hem zaten o kadar kişi görmedi."

Kime: Küçük Kız

"Şimdilik affedildin ancak sana bakan o şerefsizleri güzel bir oyun bekliyor."

Kimden: Küçük Kız
"Oyun derken?"

Mesajını cevapsız bırakırken telefonumun tuş kilidini kapatıp cebime attım.

Haziran, Bade'nin kolundan tutup dışarı çıkarmasından birkaç saniye sonra yeniden içeri girdi. Asık bir yüzle kabinden çıkıp elindeki elbiseyle reyonların olduğu bölüme giderken Bade onu durdurup bir şeyler söyledi.

Haziran kendince beni bulmak amacıyla etrafına bakınıp Bade'yi cevaplarken Bade elindeki elbiseyi alıp kasaya koşturdu. Elbisenin parasını ödediler.

Sonuç olarak o elbiseyi hiçbir zaman giyemeyeceği için almalarında sorun yoktu. Birlikte mağazadan çıkıp yürüyen merdivenle üst kata çıktılar.

Kafeterya bölümünde hayvan gibi yemek yedikten sonra tekrar ayaklandılar ve alışveriş merkezinden çıktılar. Haziran evine sağ salim ulaşınca arabayı çalıştırarak tekrar alışveriş merkezine yöneldim.

Arabayı yol kenarında durdurarak sinirle arabadan indim.

Çatık kaşlarımla Haziranların alışveriş yaptığı mağazaya girip Haziran'a aç gözlerle bakan çalışanı gözüme kestirdim. Kafamdaki kapüşonu geri doğru ittirip ceketimin fermuarını indirdim. Önündeki tişörtleri katlayıp yerleştiren ve benden en fazla üç beş yaş büyük görünen adamın arka-

sına geçtim.

Elimi omzuna koyarak bana doğru dönmesini sağladım. Başını bana çevirince, "Kardeşim bir bakar mısın ya şu gömleğin *small* bedenini bulamadım da," dedim.

Umursamadan önüne dönerken gözüyle karşıdaki başka bir çalışanı gösterdi. "Benim işim var gidip ona sorabilirsiniz."

Elimi ensesindeki damarlardan birine bastırınca acıyla inledi.

"Yok kardeşim bana sen lazımsın."

"Bıraksana lan."

Bazı müşteriler bize bakarken hepsine gülümsedim.

"Bir kez daha bağırırsan yemin ederim ki kafanı buracıkta gövdenden ayırırım."

Ya korkudan ya acıdan başını sallarken, "Aferin," diye fısıldayıp sürükleyerek mağazadan dışarı çıkardım. En yakın tuvaletin koridoruna götürüp erkekler tuvaletine soktum ve içerde elini yıkayan elli-elli beş yaşlarındaki adamın çıkmasını bekledim. Adamda çıktığında tuvaletin tamamen boş olduğundan emin olunca adamı arkasına doğru savurdum. Sendeleye sendeleye kapıya tutunurken, "Derdin ne oğlum senin?" diye sordu.

Başımı geri yatırıp boynumu kıtlatırken, "Bir derdim yok dostum sadece benim keyfim istediği için buradayız," dedim. Kendini toparladıktan sonra çıkış kapısına doğru ilerledi. Bu sefer önüne geçip boynuna yapıştım. Geri geri gö-

türerek sırtını duvara yasladım. O nefes almak için kendini yırtarken sinirle soludum. "Sen kimsin de ona bakıyorsun lan!"

Boşta kalan elimle kafasını duvara çarparken sağ bacağımla bacak arasına en sert tekmemi yerleştirdim. Lacoste'unun yakalarından tutarak lavabonun tezgâhına yasladım. Elmacıkkemiklerine durmamaksızın yumruk atarken karşılık verememesi beni daha da tahrik ediyordu.

En son aynadaki görüntümüze sırtarak kafasını aynaya gömdüm.

- SON -

